RADU F. CONSTANTINESCU

NECENZURAT

Necenzurat

CURTEA VECHE PUBLISHING
București, 2015

Cel mai cunoscut scriitor dintre bloggeri sau cel mai cunoscut blogger dintre scriitori?

A câştigat şi premii pe care, în general, scriitorii nu le iau: Cel mai bun blog (Radar de Media) 2014, conduce detaşat pentru 2015; Premiul Revistei VIP; Premiul Galei Bărbaţi de Succes şi aşa mai departe.

Se încăpăţânează să spună că premiul cel mai mare este atenţia cititorilor săi.

Un premiu pe care îl câştigă săptămână de săptămână. Peste 30 000 000 de afişări a strâns blogul lui de la „rebranding". Locul 1 pe trafic.ro în 16 luni din ultimele... 18!

O prezenţă constantă în topul celor mai viralizate articole de blog din România (zeList).

Prima lui carte, *Filosofia sexului*, apărută tot la Curtea Veche Publishing a fost bestseller încă din prima zi de precomenzi, fiind, poate, singura carte care s-a epuizat înainte să apară.

Stilul lui e greu de inclus într-o categorie. E „condamnat" să rămână mereu „în afara colecţiilor", dar în atenţia celor care vor răspunsuri directe chiar şi la întrebările pe care nimeni nu le pune cu voce tare.

RADU F. CONSTANTINESCU

Necenzurat

CURTEA VECHE

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CONSTANTINESCU, RADU F.
Necenzurat / Radu F. Constantinescu. - Bucureşti :
Curtea Veche Publishing, 2015
ISBN 978-606-588-833-3

159.922.1
176
613.88

© CURTEA VECHE PUBLISHING, 2015
pentru prezenta ediţie.

ISBN 978-606-588-833-3

Editor: Grigore Arsene
Redactor: Doina Jela
Corector şi tehnoredactor: Dragoş Dumitrescu

CURTEA VECHE PUBLISHING
str. Aurel Vlaicu nr. 35, Bucureşti, 020091
tel.: 021 260 22 87, 021 222 57 26
redacţie: 0744 55 47 63
fax: 021 223 16 88
distribuţie: 021 222 25 36
redactie@curteaveche.ro
www.curteaveche.ro

CNI
CORESI
Tipărit la C.N.I. „CORESI" S.A.

N-o să-mi fie dor de tine

În loc de prefață, dedicație, tabel cronologic și alte acareturi

Nu o să șterg pozele cu tine din telefon. Nu o să vorbesc cu prieteni comuni să aflu ce mai faci. Nu o să bat DJ-ul dacă pune melodia aia pe care mi-ai promis tu că n-o să-ți mai muți niciodată hainele.

Sau eu ți-am promis că n-o să ți le mai muți? Cum a fost?

Pur și simplu, n-o să-mi fie dor de tine și nu o să schimb locul mobilei prin casă. S-o fac să pară altfel. Altcumva. Altundeva.

N-o să las mușcatele să moară de sete, iar eu... eu în niciun caz n-o să mă îmbăt.

N-o să-mi fie dor de tine și n-o să-ți dau unfriend ca apoi să caut să-ți văd de pe pagina lui Dan check-in-urile.

N-o să merg ca din întâmplare la restaurantul tău preferat să cer un borș de vițel și să te aștept... ca un bou.

Nu te gândi măcar o secundă că o să dau jos ramele alea de pe pereți. Oricum, n-am apucat să punem nimic în ele!

Să nu crezi că n-o să mai merg la Constanța.

Sau că n-o să mai beau Jägermeister din pahare reci.

Sau că n-o să mă mai îmbrac cu tricoul verde. Sau că o să donez cămașa neagră unui om al străzii...

Nu.

N-o să-mi fie dor de tine. Pentru că sunt al dracului de hotărât... să te păstrez!

Ține minte acest anti-blestem!

Ţine-l minte, că nu o să te urmărească toată viaţa. O să doarmă cu tine în pat. O să-ţi răvăşească părul şi lecturile.

Dragostea nu se spală cu apă. Nu se îneacă în vin. De oameni mai scapi, dar de dorul lor? E ca şi când trupul tău ar lăsa pe perete umbra celui care a plecat.

Nu crezi în fantome? Dar dorul ce este dacă nu fantoma unui sentiment?

Ştii cum se invocă un spirit? Oamenii se ţin de mână. La o masă. Eu încă nici nu te ţin de mână şi tot ce credeam că a murit se întoarce. Aşa. Fără efecte speciale. La o cafea.

Ce straniu! Oamenii îşi beau cafeaua ca să se trezească. Pe mine, cafeaua asta pe care o bem împreună mă face să visez.

Visez sau îmi aduc aminte?

Până şi degetele mele au amintiri cu tine! Chiar... Sânii tăi cum stau cu memoria? Îmi aduc aminte de o cafea exact ca aceasta. Doar că nu era la începutul unei zile. Era la sfârşitul unei nopţi.

Cum scapi de dor? Legal?

Dorul nu poate să fie aruncat din tren. Nu poţi să-l arzi sub formă de scrisori. Nu poţi să-l decupezi din fotografii. Din fotografii dispar doar oamenii. Sau ar trebui să spun că invers? Că oamenii decupaţi dispar *doar* din fotografii?

Dorul nu se rupe, nu se îndoaie, nu se turteşte, nu poate să fie tras în fire şi făcut ghem. Ce bucurie ar fi asta cu ghemul pentru pisicile tuturor femeilor care aşteaptă pe cineva.

Dorul e ca un magnet uriaş care atrage toate melodiile plângăcioase, făcând melancolia accesibilă chiar şi tinerilor. Până la urmă, tot trecut e şi ziua de ieri.

Dorul nu poate fi sufocat cu perna, aşa că degeaba plângi în ea.

Mulţi au încercat să-l otrăvească folosind alcool. Studiile de specialitate făcute prin baruri au demonstrat însă că dorul şi alcoolul sunt în foarte bune relaţii cu telefonul tău mobil de pe care trimiţi mesaje chiar şi la numerele pe care erai sigur că le-ai şters.

Dorul caută femeia pierdută în alte femei. Şi bărbatul în alte... mă scuzaţi de expresie. Din nefericire celelalte femei sunt frumoase degeaba. Că nu sunt *ea*. Iar celelalte, pardon de expresie, vor fi mereu mai puţin satisfăcătoare.

Sexul cu o femeie pe care nu o iubeşti nu e altceva decât masturbare asistată.

Ştii, noi, bărbaţii, vrem să ieşim mereu bine, aşa că sacrificăm adesea fericirea în favoarea reputaţiei. Eu o să recunosc deschis că mi s-a întâmplat să fiu tirbuşonul de scos dorul din piept. Sau de pe unde era el.

A doua zi mi-a spus că noaptea a fost una dintre cele mai bune, dar dimineaţa nu-mi spune decât ce nu vreau să mai aud.

Făcea oare ăla, de plecase şi lăsase doar dorul, cafeaua mai bună? Nu. Dar aşa cum zilele în care nu se întâmplă nimic sunt doar timp şi anii trăiţi fără un scop sunt doar risipă, la fel şi dorul, acest jar pe care timpul nu-l stinge niciodată de tot, nu trece cu apă. Trece cu o altă flacără.

Uneori aştepţi să se întoarcă o dragoste şi vine alta. Pe care nu ştiai că o aştepţi.

Tu credeai să te laşi. Ca alţi laşi. Treptat. Dacă n-ai ţigări trei zile, nu înseamnă că te-ai lăsat de fumat. Dacă nu-l mai vezi un an, nu înseamnă că l-ai uitat...

Credeai că dorul se va acoperi cu un strat gros de timp. Cam de cât viitor ai nevoie să acoperi trecutul?

Ce-ai face dacă ţi-aş spune că sunt mai mulţi parteneri posibili în lume, decât mai ai tu zile de trăit? Prea multă tristeţe. Ne place de noi trişti. Tristeţea ne dă o aură de neînţeleşi. Suntem în avangarda timpului nostru.

Deja morţi.

Nu-ţi dai viaţa la reparat. O repari singur, ca pe o maşină lovită-n faţă, căreia îi picură lacrimi din radiator.

Curaj.

Pune şi nişte muzică. Există multe cântece despre cum să-l uiţi. Fix alea sunt cele care, de fapt, îţi tot aduc aminte.

Există multe cântece despre cum nu poţi să grăbeşti iubirea. Aşa cum nu o poţi face să vină mai repede... n-o poţi face nici să plece.

Dacă e să te laşi de fumat, te laşi cu pachetul în buzunar. Altfel, găseşti mereu binevoitori care să-ţi ofere o ţigară. Dacă vrei să-l uiţi... mereu o să se trezească cineva să-l pomenească într-o conversaţie, că doar n-o să vă ucideţi toţi prietenii comuni.

Uneori, în timp ce crezi că te lupţi cu sevrajul de iubirea lui descoperi că nu erai prinsă decât în cătuşele obişnuinţei. Alteori, crezi că ea te sufoca şi ţi-ai câştigat libertatea. Apoi descoperi că eşti un paralitic, milionar în euro, într-o ţară în care tot ce-ţi doreşti să cumperi se plăteşte în flotări!!

Fugim unii de alţii.

Fugim de amintiri. Le dăm jos de pe perete, le ştergem de pe hard, punem milioane de poze cu noi singuri. Singuri şi fericiţi. Mai ales pozele alea sunt semn clar că nu eşti. Numai nebunii numesc golul acela din suflet „oportunitate".

Nu timpul le rezolvă pe toate, ci oamenii pe care ai şansa să-i întâlneşti te vindecă!

Trebuie să înţelegi că există un optimism realist şi un pesimism *aspiraţional*. Şi există poveşti nemuritoare pentru adulţi: Iubirea neîmplinită care te urmăreşte toată viaţa.

„A fost o dată ca niciodată" înseamnă că nu se mai întâmplase nici o dată până atunci, nu că nu se va mai întâmpla niciodată până la sfârşitul vieţii.

„A trecut ca o rază de soare"? Vezi că şi mâine e o dimineaţă.

Cometă? Astea se mai întorc.

Optimismul realist cere de la om un singur lucru: aşa cum se teme că lucrurile rele care s-au întâmplat s-ar putea repeta, tot aşa să creadă că lucrurile bune care s-au întâmplat se pot repeta şi ele!!

Oamenii cred mai degrabă că nu vor scăpa niciodată de fantoma unei iubiri neîmplinite, ci doar vor putea să ţină

vie flacăra unei iubiri întregi. Cu pesimismul ăsta căutăm noi fericirea, evitând cu grijă toate locurile unde chiar am putea-o găsi?

Eu zic să ne dăm două palme și să ne revenim.

Nu acum, că sunteți la serviciu și vă stricați machiajul. Și nu de față cu alți colegi. Vorbește lumea...

Lăsăm gluma la o parte: E dragoste sau cancer? Dacă există cancer de sân, dragostea asta ar fi un cancer SUB sân?

E dragoste sau un terminator indestructibil care iese din poze să te omoare cu arma lui secretă: melancolia blegoasă?!

S-a dus. Te-a rănit, OK. Dar ai grijă să faci diferența corectă între sentiment și resentiment. Dacă nu lupți să scapi de efectele secundare ale despărțirii, poate că îți cam place. Ți se pare că ești interesantă. O eroină romantică. Personaj de roman. Mie mi se pare că ești cel mult emo. Și parcă a trecut moda asta.

Da, există iubiri ca niște povești nemuritoare pentru adulți. Dar astea au cel puțin două personaje. Și amândouă au grijă de ea, că de-aia trăiește nebuna și uneori face și pui. Cărora poți să le povestești adevăratele *Povești nemuritoare*. Cele pentru copii.

„Portretul robot al fericirii" sau „Cum arată relația perfectă" pentru cei care nu o au

Bărbații își imaginează relația perfectă ca pe o mașină frumoasă și rezistentă. Să ți-o admire toată lumea la semafor. Să nu fii nevoit să bibilești la ea. Dar nici mașina ideală nu există, iar femeile și mașinile seamănă mult: dacă nu ai grijă de ele, te lasă.

Femeile își imaginează relația ideală mai ales prin negație. NU vor să li se mai întâmple lucruri care li s-au întâmplat deja. Parcă sunt cele zece porunci:

Să nu bea.

Să nu se uite după altele.

Să nu... mai fiu rănită.

Şi unii şi alţii îşi doresc un soi de telecomandă magică pentru relaţia lor. Una care să deruleze înapoi şi să facă din nou mai bine, sau să facă din nou pentru că a fost atât de bine... Să crească volumul orgasmului. Să crească volumul pectoralilor şi alte volume până sunt numa' bine.

Bărbaţii, în general, i-ar da mai încet sonorul când are chef de ceartă. Poate chiar pe *mute*. Totul e să n-o uite pe pauză.

Dar nu. Nu se poate.

În relaţia perfectă interesul nu moare pentru că există încă farmecul discret al nesiguranţei.

În relaţia perfectă comunicarea nu merge domol, gen Cotele apelor Dunării. Mai degrabă seamănă cu un teatru radiofonic pentru vecini.

În relaţia perfectă femeia nu stă nici în spate, nici în faţă.

Un bărbat supus aparţine deja trecutului, chiar dacă el nu şi-a dat încă seama.

Amuzant e că până pe la treizeci de ani, când eşti în relaţia perfectă nu ţi se pare deloc că ar fi aşa!

Vezi certurile de un minut mai mari decât fericirea de o săptămână.

Vezi pasiunile lui obositoare, el îţi vede prietenele la fel de obositoare. Vezi două, trei defecte ignorând o sută de calităţi. Vezi foarte clar ce ar trebui să se schimbe la ea...

Abia când pleacă realizezi că erau câteva lucruri de schimbat şi la tine. Apoi te miri cât de goală poate să-ţi fie mâna fără mâna ei. Şi cauţi. Acel casting de bărbaţi când îţi vine să spui: Neeeext! Acel înşir-te mărgărite, când ne lăudăm noi cu câte am avut.

O căutare pornită aiurea din start.

Relaţia perfectă nu e ceva ce găseşti.
E ceva ce trebuie să construieşti.

Bărbaţii au inventat inteligenţa artificială. Femeile au inventat frumuseţea artificială. Aşa că...

Dacă n-o iubeşti dimineaţa, n-o iubeşti deloc, doar îţi place cum se machiază!

Şi dacă ai norocul ăsta, ajungi să adori când i se scurge puţin rimelul. Când o faci să râdă cu lacrimi.

Şi părul. Niciun hair stylist nu poate să-i dea atât volum cât îi dai tu atunci când o ciufuleşti într-o bătaie cu perne cu happy end.

Tenul ei imperfect devine senzaţional atunci când îi înveţi geografia aluniţelor, iar cele două mici vergeturi de pe fund parcă sunt albiile a două râuri extatice care pornesc din izvorul fericirii...

În fiecare dimineaţă spune că nu vrea s-o vezi aşa: Sunt urâtă la şapte dimineaţa! Nu şi dacă te prinde şapte dimineaţa la mine în pat.

Are ochii aproape lipiţi de somn? Încă privesc înspre înăuntru, către sufletul în care mă lăfăi ca un paşă. Un palat pe care nu îl împart cu nimeni.

E superbă dimineaţa. Cu ea. Are rost să opreşti alarma doar ca să poţi să te bucuri de imaginea ei dormind. Înger imperfect cu o aripă neagră. Sculptură perfectă cu un colţ ciobit. Sau să-i dai un telefon mamei ei. Să-i mulţumeşti că a făcut-o.

Să te furişezi în vârful picioarelor şi să-i pregăteşti micul dejun. Un mic dejun la fel de imperfect cum se vede ea pe ea în fiecare dimineaţă.

We are nothing but two imperfections fitting together perfectly.

Aşa ştii că eşti în faza de relaţie pe la mijloc. Când speli vasele de drag, nu de gura ei. Când ştii destul de multe despre ea încât să ştii ce-i place şi totuşi îţi mai oferă surprize. Când plănuieşti o seară romantică şi nu-ţi iese pentru că ea a invitat prieteni sau când nu plănuieşti nimic şi iese cât să scrii o carte frumoasă pe care oamenii să o citească zâmbind.

Normal că nu scrie nimeni despre asta. Cine să scrie despre cât de frumoasă e ea în pantaloni de casă? Pantaloni

de casă au toate. Nu e nimic special pentru publicul larg fiindcă iubirea, când e pe la mijloc, lasă publicul larg afară.

Desigur, se mai aude prin uşă...

Păcat e că, atunci când e la sfârşit, aduce tot felul de oameni ca public: prieteni care-şi dau cu părerea, rude care nu-ţi dau telefon de ziua ta, dar sună acum să ceară explicaţii, colegi care vorbesc compătimitor sau te judecă.

E frumoasă iubirea asta suspendată între început şi sfârşit, ca o clipă veşnică.

După ce ai cucerit-o n-o mai apreciezi?
Nu meriţi să o păstrezi.

Hai să facem de data asta altfel. Există două feţe pentru orice monedă. Cap sau pajură. Să dăm şi capului ce este al lui.

Faza de curtare seamănă mult cu interviul de angajare. Mai puţin faza cu experienţa în domeniu, că nicio femeie nu cere referinţe de la fostul loc de muncă.

Ne punem calităţile în cea mai bună lumină. Să ni se vadă. Cum li se văd vedetelor rock atuurile non-vocale prin pantalonii slim fit.

Suntem atenţi. Atenţi cu ceea ce lăsăm să se observe, că toţi avem câte ceva defect, iar un bărbat mişto îşi ştie defectele şi le ascunde. Unul şi mai mişto încearcă să le şi corecteze.

Suntem tandri. Suntem disponibili.

Orice oră pe care poţi s-o petreci cu ea ţi se pare o variantă mai bună decât o vacanţă de şase zile în Las Vegas. Nu-ţi mai trebuie, că tu ai tras deja jackpot-ul!

Apoi ne obişnuim şi comportamentul nostru devine şi el unul... obişnuit. E o relaţie obişnuită. Deci nu e iubirea *aia*.

Şi atunci are rost să te miri că pleacă?

Ai avut un demo excelent, dar un produs sub aşteptările pe care chiar tu le-ai creat!

Dar se întâmplă şi invers. Dacă nu poţi să fii every woman nu te mira că se uită după almost every woman.

O femeie cu care te întâlneşti în oraş poate să fie doar sex object. I would not object.

O femeie cu care te vezi îmbătrânind trebuie să fie de mare viitor, altfel te vezi îmbătrânind cum creştea Făt Frumos: un an în trei zile. Ea trebuie să fie fascinantă şi imprevizibilă ca amantă, dar şi un partener la care nu trebuie să te uiţi ca să ştii sigur că ai spatele acoperit.

Trebuie să ştie să te stimuleze fără să pocnească din bici şi să te înţeleagă fără să fie nevoie să te explici.

Pentru că o femeie cu care vrei să te culci într-o noapte e cu totul altceva faţă de una lângă care vrei să te trezeşti în fiecare dimineaţă.

Savurăm sau păstrăm? Ambele. Dacă nu savurezi relaţia mi se pare inutil să păstrezi ceva ce nu mai ai. Să „dai bine" nu echivalează cu a-ţi fi bine. Dar acum eşti bine.

O noapte bună e una în care nu dormi.

Să iubeşti înseamnă să trăieşti la un alt nivel. Este o stare superioară de trezie. Începi să te întrebi dacă de fiecare dată când ai visat nu erai de fapt mai treaz şi alunecai cu fiecare „deşteptare" înapoi într-o lume căreia îi lipseşte o dimensiune. Cea a imaginaţiei.

Imaginaţia nu este altceva decât o realitate mai bună.

Dragostea nu e relaţie. E revelaţie.

Nu există invitaţie mai seducătoare decât femeia, cu pielea ei de hârtie velină care aşteaptă să scrii pe ea cu buzele şi cu dinţii. Nici lecţie la care nimeni să nu doarmă sau să-şi verifice telefonul. Poate să-şi verifice simţurile. Să fie sigur că nu visează.

Nu există transformare mai mare decât povestea de dragoste, când un om care nu exista pentru tine înainte să-l cunoşti devine omul fără de care simţi că nu mai există tu. Devine omul fără de care nu te mai recunoşti.

Erai fluentă în limbajul trupului. Eram credinciosul altei religii. Cine spune că, dacă vrei să ajungi în rai, trebuie mai întâi să mori? Nu. Trebuie mai întâi să încetezi să mai existi de unul singur.

Eram pregătit să exclud lumea. Până m-ai învăţat tu să o iubesc. Nu eşti perfectă, dar eşti mai mult decât atât. Eşti imperfecţiunea care mi se potriveşte cel mai bine.

Curbele tale peste egoul meu. Ca o coajă de nucă peste miez.

Dictează-mi ce să-ţi ordon! Ordonează-mi viaţa şi eliberează-mi condiţionat mâinile. Nu-mi trebuie niciun alibi când vin să iau ce nu mi se cuvine.

Nu cred că pasiunea durează. Nici frumuseţea. Nici viaţa. Un motiv în plus să le trăim acum.

Acum.

Un acum care valorează mai mult decât toate celelalte.

Mă gândeam să-ţi spun cum ni se potrivesc toate cele. Dar n-ar fi mai bine să-ţi arăt? Unde-mi sunt manierele? Niciun bărbat n-ar trebui să fie atât de sărac încât să nu-şi permită maniere, dar în pat bunele maniere sunt altele. Iar patul nu începe în pat. Preludiul nu e un set de mişcări.

Nimeni nu o să admită că o viaţă sexuală regulată şi una fericită sunt două noţiuni diferite.

„E mai bine în căsnicie?"

„Mai bine, nu, dar mai des"...

Vreau să mă tragi de păr! Vreau să mă loveşti! Vreau să mă faci geloasă!

Când eşti prea tânăr nu îndrăzneşti să faci ce îţi cere. Când ai un pic de experienţă ştii că tot ce nu faci tu va cere altuia. Când bărbatul e bărbat ea nu trebuie să mai ceară.

Ce-ai face dacă ţi-aş spune că preludiul începe de cele mai multe ori înainte să ştii cum o cheamă?

Preludiul în traducere liberă

La fotbal, la politică și la sex toți proștii se pricep. Atâta doar că suporterii care-i critică pe fotbaliști n-ar putea să alerge nici zece minute în ritmul unui meci, cei care critică virulent corupția și-ar pune familia în posturi-cheie dacă ar câștiga fie și o primărie amărâtă, iar specialistele în sex de prin reviste sunt niște domnișoare care n-au mai văzut o pulă din 2013.

Asta în cazul fericit. În cel nefericit n-au văzut niciodată.

Oamenii sunt capabili să facă orice pentru bani, inclusiv să distrugă vieți cu sfaturi pe care nu le-au verificat.

Dacă iei la rând, cum am făcut-o eu de curiozitate, cele mai citite site-uri pentru bărbați și cele mai cunoscute reviste pentru femei vei fi șocat să constați de unde provin multe dintre problemele cuplurilor de astăzi! Vin din horoscopul care exclude efectiv câte două sau trei zodii pentru fiecare dintre noi. Nu o să ne înțelegem. Mai bine să nici nu încercăm. Mai vin lecturile lor de ieri, filmele porno pentru bărbați și romance-uri pentru femei!

În filmele porno preludiul aproape că nu există. În romance-uri nu se mai termină!! Iar în reviste și pe tot felul de site-uri, preludiul este fie un fel de mutat mobila în care se redecorează jumătate de casă sau terasa blocului, fie un fel de masaj. Acesta din urmă mă amuză de fiecare dată.

Indicaţiile parcă sunt de joc pe calculator. Mâna prin păr, buzele pe gât, respiră-i în ureche.

Indicaţiile sunt bune. Dacă vrei să o gâdili :)))

Înainte să te trezeşti vorbind despre *cum* se procedează în preludiu, ar trebui să înţelegi *ce este*.

Preludiul poate să înceapă înainte ca voi să vă fi văzut. Preludiul e un schimb de cuvinte înaintea unui schimb de tricouri. Preludiul e alegerea hainelor atunci când ştie că te va întâlni. Privirea către ceasul care nu vrea să meargă mai repede. Preludiul e un vers pe care i-l trimiţi. Unul senzaţional, scris de un poet mare sau unul şchiop, inventat de tine.

Îmi e greu să spun care e mai frumos. Ştiu care e mai eficient. Al doilea. Şi poezia asta e un fel de sex oral. Sau scris.

Preludiul e o pereche de tocuri şi o uşă deschisă când el îşi face loc să o privească, iar ea are grijă să nu se mişte prea repede. Pe ea o excită să se ştie privită. Pe el să creadă că n-a fost văzut.

Nu spun că nu există, dar eu n-am văzut niciodată o femeie care să vrea sex după ce a fost mângâiată cu o pană, dar după o bătaie cu pernele din care au ieşit toţi fulgii... asta am văzut. Şi momente care nu anunţau nimic şi s-au terminat în maşină, cu geamuri aburite am văzut. Din interior. La fel cum uneori „ţigara de după" a ţinut loc de al doilea pahar de vin.

> *În loc să ne pierdem vremea să ştim cum ar trebui să fie un preludiu fenomenal, ar fi fenomenal dacă ne-am folosi timpul să ştim cum e cel de lângă noi.*

Să mă iertaţi, dar pe mine nu m-a interesat să aflu ce le place femeilor în general. Am vrut să ştiu ce-o dă pe spate pe femeia de lângă mine. Iar acest interes, care se simte, este, credeţi-mă, cel mai bun preludiu.

Ce-ai zice dacă ţi-aş spune că flirtul nu este începutul relaţiei? E coloana ei vertebrală.

Femeia se verifică în flirt ca-n oglindă. Şi nu eşti singura oglindă din oraş.

Pare nedrept? Superficial? Solicitant? Diabolic?

Femeia nu e deranjată dacă o vezi diabolică, ci dacă o crezi proastă şi există doar două tipuri de femei: cele care au greşit măcar o dată şi cele care nu recunosc. Aici sexele seamănă atât de mult cât e firesc să semene.

Telefonul de dinainte de a ajunge cu „Iubito, mai vrei să cumpăr ceva în drum?" nu-l dai pentru liniştea ei. Îl dai pentru a ta. Dacă îţi dă o listă lungă sau te trimite în partea cealaltă a oraşului să ridici un colet, nu mai trebuie să întrebi nimic.

Indiferent ce îţi cere în intimitate e acceptabil sau chiar dezirabil.

Nimic nu e indecent atâta vreme cât nu există public.

Ce povesteşti tu mai departe e însă altă poveste. Vorbele auzite de oricine sunt mai indecente decât gesturile văzute de doar două perechi de ochi.

Sexul e un joc al dominaţiei. Dacă nu eşti în stare să joci rolul călăreţului, îl vei juca pe cel al calului.

Să ai senzaţia că o cucereşti pentru că tu propui şi ea alege este ca şi când ai spune că tu eşti şeful când mergi cu o cerere la semnat.

Toate femeile care spun că sexul nu e important sunt ca bărbaţii care nu vor un cabrio: n-au avut niciodată ce trebuie.

Femeia iartă mai degrabă un bărbat obraznic decât unul indecis.

Toate nopţile sunt hârtii albe pe care ori scriem noi, ori se scriu singure. Cu peniţa ascuţită până la durere a dorinţelor ascunse care apar nechemate când te aştepţi mai puţin. Pentru că toate femeile sunt făcute să fie amante.

Mintea e mereu nepăzită şi în ea sunt adesea alţi ochi, alte buze, alte morminte. Sunt vorbe îndrăzneţe şi gesturi şi

mai îndrăzneţe. Atingeri care provoacă şi cer alte atingeri. Libertăţi pe care nu ţi le iei. O vreme.

Până la urmă, să crezi că un om nu va merge după dragoste pentru că e incomod sau e departe e ca şi când ai spune că nu mergi la munte pentru că nu e niciun vârf în Drumul Taberei.

Secretul solidităţii multor căsnicii este discreţia altor oameni şi contribuţia lor la fericirea unor femei care strălucesc. Secretul acestora din urmă s-ar putea să nu fie o cremă de faţă.

Nu. Nu e nimic imoral în asta. Poate doar puţin trist.

Soţul nu înţelege niciodată unde se tot loveşte nevasta aşa că la un moment dat nici nu mai vede vânătăile simetrice de sub genunchi.

Dacă nu te trezeşti lângă femeia pe care ai visat-o e semn că nu te-ai culcat în patul care trebuia.

MUZA: Ştii ce mi se pare curios?

SCRIBUL: Nu ştiu. Mie mi se pare totul curios...

MUZA: Că era o vreme când nimeni nu-ţi dădea un sfat.

Nu exista nimic mai ocult decât chimia relaţiei. Acum e invers. Toţi vor să-ţi spună cum să-ţi trăieşti viaţa.

SCRIBUL: Şi când era mai bine?

Greşelile

Unde greşesc femeile, indiferent dacă sunt zeiţe sau muritoare de rând?

• ***Cred în Făt-Frumos***

Cineva o să se revolte, cândva, contra poveştilor ăstora în care femeia are nevoie să fie validată de un anume bărbat, în care măritişul rezolvă problemele financiare ale Cenuşăreselor dispuse să-şi bage sau să-şi depărteze picioarele cu graţie şi, mai ales, unde se trăieşte fericit şi plictisitor până la adânci bătrâneţi...

Chiar şi poveştile admit că după măritiş începe plictiseala. Doar acolo se termină...

• ***Există o singură iubire adevărată***

Come on! Chiar aşa „speciali" să fim? Din 6 miliarde de oameni să avem compatibilitatea perfectă doar cu unul? Măi să fie! Întrebaţi orice psiholog şi vă va spune că tipologiile umane se numără lejer... sunt aproximativ 100 000 de „Mr. Right" pentru fiecare dintre voi. Asta e vestea bună. Vestea proastă e că se aplică şi reciproca.

• ***Dacă înghiţi mizerii „lupţi pentru iubirea voastră"***

Draga mea, dacă înghiţi mizerii, nu mai există iubirea *lui*. Doar a ta şi nu accepţi evidenţa. Una e să te certi, să ai o iubire cu năbădăi, unde poţi să glumeşti chiar a doua zi despre toate lucrurile care s-au zis sau făcut. Una e să faci

make-up sex. Și alta e să cauți un fond de ten potrivit să-ți ascundă vânătaia de sub ochi.

Și nu! Asta nu e valabil doar pentru femeile proaste, needucate sau sărace.

• ***Înșelatul se întâmplă atunci când nu are ce-i trebuie acasă***

Serios? De curiozitate... ești sigură că știi ce-i trebuie? Crezi că așa simplu e bărbatul încât mai caută pe telecomanda de la smartTV butonul de oral sex?

Trebuie să-i oferi toate picanteriile?

Bărbatului îi place să cucerească. Dacă nu mai are nimic de cucerit se duce la „next level". Ceea ce oferi tu, oricât de hot, devine... default-ul.

• ***Are un fond bun și îl mai schimb eu***

Nu. După o anumită vârstă bărbații nu se mai schimbă. În cazul meu... de pe la optsprezece ani.

• ***E greu s-o iei de la capăt***

Foarte ușor nu e. Dar, cu cât trece vremea, va fi și mai greu. Și octogenarii tot după puștoaice întorc capul pe stradă...

• ***Cred că există relații perfecte. La altele***

Nu. Nu există relații perfecte, există doar iubiri imperfecte. Paradoxal sau nu, astea sunt de preferat.

Și ultima greșeală, dar nu cea din urmă este că le e frică să greșească. E o greșeală să nu greșești? Eu cred că da. Pentru că e o vârstă a femeii când erorile sunt permise. Iar lecțiile acelor erori vor influența deciziile pe care le va lua mai târziu. Când greșelile se plătesc mult mai scump.

Orice femeie trebuie să fie măcar o dată blondă, amantă, părăsită și iubită de motociclist.

Unii le numesc greșeli, alții se laudă cu ele. Știi genul? Se plâng, dar de fapt se laudă.

Eu le numesc experienţe. Viaţa stă pe loc fără ele. Doar timpul merge înainte. E mai uşor să înţelegi trăirile altcuiva când le-ai avut pe ale tale. E mai uşor să înţelegi motivaţiile altor oameni când ţi-ai înţeles propriile motivaţii.

Cer ca dreptul la greşeală să fie garantat prin Constituţie!

Până la treizeci de ani să ai dreptul la excese vestimentare şi bahice. Dreptul la derapaje de limbaj şi emoţionale, mama lui de ABS!! Prea ne punem singuri cătuşe fără să ne acordăm şansa la telefon, avocat din oficiu şi cauţiune.

Toate lacrimile pe care ai înţeles de ce le-ai plâns sunt folositoare.

Cioburile farfuriilor sparte la nervi sunt mai eficiente decât antidepresivele. Iar singurele efecte secundare sunt o reputaţie proastă în bloc şi activitatea în folosul comunităţii cu mătura cu care le strângi.

Eu sunt cel care aruncă piatra doar în cei care aruncă piatra. Încet-încet, ne-am strâns într-o gaşcă şi vom fi mai mulţi decât ei!

Vrei să iubeşti un chitarist de rock cu reputaţie dubioasă (apropo, există şi altfel?): iubeşte-l să te ţină minte!

Vrei să arăţi ca Lady Gaga? Singurul lucru rău în asta e că o copie după nebunie nu e altceva decât o degradare a nebuniei.

Vrei sau nu, mai devreme sau mai târziu pe toţi ne părăseşte cineva. Şi majoritatea nu ieşim prea graţios din asta. Mare brânză! După un timp îţi aduci aminte şi râzi. Da, chiar cred că trebuie să faci şi lucruri despre care ştii de la bun început că sunt greşite.

De cele mai multe ori respectabilitatea e o fraudă.

Unde greşesc bărbaţii?

• ***Nu poţi să agăţi dacă n-ai maşină***

Cam nasol, adică eşti condamnat să ai prima prietenă după optsprezece ani, când îţi poţi lua carnetul?

• ***Există femei care nu-s de nasul tău***

Asta doar dacă scopul tău e să le miroşi. Nu uita povestea cu frumoasa din liceu care rămâne virgină pentru că pare inabordabilă, dar mai ales cealaltă poveste, cu frumoasa din liceu pe care o întind toţi, numai tu nu. Un pic de încredere în tine nu strică. Chiar dacă fata te refuză. Ţine minte că e ca la ruletă:

Ca să câştigi... trebuie să joci!

• ***Sunt replici bune de agăţat disponibile pe net***

Nu-s. Majoritatea celor care dau sfaturi despre cum să agăţi pe diferite site-uri sunt de fapt studente în practică. Sunt puţine excepţii. Eu NU dau replici de agăţat...

Ţine minte că fata ŞTIE DIN PRIMA DACĂ VREA SĂ SE CULCE CU TINE SAU NU... nu există replici care s-o transforme din agasată... în interesată, dar există texte idioate, care o transformă din interesată în agasată...

• ***Ai agăţat-o, gata cu eforturile***

Fals! Dacă ea nu s-ar mai epila pentru că, în sfârşit, are parte de sex ca la carte, tu n-ai da bir cu fugiţii? Dacă nu ţi se pare aşa mare efort, că doar toate se epilează, bagă şi tu un epilat inghinal şi mai vorbim după. Când îţi trece răguşeala după cât o să urli...

• ***Agaţamentul merge mai uşor dacă pari macho***

No way, Jose! Este mui importante să nu pari genul care a avut patru sute de prietene. „Pe vremea mea" era o melodie: *Shy Guy*. Fetele nu vor să împartă acadeaua cu toată lumea. Vor un tip doar pentru ele. Şi dacă pari puţin timid şi te bâlbâi de două ori pe minut s-ar putea să ai mai mult succes decât musculoşii cu părul lipit de scalp cu gel. Dar mai ales bărbaţii trebuie să înveţe că femeile vor un bărbat pentru că este bărbat. Care ştie să le asculte ca un bărbat, nu ca o prietenă de bârfă dotată cu penis, şi să nu distrugă viitorul lor atunci când ea face gestul suprem de încredere şi i se confesează.

Bărbatul „da, dragă“ versus *bărbatul „dat dracului“*

Până şi în cântecele populare româneşti există o vorbă despre cum selectează o muiere bărbatul cu care se mărită: „Să aleg până culeg, da' să nu hie ăl' bleg!“

Femeile nu se îndrăgostesc de bărbaţi pentru că ei ar fi un fel de femei care pot căra mai multe sacoşe de la supermarket! Este doar evident că femeile între ele nu se prea suportă.

Nu vor bărbaţi cu talia mai îngustă decât a lor şi nici cu picioarele fără pic de păr. Ca să facem ce? Să ne împrumutăm unul altuia epilatorul? Dar mai ales, un lucru trebuie să aibă bărbatul: iniţiativă. Să aibă ideile lui şi să se bată pentru ele. Sigur, să-şi mai lase din când în când iubita să câştige o dispută, aşa pentru că vrea să-i facă o plăcere, sau pentru că ea are dreptate, nu de teamă că cearta va continua la nesfârşit.

Dacă secretul e să ridici tonul, îl vei tot ridica, că doar ştii că merge şi aşa te trezeşti că în loc de o relaţie de lungă durată ca în cântecele lui Edith Piaf o să ai una gen Rammstein.

Ce e drept, mie îmi plac Rammstein.

În secret toate vor să fie dominate măcar din când în când. Dar asta se obţine, nu se cedează. Ca atunci când îl ai pe El Zorab în faţă şi trebuie să-i convingi stăpânul că-l meriţi.

Fiecare poveste de iubire este puțin Romeo și Julieta *și mai mult* Îmblânzirea scorpiei.

Ține minte: o femeie poate să-ți ierte multe! De la neatenții până la atenții acordate... alteia. Un singur lucru nu-i poate ierta o femeie unui bărbat. Să fie moale.

Învață să o asculți. Nu să asculți de ea.

Deși ni s-au dat două urechi și o singură gură, nimeni nu pare să înțeleagă ceva din asta. Știi senzația aia când stai la masă cu unul care le știe pe toate? Genul care parcă nici nu te ascultă, ci doar așteaptă rândul lui să vorbească din nou? Asta în cazul fericit... mai des se întâmplă să te oprească după doar o jumătate de poveste pentru că „asta nu e nimic", să vezi ce i s-a întâmplat lui. La tine a fost pistol cu apă de gură! Viața lui e un roman și, pentru că nimeni nu se oferă să-l ecranizeze, îl face el teatru radiofonic. Sau stand-up... tragedy.

Nu-i așa că-i urăști pe oamenii ăștia? Dar pe ei poți să-i eviți, nu-i așa? Și chiar o cam faci. Atunci de ce te miri că nu te-a mai sunat fata aia căreia i-ai vorbit două ore despre viața ta de account manager?

Pasionant. Te și vedeai un fel de Indiana Jones al Excel-ului. Ce discuție spumoasă a fost! S-a râs mult... oare de ce n-a mai sunat? Poate pentru că n-a fost discuție, a fost monolog? Poate pentru că nu s-a râs mult, ai râs tu mult. La glumele tale. Nici eu nu te-aș mai suna, ca prieten „de suc". De o femeie care caută un bărbat, nici nu mai vorbesc. Pentru că tu nici nu ai nevoie... nici de prieteni, nici de iubită, ci doar de o oglindă fermecată, gata să răspundă mereu la o singură întrebare: oglindă-oglinjoară, cine-i cel mai interesant din țară... Am noutăți pentru tine... domnule cu atitudine gen „întreabă-mă ce mai fac"...

Oamenii cu adevărat interesanți nu vorbesc tot timpul despre ei înșiși. Despre oamenii interesanți vorbesc alții...

Iubita ta are un trecut? De ce dracu' te miri?!

O femeie își deschide mai ușor picioarele decât sufletul. Când o va face, ascult-o!

Dacă va vorbi despre trecutul ei, n-o judeca.

Când va vorbi despre viitor, nu te speria. Ești prezentul ei. Ridică-te la înălțimea așteptărilor. Nu face greșeala să crezi că tot ce a făcut în trecut se va repeta, dar nu face nici greșeala să crezi că tu ești atât de special încât povestea voastră va fi complet diferită de poveștile pe care deja le-a trăit.

În niciun caz nu-ți schimba părerea despre ea pentru că a greșit la nouăsprezece ani. Cel mai probabil, doar ți se pare că a greșit. Cel mai probabil, tu ai greșit mai mult...

Nu poți să-i rescrii trecutul. Și — până la urmă — ce-ai vrea? O păpușă de plastic pe care s-o scoți tu din țiplă? O foaie de hârtie albă pe care să o desenezi tu?

Nu fi idiot! Tu iubește-o mai mult. Pentru că te-a lăsat în grădina secretă a amintirilor ei.

Până la urmă, ce crezi că ți-a arătat mai greu? Sânii sau ce visează? Muşcătura aia de pe gât o să-i treacă în câteva zile, dar lucrurile pe care ți le-a spus au însoțit-o niște ani.

Ce crezi că ne expune mai mult? O fotografie sau o confesiune? Corpul trece, dar cine suntem noi rămâne. Uneori intact, alteori ciobit. Uneori spart. Și de asta ne temem.

Ce crezi că ne apropie mai tare? Un futut sau o discuție de la minte la minte și de la inimă la inimă? Să știi că profunzimea vaginului nu e cine știe ce... sufletul în schimb are adâncimi ameţitoare.

Da, o femeie își deschide mai ușor picioarele pentru că e suficientă dorința. Cheia pentru mai departe e încrederea. Și încrederea o câștigi mai greu.

În dragoste totul e puțin ocult.

Dragostea nu e o știință exactă. Dragostea e o lovitură de stat!

Inima înlătură creierul de la guvernare.

Se alcătuieşte un nou cabinet. Se scot bani de la Ministerul Apărării şi se dau la Educaţie. Dacă e cazul şi nu te simţi în cea mai bună formă se dau şi la Sport.

Ca pe vremea lui Ceauşescu, se trece la Alimentaţia Raţională.

Într-un fel de solstiţiu personal, noaptea devine cea mai bună parte a zilei. Îţi foloseşti gura mai bine. Vorbele se tot repetă, iar tu nu te mai saturi să le auzi mereu pe aceleaşi două. Idioţenie curată! Şi totuşi, sexul are o inteligenţă a lui. Mâinile învaţă repede geografia ţinuturilor cucerite.

Dintre bărbaţi să ridice mâna cine n-a fost niciodată într-o situaţie în care gura femeii îi spunea să se oprească în vreme ce degetele ei îi descheiau febril nasturii cămăşii. Cu teama ca nu cumva să o asculţi şi să te opreşti ca prostu' cel cu oiştea-n poarta raiului.

Şi să ridice mâna orice femeie care n-a făcut niciodată asta.

Trupul ştie mai bine decât mintea ce-i trebuie trupului. Care dintre noi poate să decidă când să se secrete un anumit hormon, când să-i crească firele de păr, când să-i bată inima, când să i se oprească-n gât?

Nu sunt deloc sigur că trupul e vehicolul minţii. Mai degrabă am impresia că mintea are grijă de el.

Viaţa are un singur scop. Să continue. Prin cine se întâmplă asta nu e important. Principiile după care se joacă viaţa cu noi sunt mai înalte decât ceea ce numim noi principii. Ne combină într-o luptă pe care nu o înţelegem. Separat, suntem pioni. Dacă ne împotrivim, suntem nebuni. Împreunaţi de logica vieţii suntem rege şi regină.

Recompensa pentru supunere e plăcerea.

Noi intervenim în joc. Aducem pe tablă sinceritatea. Conflictul cu multe vorbe pentru două sau trei idei care nici nu sunt divergente. Sunt doar altfel exprimate.

Nu e niciun război între bărbaţi şi femei. Şi dacă totuşi există unul, de-abia aşteptăm să fraternizăm cu inamicul.

Cele 5 tipuri de femei

Femeia lectură

Ca bărbat şi cititor, abia aştepţi să te pui cu burta pe carte!

Fiecare pagină pe care urmează să o citeşti e diferită în funcţie de cum te-ai descurcat la pagina anterioară.

Spre deosebire de o lectură normală, unde ştii câte pagini mai ai, femeia lectură se poate termina brusc, dar la fel ca atunci când citesc orice carte, doi bărbaţi care „citesc" aceeaşi femeie nu înţeleg acelaşi lucru din ea.

Unii înţeleg mai puţin. Alţii mai mult. Şi alţii nimic.

Femeia e o carte scumpă. Învelită în piele. Dacă se păstrează bine, poate să treacă prin multe mâini şi minţi, rămânând, ca Iancu Luca Caragiale, foarte actuală.

Foarte solicitantă, femeia lectură poate să schimbe din mers acţiunea, personajele sau chiar limba în care e scrisă.

Orice bărbat cititor în femei îţi va spune că sunt multe pagini pe care trebuie să le parcurgi de două ori. Şi în ele se tace.

Cu toate acestea (sau poate tocmai datorită lor) o femeie bună are acelaşi efect cu o carte bună. N-o mai laşi din mână!

Dacă te-a prins de la primele pagini, îţi neglijezi orice alte îndatoriri. Îţi neglijezi prietenii.

Nu pleci din casă până nu termini.

Măcar încă un capitol.

Te adânceşti în ea ca într-o altfel de realitate. O realitate care interferează, bruiază sau chiar anulează orice urmă a realităţii pe care o ştim toţi.

Femeia lectură e realitatea pe care o ştii doar tu.

O iei la masă. În maşină. În pat. Chiar şi în cadă! Spre deosebire de alte cărţi, nu ţi-e frică niciun pic că s-ar putea uda. Scăunelul pe care îţi aşezai paharul şi cartea are acum două pahare.

Câteva zile pe lună femeia lectură e foarte contradictorie. Nu ai voie să intri în profunzimile ei şi asta nu te nelinişteşte, dar ar trebui.

Pentru eruditi este important de ştiut că femeia lectură detestă Literatura Comparată! La drept vorbind, nici pe noi nu ne interesează comparaţia cu alţi cititori. Nu vrem să ştim nici care dintre ei citea mai repede, nici dacă urmăreau rândurile cu degetul şi nici cine a rămas la jumătate şi cine a terminat-o într-o singură noapte.

De două ori.

Femeia lectură face adesea fotografii ca nişte semne de carte. Să ştii unde ai rămas.

Oricât eşti de bun, lecturile paralele sunt o mare provocare! Pentru că lecţiile pe care le înveţi dintr-o carte nu se potrivesc în cealaltă şi, în general, eşti prea epuizat (intelectual, desigur) ca să poţi face faţă pe termen lung.

Femeia jucărie

Nu e curios cât de plină de semnificaţii poate să fie o femeie în pielea goală?

Femeia e jucăria pe care o vrea copilul din mine.

Una foarte inventivă. Nu m-ar mira să apară într-o zi cu un autogen în dormitor. Sau cu un flex: Dragule, vreau să măresc fereastra.

Nu contrazici o femeie cu un flex în mână.

Femeia e experimentul care nu iese de două ori la fel chiar dacă toate condiţiile par reproduse perfect.

Are propriul ei timp probabil. Spune: Probabil o să-mi fac timp şi pentru asta.

Are propria logică şi propria limbă care doar pare la fel cu a noastră, dar nimeni n-a făcut un dicţionar al ei, pentru că sensul unui cuvânt nu este niciodată acelaşi la prânz şi mai pe seară.

Uneori, cred că are şi propria geografie, dar e imposibil să găseşti pe hartă punctul G acolo unde ştii că l-ai lăsat ultima dată. Nu poţi să-ţi notezi, aşa că tot descoperi.

Femeia înseamnă pericolul suprem. Toţi băieţii ăia care se urcă pe clădiri n-au găsit femeia potrivită. Nu le mai trebuia nimic. Îi făcea fata să se urce pe pereţi :))

Femeia dansează când merge şi cântă când ţipă. În fine, contează şi unde merge şi de ce ţipă, dar să nu ne legăm de detalii. Sau să ne legăm, că ea mereu o face!

Uite un detaliu: femeile se dezbracă mult mai frumos decât bărbaţii.

Chiar şi începătoarele. Stângăcia lor e fermecătoare. A noastră e doar comică.

Când iese prima dată sub ochii tăi din haine, zâmbeşti ca la zece ani, atunci când ai văzut prima dată trucul cu iepurele scos din pălărie.

E magică.

Când dragostea ţi-a trecut e tragică.

Era frumoasă ca Pământul Făgăduinţei, apoi parcă era Moldova pârjolită şi pustiită înaintea turcilor. Atunci se otrăveau fântânile. Acum se aruncă vorbe. La fel de otrăvite.

Desigur, să te certi cu o femeie dezbrăcată înseamnă să o laşi să trişeze.

Femeia întrebare

Întrebarea: Încotro se îndreaptă relaţia noastră? Când ai auzit-o, eşti deja în decor!

Întrebarea: Unde pleci? Care înseamnă, de fapt: Stai acasă.

Femeia întrebare bate la scor orice tip de interogatoriu tip Gestapo: ea poate să-ţi pună întrebări încrucişate sau să joace Good cop, bad cop fără să mai fie nimeni altcineva de faţă.

Dacă ajungi să locuieşti cu ea, ar fi bine să nu-ţi mai pui şi alte întrebări. De-abia o să ai timp să-ţi pregăteşti răspunsurile.

În viaţa casnică, cel mai mic interval de timp măsurabil este între momentul în care ai băgat lingura în gură şi momentul în care te întreabă dacă-ţi place mâncarea. Dacă nu răspunzi prompt, înseamnă că mă-ta o făcea mai bine.

Să vizualizăm o femeie întrebare la care răspunzi de drag. Că la întrebările acre bărbatul învaţă încetul cu încetul să nu mai răspundă. Să le evite.

...

Locuieşti singur?

Suntem doar noi aici, altfel nu te-ai lăsa dezbrăcată.

Ce repede mi-ai scos sutienul...

L-am mai scos, zâmbesc eu.

Ai mai scos multe, se încruntă ea.

Îţi place?

Da, dar...

Pare că eu întreb. Ce eroare! Afli mai multe de la un bărbat care întreabă decât de la unul care răspunde. Cu un bărbat care întreabă afli ce vrea să ştie. Iar ce vrea să ştie e mai important decât ce ştie. Să ştii ce ştie înseamnă să ştii cine este. Să ştii ce vrea să ştie înseamnă să ştii cine vrea să devină...

Întâlnirile în oraş mi se par o pierdere de timp pentru vorbe. O zăbală pentru trup. Nu poţi să faci nimic. Nu poţi să vorbeşti deschis. Te aud oamenii.

Suntem doar noi aici, altfel n-ar putea avea loc discuţia asta. În cele mai multe locuri pe care oamenii le consideră potrivite pentru discuţii nu se vorbeşte nimic din ce-i interesează cu adevărat.

Suntem doar noi.

Sau nu suntem?

Încotro se îndreaptă relaţia noastră?

V-am spus că asta e întrebarea la care niciun răspuns nu e bun.

Nu. Nu suntem doar noi.

E plină camera de bărbaţi şi de femei.

De regrete şi de temeri.

Ştiu că n-am greşit cu nimic şi mai ştiu că pe ei nu i-ai întrebat. Îmi vine să-i iau la pumni, dar ei sunt doar spectre, iar eu sunt în chiloţi. Mi-ar veni să râd de mine, de noi, de fricile noastre. Dacă nu mi-ar veni multe altele.

Ca un elev prins cu lecţia neînvăţată sunt pe cale să-i răspund repetând întrebarea.

Pentru astăzi am avut de pregătit...

Relaţia noastră se îndreaptă spre...

Tuzla?

Un grup de oameni nevinovaţi?

Spre sfârşit?

Noi toţi ne îndreptăm spre sfârşit.

La naiba! Eram atât de excitat înainte să intre toţi ăştia în cameră. Pe câţiva îi cunosc. Mi-a povestit despre ei. Le-am dat şi porecle. Eram atât de excitat şi acum uite! Cum priveşte şi ea în pământ, ca şi când nici ea nu şi-a învăţat pentru astăzi!

La douăzeci de ani credeam că întrebarea asta vine doar când lucrurile merg prost. Acum ştiu că intervine când lucrurile AU MERS PROST. În alte vieţi.

Femeia se reîncarnează mereu în altă iubită. A altui iubit. E mereu diferită şi mereu aceeaşi. Şi unele gânduri merg dintr-o viaţă într-alta.

Îmi vine să spăl cu ea pe jos din două vorbe, dar e deja curat parchetul. L-a spălat ea. Îmi vine să-i spun că nu e corect să-mi pună mie întrebarea asta, din cauză că a suferit cu alţii.

Vreau să-i cer să-i dea pe toţi bărbaţii din viaţa ei afară din viaţa noastră.

Nu pot.

Femeile din viaţa mea deja şi-au pregătit o cafea şi mă bârfesc pe canapeaua din living.

Cum or fi încăput toate pe canapea? Viaţa nu e la fel de extensibilă.

Plătim greşeli pe care nu le-am făcut?

Răspundem la întrebări pregătite pentru alţii.

Uite, ia nişte vin.

Nu ştiu încotro se îndreaptă relaţia noastră, dar seara asta se îndreaptă către o noapte de somn.

Ai voie să visezi ce vrei tu.

Eu nici când eram mică nu dormeam după-amiaza. Când mama mă certa, îi spuneam că nu vreau să-mi irosesc viaţa dormind... Aşa cum nu vreau acum să-mi pierd timpul cu cine nu trebuie...

Am ieşit deja în decor? Nu. A venit cu un geamantan de monştri. Îi aud cum mârâie şi nu am niciun chef să mă lupt cu ei.

Îi chem un taxi.

În cinci minute o sun.

Unde eşti?

La cinci minute de casă.

Vreau să te întorci.

N-am bani şi pentru drumul înapoi până la tine.

Plătesc eu.

Tu n-ai ani pentru ce vreau eu de la tine.

Serios? Şi de câţi ani ai nevoie tu, mă rog?

De toţi.

Femeia care va fi mereu părăsită. Şi de ce

Acest tip de femeie nu e părăsită pentru că greşeşte. E părăsită pentru că nu greşeşte. N-ai niciun motiv să te cerţi cu ea. Niciodată. E fadă ca o profesoară de fizică la menopauză. Bărbatul are nevoie de chimie.

Un cuplu în viaţă e ca un cuplu de actori pe scenă.

Acest tip de femeie e actorul care nu-şi uită niciodată replica. Şi o dă mereu la fel. Cum ştie că e bine. Ai o sută de

reprezentații identice. Nu poți să crești ca interpret al unui rol dacă actorul care-ți dă replica nu trage de tine. Nu e bătăios. Nu e un pic egoist. Nu vrea să-ți fure lumina.

Era o vorbă care sună mai bine în spaniolă, dar o voi traduce, după slabele mele puteri, cam așa: Dacă femeia nu cheltuiește, bărbatul nu progresează.

Ați ghicit. Nu e vorba de bani.

Orice bărbat va pleca de lângă o femeie care nu îl solicită.

Femeile acestea sunt ca niște case: unde le pui, acolo le găsești. Interiorul nu are cum să te suprindă, pentru că știi ce-ai pus în fiecare cameră.

E normal să preferi... o vizită.

Și pentru că sunt ca niște case, ele sunt mereu părăsite. Și rămân fără rost. Pentru că o casă care e a nimănui e doar un spațiu.

Spre deosebire de alte femei, uneori superficiale, alteori de-a dreptul curve, dar de cele mai multe ori doar foarte conștiente că nu poți să te bucuri de NOI atunci când îl sacrifici pe EU.

Acelea nu sunt părăsite. De ele te desparți. Și după ce-și plâng lacrimile sunt și mai frumoase.

Și după ce-și învață lecțiile sunt și mai atrăgătoare.

Pe când o casă...

Tot îi crapă pe la colțurile ochilor tencuiala pe care și-o pune ca să-i ascundă nefericirile. În loc să le rezolve.

O casă nu învață nimic în timp. Doar îmbătrânește.

Așa că înainte să te plângi că te simți pe locul doi, amintește-ți cine a început.

Femeia care rămâne veșnic o fiică

Sau, pe românește, fata lu' tata.

Există femei care nu se nasc decât pe jumătate.

Ele nu sunt chiar o persoană,

Sunt un fel de jumătate de pui cu garnitură de cartofi prăjiți.

Sunt acele femei care se consultă cu familia în aproape orice decizie. De fapt, rar iau vreo decizie. Consiliul de familie ia decizia pentru ele.

Era şi un banc: Domnişoară, dansaţi?

Staţi puţin să merg să o întreb pe mama.

Întreab-o şi dacă te fuţi, să nu faci două drumuri. :))

Sunt şi pseudomasculi în această situaţie. Iar la bărbaţi e mai penibil.

Să revenim la ne... născută.

Când o iei (ghinionul tău), tu nu te însori cu fata, ci iei în casă surori, fraţi, cumnaţi, mătuşi şi, mai ales, te mai alegi cu un tată şi o mamă.

Wow! Ce afacere! Zece la preţ de una!

O vreme s-ar putea să-ţi placă: mai găteşte soacră-ta, că doar ştie ce are acasă, mai scoate tatăl adoptiv nişte bani pentru un frigider, o maşină nouă de spălat, dar dacă mergi mai departe, eşti pierdut.

Simţi că stai cu ei în casă şi atunci când nu sunt acolo. Discuţiile de genul: Ştii, dragule, hai să ne plimbăm ca doi îndrăgostiţi şi să-ţi povestesc ce m-a învăţat unchiul Cutare.

Şi vă plimbaţi ca doi îndrăgostiţi, deşi tu ştii bine că nu mai sunteţi. Pentru că ai senzaţia că te plimbi de mână ca la Ţară-ţară vrem ostaşi... cu vreo cinci oameni.

Ştiu că mă repet, dar prea se potriveşte: Dacă tot vrei o jumătate, alege-ţi una întreagă.

Una cu care, când te atingi, formezi un cuplu, nu simţi că intri pe un teren de fotbal cu zece coechipieri.

Una care ştie să păstreze şi secretele pe care NU i le-ai spus.

Nu-ţi lua una căreia îi e frică să ţipe în pat, să n-o audă, Doamne fereşte!, cineva. Ia-ţi o femeie care nu se sfieşte să ridice tonul când te apără chiar şi în faţa celor care i-au dat genele!

Un bărbat nu poate să iubească o femeie pe care nu o respectă!

Nici una pe care nu o cunoaşte.

Ce iubeşti atunci la ea? Iubeşti cum te face să te simţi?

E ca o pernă erotică bio.

Să ţii o femeie pe care nu o poţi respecta, în primul rând înseamnă că nu „te respecţi".

Aşa se zice la noi, la români: Mi-am luat maşina, casa, sticla asta de tărie, pentru că „mă respect". Dar la femei, am luat-o pe toanta asta, că de atât mi-au ajuns banii.

De ce ai face un copil cu o femeie pe care n-o respecţi? Să-ţi strice genele?

E cuminte şi supusă pentru că ştie că nu poate mai mult. Eşti zeul care s-a aplecat asupra ei din milă. Ai grijă să nu mai ceară o a doua opinie. Cine ştie, poate nici n-o să strice genele tale şi o să fie ca-n poezia aceea:

Trage popa căruciorul
Cu băiatu-i scump şi drag.
Nu-i al lui moştenitorul,
Da' nu-mi place să mă bag.
Ce ţi-e, Doamne, cu amorul...
Unii-l fac şi alţii-l trag :)))

Mai aud pe câte unii: o să-mi iau una de casă şi o amantă frumoasă. Mi se pare ca la tuning. Cumperi o maşină ieftină şi încerci să o transformi în supercar :)) Mai bine îţi iei una ca lumea din start.

Şi, de altfel... Nu poţi în veci şi pururi să iubeşti un bărbat pe care nu-l respecţi.

Nici măcar pe unul de care nu te temi un pic, ca atunci când ai o sabie japoneză pusă de ornament, dar despre care ştii că rămâne totuşi o armă.

Pe bărbaţi îi iubesc cu adevărat femeile doar cât rămân cu o strălucire de fiară în ochi.

Un bărbat „supus" e deja istorie. Şi el e singurul care nu ştie asta.

Prima dintre cele nouă poveşti care par să nu aibă legătură cu nimic

Lidia

În fiecare zi se ducea să repete la chitară departe de vecini, de nea Gelu, pentru care singurul instrument muzical era carburatorul de Oltcit, şi de tanti Elena, supranumită în cartier Sue Ellen, pentru că bea mult.

Marius era sigur că locul lui de la marginea oraşului era la fel de pustiu ca Deşertul Gobi, dar în ziua aceea, la marginea lanului de porumb, a apărut o fată.

S-a ascuns şi a privit aproape fără să respire.

Ea a privit în stânga, apoi în dreapta, apoi în spate, de parcă se temea să nu fie urmărită.

Apoi a scos dintr-un penar două ţigări, o brichetă albastră şi un ciob de oglindă. Venise să studieze cum i-ar sta fumătoare.

Avea cel mult 15 ani şi a venit trei zile la rând. Mereu cu două ţigări şi cu un plan. Într-o zi a exersat ţigara absentă, în alta a jucat rolul unei fumătoare seducătoare şi i-a văzut un umăr gol, în ultima a vrut să înţeleagă ţigara „de după".

Deja vorbea liniştită, cu voce tare. O chema Lidia. Sau cel puţin aşa îşi spunea.

Lidia, se lua singură la rost, aşa ceva nu se poate! La lecţia „Seducătoare cu ţigară" te-ai înecat cu fum, la cea cu

atitudinea absentă ţi-a intrat fumul în ochi. Acum ce o să faci? Ţigara „de după"? Cum n-ai cunoscut încă niciun băiat, o s-o numim Ţigara „în loc de".

Convinsă că toată lumea fumează ţigara de după în halat de baie, Lidia îşi adusese unul cu ea. S-a dezbrăcat repede, fără nimic erotic, apoi şi-a împăturit hainele cu grijă. Halatul îi era mare.

Şi-a scos ţigările şi oglinda şi s-a tot privit.

Marius o privea şi el ca şi când ar fi vrut să reţină acel chip şi să-i înveţe corpul ca pe o poezie. La drept vorbind, corpul ei chiar era o poezie...

În a patra zi, s-a decis să iasă din ascunzătoare şi să se prezinte. S-a gândit chiar ce melodie să-i cânte şi a exersat la chitară până când nea Gelu a decis că merită o bătaie bună. A îndurat ca un martir al creştinătăţii.

Nimic nu era prea bun pentru Lidia, se gândea el mergând spre locul lui care devenise, într-un fel, locul lor.

Se simţea pregătit să-i vorbească în a patra zi.

În a patra zi, Lidia nu a mai venit.

Nici în a cincea.

Nici în următoarele două săptămâni.

După ce s-a terminat vara, a renunţat.

De uitat a fost mai greu.

Apoi a venit Revoluţia.

În sfârşit, avea şi chitara un rost.

Se întâlnea numai cu fete care fumau fără oglindă.

Era destul de uşor, pentru că acum el cânta într-o formaţie şi cunoştea aproape numai femei care aşa vedeau independenţa şi egalitatea cu bărbaţii: copiind de la ei fix obiceiurile de care, dacă am fi sinceri, toţi am prefera să scăpăm. Fumatul e cel mai puţin grav dintre ele.

Habar n-avea că Lidia nu se apucase de fumat, deci criteriul lui de selecţie era o eroare.

Au trecut cinci ani în care amintirea felului cum își aprindea Lidia țigara la marginea lanului de porumb a așteptat ca un străjer adormit.

În seara aceea, tocmai se plictisea când Lidia a intrat cu un grup de prietene. În telenovele el ar fi tresărit și ar fi recunoscut-o. În realitate e altfel. Clubul era prost luminat, nu ar fi recunoscut-o nici pe mumă-sa.

Nu începuse nimeni să cânte, iar prietenele Lidiei au început să facă exact ce fac toți fumătorii când ies în oraș și se plictisesc, dar vor să lase impresia că se distrează. Au aprins câte o țigară, desigur...

Atunci, Lidia a vrut să demonstreze că și ea știe să se distreze sau, cel puțin, să se prefacă. Așa că a luat de la cineva o țigară, de la altcineva o brichetă, apoi s-a îndreptat fără să-și de-a seama ce face către una dintre oglinzile care făceau clubul să pară mai mare.

Dacă i-ar fi scris numele pe cer cu artificii și tot n-ar fi fost un semnal mai bun pentru Marius!

Din fericire, acum nu mai era genul care să aștepte până în a patra zi. În chiar dimineața aceea Lidia a avut ocazia să fumeze prima ei țigară de după. La cererea lui.

Nu avea halat de baie, dar i-a împrumutat o cămașă.

Apoi i-a povestit totul.

Era atât de ingenuă, atât de altfel decât toate clientele clubului unde cânta el. O stângăcie adorabilă.

Realiză că a așteptat-o cinci ani.

Că toate relațiile lui, chiar și aventurile care păreau fără niciun fel de miză, erau antrenamente.

I-a cântat ceva. Niște versuri inventate pe loc. Din când în când, revenea la o idee care i se părea revelația nopții: noi nu suntem ca alți oameni.

Cine ar fi putut să-i despartă?

Aud?

Nimeni?

Se abține cineva?

Cele mai frumoase revoluţii sunt cele pierdute.

În primele trei luni comunicarea a mers perfect: n-au vorbit aproape deloc.

El aşteptase căutând.

Ea aşteptase pur şi simplu.

Era primul bărbat din viaţa ei.

Din fericire, ea nu era prima femeie din viaţa lui, aşa că nopţile nu erau speologie la secţiunea amatori – tineret – speranţe.

Speranţe aveau amândoi.

Ea învăţase bine mereu, fără să se dea în vânt după ceva anume.

El trăise majoritatea lucrurilor despre care ea a citit. O generaţie grăbită.

Într-o dimineaţă ca oricare alta a început sfârşitul, iar elementul care l-a declanşat este unul foarte frecvent. Mai precis, ea s-a hotărât să îl păstreze.

Bărbaţii şi femeile au stiluri complet diferite când iau o astfel de decizie. Pentru că nu poţi să păstrezi în viaţa ta un om pe care nu-l cunoşti, începem să facem asta. Noi, întrebând direct. Ele, ca nişte detectivi, încercând pe ocolite să afle de la prieteni şi nu numai. În general, orice om din jurul bărbatului este o sursă de informaţii. Pentru că ele sunt convinse că noi le-am spune numai minciuni, sunt gata să ia de bune minciunile altora.

Sunt femei care s-au prins că au fost minţite de prietenii iubitului abia după ce au trecut prin paturile lor.

Femei care au renunţat la planuri de viitor pentru că li s-a părut că nu pot să concureze cu trecutul.

Şi femei care, deşi au avut toate datele problemei, au eşuat incredibil.

Artiştii sunt înconjuraţi de curteni şi de fani care vorbesc despre ei tot timpul. Aşa se validează. Îl cunosc pe cutare. Am băut cu el. A fost trei zile cu soră-mea. I-am

făcut un oral în maşina lui, are covoraşe din mochetă roşie. Ce ciudat.

De la genul acesta de oameni ea a aflat într-un timp foarte scurt că Marius a ieşit numai cu blonde. Ea nu era.

A stat mai mult numai cu dezinhibate care dansau pe mese. Ea nu ştia să danseze nici pe suprafeţe mai clasice.

Şi nimeni nu-l văzuse vreodată cu o fată cuminte.

Până acum.

Lupta i s-a părut inegală. Dezinhibatele erau aşa de interesante.

Când se pregătea să iasă pe scena mică din clubul plin de lume şi de fum (lumea şi fumul tind să fie acelaşi lucru) Marius nu era pregătit pentru şocul care îl aştepta la prima masă din stânga, locul unde trebuie să stai dacă vrei să fii lângă chitarişti.

Lidia era blondă, cu un piercing în buric şi un început de tatuaj pe spate, aproape de mijloc, tipul tramp stamp.

Fuma cu altfel de gesturi şi stătea la masă cu două dintre foste.

Era incredibil cât de mult semăna acum cu ele.

El ar fi putut să întrebe.

Ea ar fi putut să-i explice.

Niciunul n-a făcut-o.

Pentru el era doar dovada că nici poveştile cu zâne nu există.

O iubise pentru că era atât de diferită, fusese, credea el, o alegere.

Acum îi era clar că ingenuitatea ei fusese o întâmplare. Şi pe întâmplări nu prea poţi să te bazezi.

Aşa că a continuat să o caute pe fata cu ciobul de oglindă şi două ţigări. Dar în alte femei. Îi era clar că fata aceea se părăsise pe ea însăşi.

Dacă vrei să te căsătoreşti, îţi trebuie un arhitect, dacă vrei cel mai bun sex din viaţa ta..., un om fără suflet.

Un adevăr nepopular: toate, dar absolut toate femeile şi-au dorit o noapte de sex hardcore cu un bad guy. Cele mai multe au şi avut-o. Şi nu, nu de actualii lor soţi sau prieteni e vorba.

Bărbaţii n-au faza asta. Dacă ştim că femeia are o experienţă mult mai vastă şi mai picantă decât noi, treaba asta ne deranjează. Pe femei le motivează.

Şi aici vine defăimarea, care în cazul nostru e fix restabilirea adevărului.

Chiar este sexul cu un bad guy mai bun?

De cele mai multe ori, da.

E meritul lui?

NU. E meritul femeii care e orbită de reputaţie ca pisica de faruri. Pisica nu mai distinge maşina în aşa hal încât nu îşi mai dă seama nici dacă merge sau s-a oprit! La fel nici femeia. Ea vrea să-i demonstreze lui că nu e o fată cuminte. Şi va face tot ce crede ea necesar pentru asta. În cazul în care e căsătorită, ea va face tot ce nu face cu soţul.

Nici aici nu e meritul lui. E meritul orizontului de aşteptare.

Nicio femeie nu ţine să păstreze aparenţele faţă de un bărbat cu care NU se va mai întâlni niciodată.

Acasă însă... e altceva. A doua zi la micul dejun există riscul ca soţul să se uite la tine, să-şi aducă aminte noaptea, apoi să se uite la fiul vostru până ajunge la concluzia că nu-i seamănă.

Şi ultimul motiv este cel din titlu. Mai pe şleau,

Unul dintre secretele virilităţii este să-ţi controlezi bine emoţiile. Ceea ce e foarte uşor când... nu le ai.

Mda, poate e prea pe şleau. Din fericire, abia mâine vor suna telefoanele, că e duminică seara şi dansăm în familie.

Să nu dăm doar în alţi bad guys, să terminăm, democratic, cu subsemnatul. Aţi auzit replici de genul „de obicei nu fac asta"? Sigur că da. De la cei care fac atât de des

„asta" încât nici nu mai ştiu exact de câte ori a mers şi de câte ori nu. Ce ştiu sigur este că a mers.

Da. Merg. Chiar foarte bine. Pentru că nici la fotbal nu dai gol dacă nu tragi la poartă...

Când eram un tânăr entuziast, reuşeam fără probleme să conving pe oricine că aveam relaţii de scurtă şi foarte scurtă durată pentru că îmi căutam sufletul pereche şi că, din nefericire, nimeni nu se ridica la înălţimea aşteptărilor. Desigur, nu o ziceam doar aşa, că mi s-ar fi turnat mii de pahare în cap. Culmea este că printre atâtea relaţii fast-food, adevărate sprinturi emoţionale, ajunsesem să cred şi eu ce spuneam.

De aici a venit cea mai mare surpriză. Era, de fapt, adevărat:

Datoria mustangului nu este să se îmblânzească singur.
E treaba cuiva să pună şaua pe el.

Un bărbat rareori decide când să se cumineţească. Dragostea îl face să-şi restrângă cercul nebuniilor la o singură femeie. Cumineţenia de dragul cumineţeniei este o nefericire autoimpusă.

O femeie, oricât de cuminte ar fi, are pasiuni despre care se fereşte să vorbească, aşa cum una, oricât de nebună, are mai devreme sau mai târziu un moment în care îşi doreşte atât de mult un bărbat încât e gata să plătească pentru el un preţ foarte piperat: renunţarea la toţi ceilalţi.

Bunele maniere sunt altele decât cele pe care le ştii tu.

Femeia e mai puţin deranjată de proasta reputaţie a unui bărbat decât de posibilitatea ca el să nu aibă niciun fel de reputaţie.

Ce poţi să citeşti într-un caiet gol?

Ce femeie şi-ar lua un bărbat dictando?

Sau ce bărbat o femeie „de matematică"? Cu pătrăţele şi tabla înmulţirii pe spate.

Tatuată.

Spune: Cum să am eu încredere în tine când știu ce-ai făcut?

Răspund: Preferai să nu știi?

Spune:Ba nu, am vrut să știu tot, doar că mă așteptam ca tot ăsta să fie mai puțin...

Așa sunt ele. Vor să ai experiență multă, dar iubite puține. Să fii aventuros, dar statornic. Să ai poante, dar să nu iei totul în glumă.

Muza: Deja iei totul în glumă!

Nu. E o listă pe care aproape orice femeie ar da-o la aprobat lui Moș Crăciun dacă ar aduce și bărbați, nu numai jucării. Uneori nu e nicio diferență.

Femeia își dorește excesul experimentat în condiții de maximă siguranță.

Vrea ca aruncarea în gol de la trei mii de metri, fără parașută, să vină cu garanția că nici măcar oja de pe unghii n-o să-i sară la impactul cu solul. Vrea ca trecutul tău să-i justifice încrederea în tine pentru viitor.

Noi, bărbații, nu avem foste, avem antecedente.

Nu poți să scoți o promisiune din gură fără să te temi de replica: așa le spui tuturor. Așa suntem condamnați să mințim. Și dacă tot am mințit o dată despre trecut, nu ni se mai pare grav să o facem când vine vorba de prezent și păstrăm opțiunea asta și pentru viitor...

Din când în când însă ne apucă! Mărturisim tot, cu orice risc. Sinceritatea este așa o terra incognita.

Cum se întâmplă seXlectivitatea?

Femeile sunt adesea ființe practice care selectează bărbații cum merg românii la alegeri: încerci să votezi cu răul cel mai mic, dar dacă mai vine câte unul și îți spune că nu știu ce melodie e melodia voastră... când el te cunoaște de cinci minute... trebuie să fie extraordinar de frumos ca să treci așa o ciungă-n păr cu vederea!

Bărbaţii seXlectează mult mai simplu. Noi ne măsurăm succesul în femei, fiind convinşi că

Fiecare popor are istoria pe care o merită. Şi fiecare bărbat... soţia.

Urăsc să spun asta, dar femeile sunt încă departe de a fi în aceeaşi situaţie. Ele încă mai acceptă prea multe şi aşteaptă prea mult, aşa că multe nu-şi trăiesc viaţa. Lor viaţa „li se întâmplă".

Există un mit al femeii care alege. Un mit cultivat de reviste pentru femei, pe care nimeni nu le-ar mai citi dacă toţi am fi fericiţi şi conştienţi în primul rând că suntem cine suntem.

Pentru câte dintre femei e valabil acest „bărbatul propune, femeia dispune"? Revistele tac mâlc când vine întrebarea: Şi dacă nu propune nimeni nimic vreme de un an?

Încrederea şi respectul de sine scad. Şi adesea o viaţă întreagă e compromisă pentru că validarea bărbatului e dată de câte femei i-au cedat şi cea a femeii de câţi bărbaţi au încercat.

Aş propune ca de mâine să învăţăm să mai ţinem cont şi de valoarea lor.

Bărbatul se va îndrăgosti de o femeie pentru că e frumoasă, dar va rămâne cu ea pentru că e deşteaptă. Pentru o viaţă îţi cauţi partener de drum, nu încă un bagaj.

Ştii genul acela de cuceritor care n-a luat BAC-ul?

Care are maximum trei replici de agăţat, toate copiate de pe internet?

Genul acelaşi compliment, altă femeie? Una e să te simţi prinsă în vrajă... şi alta să te prinzi de vrăjeală. E mare diferenţa.

Ca bărbat, recunosc deschis că e mai uşor să faci acelaşi compliment în fiecare zi altei femei, decât să vii cu alt compliment în fiecare zi... pentru aceeaşi femeie.

Ea trebuie să aibă în vene sânge de muză.

Respiraţia ei lângă perna ta să te facă un mare poet, dar asta e puţin probabil să se întâmple dacă n-ai citit în viaţa ta nicio carte.

Oricât de monstruos simţi, ţi se umezesc ochii de ciobănesc german şi nu eşti în stare să legi două vorbe. Şi totuşi,

O femeie deşteaptă nu iese cu bărbaţi frumoşi dar proşti, pentru că există viaţă şi după sex... şi pe aceea nu are cu ce să şi-o umple.

Era o glumă feministă: Sunt două feluri de femei: unele n-au avut orgasm niciodată, celelalte nu recunosc.

Sigur, e o tâmpenie cât casa, dar un dram de adevăr mai spune şi gura unui prost: se mai întâmplă ca o femeie să aibă al treilea copil înainte să fi avut primul orgasm. Noi, bărbaţii, înţelegem că ele au nevoie de mai mult şi ne imaginăm că acest mai mult înseamnă doi centimetri în plus sau mai mulţi bani. De cele mai multe ori înseamnă două minute în plus la preludiu şi mai multă... atenţie.

Aşa se face că mi se pare riscant să alung cu sfaturile mele o femeie fericită din poala fericirii unde este ea ţinută de omul ei acum.

Aşa cum muzica e un limbaj universal, atracţia fizică nu prea are nevoie de explicaţii. Poţi să nu ştii boabă de chimie dacă te ajută fizicul.

Nu poţi să rămâi într-o relaţie în care doar sexul funcţionează pentru simplul motiv că aia nu e o relaţie: e one night stand în serie!

Relaţia presupune un grad de expunere: măcar să nu simţi că s-ar putea să-i cam fie ruşine cu tine, dacă nu se poate chiar să se mândrească.

O relaţie ai atunci când sâmbăta seara te scoate în oraş sau cheamă prieteni pe la voi, nu atunci când îţi dă prin SMS numele hotelului şi numărul camerei.

Se ceartă des, mai ales de când s-au mutat împreună? Pentru ca un bărbat să se certe cu o femeie, trebuie mai

întâi ca părerea ei să conteze pentru el. Altfel o lasă-n plata Domnului să se certe singură!

E ceva ce o femeie nu poate să înțeleagă. Pentru femei părerea oricui contează suficient cât să merite pițipoanca vreo două vorbe să o usture.

El vrea să plece să muncească „afară" și ea deduce din asta că nu ține la ea? Of, Doamne, înseamnă că omul are viziune și poate chiar că se gândește mai mult la viitorul lor decât își închipuie ea. Desigur, sunt mulți care au plecat și duși au fost. De ambele sexe.

Una peste alta, probleme cu familiile avem mai toți, prietenii zic ce vor, uneori ajută, alteori nu, dacă stai și te uiți la toate problemele și le notezi cu X se umple lista și nu mai vezi lucrurile bune.

Cu excepția sexului. Acolo, când ești cu ochii închiși, vezi totul clar. Poate n-ar strica să-i deschizi mai des.

O zic direct, că altfel doare mai tare: sexul de calitate e o raritate.

Suntem generația touch screen mai mult decât touch each other.

Generația fast food, fast sex, wash & go.

Generația care are acces la toată înțelepciunea lumii via internet și totuși se uită a zecea oară la un film de acțiune de categoria B.

Ducem vieți de categoria B. Din alegere sau din cauză că nu înțelegem că există alegere. Trebuie cineva să vină să ne dea test. Libertatea ca un test-grilă, liniat frumos să nu se vadă gratiile.

Ne lamentăm. Vedem atât de bine problemele, în detaliu, încât nu mai avem timp de soluții.

Așteptăm. Să vină omul providențial pe care să-l alegem, dar nimeni nu pare dispus să aleagă să fie un om providențial pentru el însuși.

Nu ar fi păcat să rămânem în amintirea lumii drept generația care ia antidepresive ca să scape de efectele nefericirii, în loc să ia decizii ca să scape de cauzele ei?

A doua poveste care pare să nu aibă legătură cu nimic

Când iubeşti pe cineva, îl iei cu totul. Cu angoasele, cu pasiunile şi cu toate excentricităţile. În plus... la unii oameni chiar şi calităţile sunt greu de suportat... Stătea singură la cafea şi se întreba cum naiba a dat tocmai ea peste un rocker căruia să-i placă florile! În ghiveci! Şi cam pretenţioase.

Îi venea să-l sune şi să-i spună că ar fi preferat să colecţioneze timbre, să se uite la wrestling sau chiar să practice! Dar begonia aia roşie pe care i-a oferit-o era ca un copil nedorit. Un simbol inoportun. O responsabilitate de care ea chiar nu avea nevoie. De ce să-i aducă o floare în ghiveci tocmai ei? Când era copil şi plecau părinţii de acasă, uita de ghivece cu săptămâna... apoi le îneca în litri de apă când sunau să spună că se întorc...

Begonie stupidă... cum se poate să se usuce la cât de hidratată era? Băltea efectiv de câtă apă i-a pus şi totuşi arăta ca un copac din Hiroshima după căderea bombei...

O privise cu ură şi-i strecurase printre dinţi: proasto!

Îşi trăsese apoi blugii pe curul cel minunat, se înfipsese în cizme şi ieşise pe cel mai crunt viscol în bulevard. La prima florărie aveau crăciuniţe, brazi pitici, plante ornamentale mai grele decât ea, în ghivece uriaşe mai grele decât el..., dar begonii? Nu!

La a doua florărie nervii o lăsaseră deja şi s-a certat cu vânzătoarea, o idioată care îi tot arăta o „sorcovă“ care semăna cu o begonie...

E din aceeaşi familie, domnişoară...

Îi venea s-o jignească, să-i spună că e din aceeaşi familie cu mă-sa! În loc de asta a spus doar: pare ruda de la ţară!

S-a întors enervată şi a început să caute pe net. Asta trebuia să facă din prima! El trebuia să sosească dintr-o clipă într-alta, iar ea avea moarta în casă!

Simbolul iubirii era uscat într-o baltă de regrete.

A sunat-o că ajunge într-o oră. Din fericire, tipii de la florăria online au zis că vin în 45 de minute...

Era salvată! Dar dacă era trafic? Dacă ajungeau în 59 de minute şi dădeau nas în nas cu horticultorul?

Au întârziat zece minute, dar se simţea minunat. Era ca în filme, când taie genistul firul roşu cu o secundă înainte de explozie.

După ce decartase o şpagă generoasă curierului, aruncase repede cadavrul la ghenă, apoi se apucase să desfacă pachetul.

Sunetul strident al interfonului nu putea să pice mai prost pe nervii ei care acum cedau de-a binelea: begonia adusă de curier era roz!!!

...Iar pe cutie, unde trona o poză cu o begonie roşie ca focul, scria clar: *Imaginea este cu titlu de prezentare.*

I-a deschis, l-a dus direct până la pat, apoi a insistat să meargă să mănânce în oraş. Pe viscolul ăsta? El chiar nu avea niciun chef...

Dar nu am nimic în frigider!

Comandăm o pizza?

Încă 45 de minute de prelungiri. De... plăcere... De sex...

Era complet deshidratat, dar ea a sărit ca arsă când l-a văzut că pleacă spre bucătărie:

Stai aici că te servesc eu... Meriţi!

Ba tu meriţi!

Dar mie nu mi-e sete! glumi ea...

Şi totuşi... cât poate să întârzie o pizza?

Mâncăm în sufragerie?

Prea târziu, era deja în bucătărie şi contempla begonia veselă, înflorită ca la balamuc şi foarte-foarte roz.

Dar nu era deloc supărat, din contra, zâmbi cu zâmbetul acela uşor tâmp de îndrăgostit. Apoi minţi execrabil: Ai văzut, draga mea? Floarea de la mine şi-a schimbat culoarea de la soarele puternic de pe strada ta...

A dracului cum era, ar fi plusat cu tupeul şi i-ar fi zis: hmm, din roşu în roz? Oare asta înseamnă că mă iubeşti mai puţin? Dar colţurile gurii n-o lăsau să vorbească. Zâmbea cu gura şi cu ochii ştiind că era iubită aşa cum e, de chiar bărbatul pe care îl iubeşte.

Din păcate aşa e, de cele mai multe ori, doar în relaţiile neoficializate. Soţii găsesc atât de multe să-şi reproşeze. Ei cred că îşi optimizează relaţia. De fapt, o distrug.

Cred că-şi „personalizează" partenerul. De fapt, îl îndepărtează.

Paradoxurile presiunilor sociale

Fericirea e opţională. Căsătoria e obligatorie

Te vor întreba multe: Cum? Până la 35 de ani nu eşti căsătorită?

Însă nimeni n-o să te întrebe: Cum de ai 35 de ani şi până acum n-ai fost fericită?

Mulţi îţi vor zice: N-ai până la vârsta asta un copil?

Nimeni însă n-o să se mire că nu ai altele: o pasiune, de exemplu. Ceva care să dea sens.

Lasă, mamă, că o să-ţi dea copilul un sens de n-o să-l poţi duce!

Aşa e. Un sens giratoriu.

Scopul ne defineşte mai mult decât talentele.

Slăbiciunile ne definesc mai mult decât aparenţele.

Ce este copilul pentru un om care nu ştie nici măcar ce vrea să facă, ştie doar ce vrea să aibă?

Acel părinte nu e altceva decât un loz care în aparenţă nu e chiar necâştigător pentru că pe el scrie... „mai trage un loz".

Paradoxul cel mai mare este că nu familia presează cel mai mult. Cea mai mare presiune socială este a grupului generaţiei tale.

Mereu aţi făcut lucruri împreună. Acum, majoritatea s-au căsătorit, şi o vacanţă cu trei cupluri căsătorite e destul de aiurea pentru un cuplu în care evenimentul nu s-a întâmplat. Nu mai zic dacă eşti singur(ă).

Mereu aţi vorbit despre orice vă trecea prin cap. Acum ei au copii şi numai despre ei vorbesc!!

Generaţia ca un val. Noul iPhone, noul job, nou-născutul. Toţi trebuie să avem câte unul!! Altfel ieşi din grup!

Ca valul acesta au mai fost multe. Oameni care să se desprindă din acest dans al fetelor de la Căpâlna şi să se uite de curiozitate unde duce trenuleţul sunt, din păcate, mai puţini.

Da, poate o să vorbeşti mai rar cu prietenii pe care „i-a luat valul", dar s-ar putea să fie bine. Dacă nu pot să te placă diferit de ei, înseamnă că nu te-au plăcut niciodată, erai un fel de oglindă în lift, în care îşi verificau ţinuta.

Da, poate că nu o să mai aveţi subiecte comune. Dar asta s-ar putea să fie bine atunci când acestea ar fi fost frustrări comune, neîmpliniri comune, regrete la indigo.

E minunat să ceri o femeie în căsătorie. Paradoxal, eşti în genunchi la picioarele ei, dar te simţi deasupra tuturor.

E superb să zici DA. Asta când chiar îţi doreşti să zici da.

E foarte frumos să faci un copil, dar nu atunci când „toată lumea are unul", că nu e Yorkshire terrier!!

Ştii de ce?

Pentru că ăsta e paradoxul presiunilor sociale şi va fi clar din toate exemplele care urmează:

Chiar dacă de multe ori simţi că iei deciziile din viaţa ta împreună cu alţii, dacă nu iese bine, o să-ţi plăteşti greşelile singur.

Una dintre ele, pe care femeia de treizeci o ştie prea bine, este super-selectivitatea. La treizeci, te gândeşti vrând-nevrând dacă nu ai fost prea selectivă. Şi noi, bărbaţii, facem asta, dar, în general, noi ne repliem mai bine.

Toţi bărbaţii au câte una care le-a scăpat şi toate femeile au câte unul despre care se mai întreabă încă „ce-ar fi fost dacă?" Ştiţi care-i culmea? Că bărbatul căreia i-a scăpat una mai încearcă un telefon, un e-mail, o vorbă când se întâlnesc pe stradă, un like sau un comment pe Facebook, dar femeia... neam! Ea gândeşte: Ne-am intersectat şi am ratat, nici că vreau să mai dau ochii.

Mi se pare că noi, bărbaţii, chiar avem mai multă minte. Pe noi nu ne stresează atât de mult un refuz încât să nu mai punem încă o dată întrebarea. Peste vreo şase luni. Un an. La o ocazie când ea a băut şi nu e cu soţul.

E imoral? Dar să stai să mănânci floricele la talent show-uri cu telefonul lângă telecomandă şi să nu te atingi de nimic cu butoane, cum e?

Poate că bărbaţii sunt adesea axaţi pe cantitate. Nu neg. Iar femeile spun că sunt pe calitate. Ce nu pot să-mi explic însă este cum pot ele să evalueze calitatea unui bărbat când au cunoscut doar... doi??!! Trei?

Unele chiar stau cu privirea-n zare ca indienii americani, aşteptând ceva ce nu sunt pregătite să vadă.

Eşti prea selectiv când trec anii şi deja ai mai mulţi ani de singurătate decât ore de fericire. Să ştii că lumea în care suntem noi toţi nu e de vină pentru tot ce se întâmplă sau mai degrabă nu se întâmplă în lumea ta.

Eşti prea puţin selectiv când nu-ţi mai aduci aminte numele tuturor femeilor cu care te-ai culcat. Se scuză varianta în care nu mai ştii sigur dacă au fost două Andree sau două Aline.

Eşti prea selectivă când selecţia nu se termină nici după ce ai ales. Când parcă îi vânezi greşelile. Să ştii că, dacă te aştepţi să întâlneşti numai dezastre, vei reuşi până la urmă... să le provoci!

Eşti prea puţin selectivă dacă îţi aduci aminte numele tuturor bărbaţilor cu care te-ai culcat, dar nu mai ştii de ce te-ai culcat cu fiecare-n parte.

Da. Ştiu că e o surpriză de Moş Nicolae, dar femeile vor multe lucruri de la ghete. De la ale noastre. Să alerge după ale lor, să danseze, să ducă gunoiul. Noi vrem lucruri mai simple de la ghetele lor. Mai precis un loc între ele.

Poate că n-ar strica să acceptăm că nu e nimic rău în asta.

Nu ştii ce mâncare-ţi place până nu încerci mai multe. Prefer oricând o femeie care şi-a trăit viaţa, uneia care s-a gândit mult la ce-ar fi fost dacă.

Pentru că lumea visurilor este ca un deşert plin de promisiunile unor oaze. Ca o mare ofertantă, smălţuită cu iluziile unor insule. E foarte frumos în vis, dar nu se poate trăi acolo.

Şi încă un lucru pe care nu-l vor înţelege decât femeile: să ştii că şi babele cu zece pisici se cred unicorni.

Să fii o fată bună e rău. Pentru tine

Pentru că o fată bună înţelege.

Îi înţelege.

Pe cei dragi.

E şi normal să-i înţelegi dacă-ţi sunt aşa de dragi, nu?

Atâta doar că „a înţelege" se citeşte „a ierta". Şi oamenii pe care îi ierţi îţi arată aprecierea lor recidivând.

De ce e rău să fii o fată bună?

Pentru că o fată bună nu se supără.

Nu vorbeşte urât. Nu sparge lucruri.

Nuuu.

Nici măcar în situaţii când o fată rea ţi-ar sparge faţa.

Desigur, poate că nici pe cea „rea" n-ai respecta-o. Dar în unele cazuri „să-ţi fie puţin teamă ar fi suficient".

Da, bărbaţilor le e teamă de fetele rele. Nu fizic. Ne e teamă de vorbele lor. Mai ales de cele pe care NU ni le spun nouă.

Bărbaţii nu ştiu să se răzbune prin vorbe.

Femeile parcă numai aşa ştiu, iar bărbaţii sunt neajutoraţi în faţa bârfei ca statuile sub găinaţul de porumbel: când mai vrem să ne ajutăm unii pe alţii, nu reuşim să-l ştergem. Doar să-l întindem :))

De ce mai e rău să fii o fată bună?

Pentru că nu ştii să ceri.

Nici nu ai când. La câte ai de făcut.

Te gândeşti atât de mult „oare cum mă vrea el?", încât nu-ţi mai pui întrebarea „oare cum mă vreau eu?".

Îţi spun direct: toţi bărbaţii te vor bună. Bună rău. Pe termen scurt aşa gândim cu toţii. Îţi trebuie mult timp să cunoşti sufletul unei femei, şi pentru asta trebuie mai întâi să te convingă trupul să vrei să ajungi să-l cunoşti.

E cinic?

Pentru *Poveşti nemuritoare* încercaţi la chioşcurile de difuzare a presei.

Suficient de scandalos, eu cred taman pe dos, că e foarte bine să fii o fată bună. Pe termen lung, nimeni nu vrea o relaţie cu o tarantulă. Nici copii cu o viperă.

Desigur, vei avea mult de pierdut pe termen scurt. Asta dacă nu înveţi să te bucuri de nopţi şi să nu mai regreţi variantele viitorului posibil. Ce nu s-a întâmplat, nu s-a întâmplat.

Da. E bine să fii o fată bună, chiar dacă vei avea adesea senzaţia că pierzi mulţi bărbaţi.

Nu pierzi nimic. Unii apreciază, alţii nu, într-o pură selecţie naturală.

Te vei felicita la un moment dat că nu te-ai prefăcut scorpie. Nu de alta, dar cine se aseamănă se adună... şi dacă te prefăceai prea bine, te trezeai măritată cu un scorpion adevărat.

Jocurile erotice şi punga pe cap. Cum te înşală cu tine

Jocurile erotice trebuie să vină ca florile şi complimentele.

Pentru că vrei să recurgi la ele.

Din păcate complimentele vin mecanic, florile, după ce am lipsit o noapte de acasă, iar jocurile erotice, când ne-am cam plictisit.

Ne scuzăm faţă de noi înşine: nu poţi să mănânci aceeaşi friptură. Aşa că măcar adăugăm altă garnitură.

Eu îi respect enorm pe oamenii care încearcă să-şi „reaprindă pasiunea". E un soi de efort lăudabil, dar adesea inutil.

Bărbatul poate să-şi mişte voluntar orice parte a corpului, poate să şi leviteze dacă face nu ştiu ce chestii oculte, poate să stea minute bune fără aer, dar erecţia e „de capul ei".

Şi atunci stingem lumina.

Ar putea fi oricine.

Dar tu vrei morţiş să ştie că eşti tu şi strici totul vorbind. Şi „pasiunea" dispare. Oops. Era pentru altcineva.

Femeile îmi vor pune poza pe păpuşi voodoo, dar încă aştept să întâlnesc una care să accepte să intre la detectorul de minciuni şi să răspundă cu „Nu" la întrebarea „Ţi s-a întâmplat vreodată să faci sex cu cineva şi să te gândeşti la altcineva?".

Câţi oameni nu luăm lângă noi în pat, lângă omul care e deja alături?

Uneori, vin ca un gaz pe foc. Ne stimulează.

Alteori, vin ca o smoală de gânduri, din care nu ieşim. Inclusiv soacra, şeful idiot, ultimul om cu care te-ai certat. În loc să rămână afară, îi aduci cu tine.

Nici nu ştiu ce e mai trist, că nu ştii să închizi uşa plăcerilor din trecut sau problemelor din prezent.

Spui simplu: nu mai merge. De parcă relaţia e o maşină de scris anii, care nu-l mai bate pe S.

Îi detest pe cei şi cele care pleacă „din prima", care nu luptă. Dar şi cei care se încăpăţânează să rămână într-o relaţie când nu mai are gust sunt greu de înţeles.

Primii sunt nişte răsfăţaţi care tot schimbă parteneri pentru o problemă care e de fapt la ei.

Din a doua categorie fac parte atât de multe dintre mamele noastre. Ale celor născuţi în anii '70, '80, '90... şi nu îndrăznesc să dau în atâtea generaţii de sacrificiu.

Dar acum suntem în 2015. Dacă nu te scoli lângă femeia pe care ai visat-o, nu te-ai culcat în patul care trebuie.

O mai „aranjezi" pe a ta? O faci şcolăriţă, poliţistă, asistentă?

N-ai avut păpuşi când erai mic de la sora ta? :)))

Ţine minte că lenjeria intimă sexy, vinul, atmosfera, vacanţele, toate sunt lucruri care intensifică plăcerea.

Şi zero înmulţit cu oricât dă tot zero.

Eu îi respect enorm pe oamenii care încearcă să-şi „reaprindă pasiunea".

Dar adevărul e că, pentru ca pasiunea să se reaprindă, ea trebuie mai întâi să nu se fi stins chiar de tot.

Slabe sau foarte puternice? De ce sunt unele femei singure la 30? Pentru că își permit

Presiunea socială are aici deplin ajutor de la natură. Natura are ritmul ei și grăbește femeia.

„Ce-i îmbătrânește mai întâi unui bărbat?"

Răspunsul e: soția.

Unele femei (și nu, n-am spus unele pentru că ar fi o minoritate) consideră că mamele lor au dreptate. După treizeci, nu te mai ia nimeni. Așa că se fac luntre și punte să găsească varianta cea mai bună până la vârsta cea rea. Desigur, varianta cea mai bună este adesea mai puțin decât au sperat. Cu riscul de a pierde sute de cititoare într-o oră, voi spune foarte direct ce gândesc: dacă te-ai așezat „la casa ta" cu „cel mai bun dintre cei insuficient de buni", chiar dacă e mai puțin decât ai sperat, e mai mult decât ce meriți!

Poate că el chiar te-a ales pentru că te iubește și nu înțelege de ce ești nemulțumită de o mare parte din tot ce face. Nu știe ce să schimbe la el ca să-i fie prințesei bine. Când alteța sa n-ar vrea să-l schimbe pe ici, pe colo, ci direct cu altul. Este exact mentalitatea de chelneriță care a luat jobul ăsta temporar, în drumul ei către o carieră în actorie, iar acum se ceartă cu clienții și a învățat să joace un singur rol. Acela de femeie care are ce a vrut, deși adevărul e că are fix ce a vrut să evite.

Al doilea motiv pentru care adesea o femeie chiar face eforturi fizice și psihice să nu fie singură la treizeci de ani este încă și mai trist. A vrut o carieră, dar e clar că lucrurile nu merg în direcția dorită. Nu stă pe picioarele ei, are nevoie de un bărbat ca... 2nd job. Ba chiar, dacă se poate, are nevoie de bărbat ca de singurul job. Ce? Cariera de nevastă nu există?

Nu. Vorba unui prieten:

Dacă prostituția e ilegală pentru că e imoral să primești bani pentru că oferi companie, ar trebui să interzicem și căsătoriile din interes. Că sunt același lucru!

Sunt multe femei care încă nu s-au căsătorit la treizeci de ani. Cam tot atâtea care au divorțat până la treizeci.

Sunt singure nu pentru că nu le-ar vrea nimeni. Sunt singure pentru că își permit. Arată mai bine decât multe femei mai tinere și câștigă mai bine decât mulți bărbați.

Nu sunt nevoite, ca femeile pentru care căsnicia este apogeul carierei profesionale, să înghită multe.

Nu se simt presate și de foarte multe ori au o viață sexuală mult mai intensă decât a mamelor din lumea-ntreagă.

Da. Sunt oameni care le compătimesc fără să le înțeleagă sau le judecă fără să le cunoască.

Singurătatea este un medicament.

Întotdeauna apar manifestări neplăcute și nu ai cui să te adresezi. Dacă ai, înseamnă că nu ești singur.

Ne plângem prea mult de singurătate pe care o tot considerăm sinonimă cu lipsa unui om cu care să formăm un cuplu.

Parcă e o boală, o problemă socială pentru care nu se plătește șomaj, sau un păcat. SINgurătate.

Eu cred că suntem atât de conectați încât ar trebui să apară la televizor anunțuri gen: „Pentru sănătatea dumneavoastră faceți cel puțin 30 de minute de singurătate în fiecare zi." Păi, cum să apară așa ceva? Să închizi și televizorul?!

Viața nu mai curge de la stânga la dreapta. Viața e un newsfeed. O dăm pe repede înainte cu degetul mare. E și normal să ți se pară că totul merge în jos.

Să mă iertați, dar cred că toți avem nevoie de momente în care să fim singuri. Să ne prindă sufletele din urmă.

Să fim singuri noi cu noi și să ne înțelegem.

Chiar... știți de ce nu le place oamenilor singurătatea?

Pentru că nu se plac.

Ei, pe ei înșiși nu se plac! De-asta preferă să stea cu alții. Să se uite la viețile lor ca la televizor. Și în mod neapărat necesar unii dintre acești „alții" trebuie să fie mai proști, mai urâți și mai săraci decât ei. Și, da, mai singuri.

Altfel, singurătatea te obligă să te gândești la problemele tale, nu să comentezi problemele altora. Și e mult mai ușor să-i critici pe alții decât să te schimbi pe tine.

Nu poți să rezolvi o problemă pe care ești sigur că nu o ai.

Și de cele mai multe ori singurătatea îți dă timp să realizezi că ai probleme mult mai mari decât singurătatea!

Ne plângem prea mult de singurătate pe care o tot traducem ca lipsa unui om cu care să formăm un cuplu. Ca să nu spun direct a unui om cu care să ne futem.

Poate ar trebui să ne preocupe mai mult un alt fel de NF. De la Nefericire.

Problema nu este că femeilor le plac băieții răi și bărbaților femeile cu sânge de curtezană. Problema e că nu recunoaștem

Indiferent de sex, condamnăm cu glas tare ce vrem în secret. Așa că o nevastă bine intenționată care crede că trebuie să fie curvă numai în pat e pe un drum foarte greșit. Până la pat, el trebuie să-și dorească să ajungă acolo CU TINE. Și de cele mai multe ori ar fi mult mai atras să facă asta dacă ți-ai lăsa naturaleța la iveală.

Reciproca e și mai dureroasă: femeia căsătorită este adesea un inchizitor. Bărbatul nu trebuie să se mai uite, să mai vorbească. Lui nu trebuie să-i întârzie metroul. Dacă are o mașină mișto, trebuie să o schimbe cu una de familie. Asta decapotabilă e aspirator de femei.

Cum se ajunge aici?

Hai să lăsăm sexul chiar dacă textul acesta a fost inițial night reading și să mergem mai în adânc.

Deși este evident că oamenii înclinați către afaceri se descurcă mai bine decât alții, școala nu te învață nimic despre asta. Poți să ajungi la ore de business abia în facultate. De cele mai multe ori PREDATE DE PROFI CARE NU AU AVUT NICIODATĂ O AFACERE A LOR.

Deși este evident că femeile care au grijă de cum arată au mai multe alternative decât celelalte, totuși avem sute de reviste, pagini de Facebook și câte o mamă care să îi spună nefericitei minciuni ca să-i asigure liniștea psihică și creșterea în greutate. Lasă, mamă, cine te place, te place așa cum ești. Ce te faci dacă ăla de te place așa cum ești nu-ți place ție deloc? Că și femelele de hipopotam se uită tot după bărbați bine, așa cum bărbații bătrâni și urâți se uită tot după puștoaice superbe. Get over it.

Deşi este firesc să înveţi despre relaţii, că altfel n-ai cum să ştii, nu e nimeni să-ţi spună! Parcă suntem o sectă!

Eu zic să restabilim adevărul, chiar dacă e mai greu de înghiţit decât altele.

O femeie căsătorită care se cumineşte atât de mult în atitudine încât nu mai e dorită de nimeni ajunge să nu mai fie dorită nici de soţ. E un fel de mobilă. Mai precis, un fel de comodă. În care ştii bine ce găseşti aşa că nu mai ai de ce să cauţi.

Un bărbat care consideră că e ceva imoral ca ea să-i ceară nişte palme peste fund, dar e perfect normal să-i tragă nişte palme peste faţă, pentru că i-a găsit mesaje pe telefon, n-a înţeles de ce a ajuns să le scrie!

Fericirea nu e acelaşi lucru cu bunăstarea. Nici cu liniştea. Linişte o să avem destulă mai târziu.

Hai să nu ne mai plângem că trăim numai o viaţă, când mulţi nu trăiesc nici măcar un minut aşa cum vor!

Ea zâmbeşte şi le spune prietenelor că sexul nu e important. Ei clădesc o casă. Îmi vine să-i propun să nu-i mai spună casă, ci direct sediu de firmă. Pentru că ei sunt parteneri, nu iubiţi.

Ne uităm unul la altul peste masă cât bem, aşa cum ne uitam cu coada ochiului să vedem dacă dăm pase. Apoi priveşte în altă parte şi zice că dragostea tot se termină. De ce să o ia de la început? Iar dinamită care dărâmă totul.

Lui chiar îi spun că e bună comparaţia cu dinamita că asta se detonează cu fitil. Ori face explozie ori se fâsâie.

Citeşte din cartea aia despre care vorbeşte toată lumea chiar lângă el. Iar el vorbeşte cu altcineva pe Whatsapp chiar lângă ea. Convins că e prea absorbită să observe. Niciunul nu va pleca.

Aşa devine frigiditatea respectabilă.

Bărbaţii critică femeia pentru că nu ştie ce vrea. De cele mai multe ori femeia ştie foarte bine ce vrea. Faptul că nu spune ce vrea e altă poveste.

Femeile ne-ar putea critica pe noi pentru multe lucruri importante, nu pentru tâmpenii insignifiante cum ar fi colacul de la WC. Ratez mereu unghiul din care aş putea să

văd conexiunea între un obicei mecanic (cum ar fi să nu mai las colacul vieţii ridicat) şi respectul pe care femeia spune că-l vrea şi care nu e mecanic.

Aş respecta-o mai mult dacă i-aş spune adevărul.

Adevărul despre diferenţa dintre femeia respectabilă şi cea dezirabilă.

Da. Aş respecta-o mai mult dacă i-aş spune adevărul, pentru că ar însemna că eu cred că are inteligenţa să-l priceapă şi vâna să-l accepte: Bărbaţilor le plac curvele.

Pauză.

Dacă simţi nevoia, poţi să mergi la baie.

Preferabil ar fi să mergi la bucătărie. Unde ai vin şi ciocolată. Cartea aşteaptă pe pat.

Bărbaţii apreciază obrăznicia. E un semn de imaginaţie. Vrem un pic de anarhie amoroasă. Dar am fost învăţaţi că nu e bine să spunem asta. Pentru că femeile preferă stabilitatea.

Nimic mai fals.

SOCIETATEA PREFERĂ STABILITATEA.

Sexul e animalic. Sexul e indecent. Schimbarea partenerilor e imorală. O viaţă, o dragoste. Divorţul e un eşec. Nemulţumirea... o depravare!

Nu v-aţi întrebat niciodată de ce copiii pot să vadă un film în care oamenii se împuşcă-n cap, dar filmele în care un bărbat şi o femeie şi-o trag e indecent? Crima nu e indecentă, dar plăcerea este?

Nu e nimic mai ocult decât sexul. Invocăm intimitatea ca nu cumva să ni se vadă neîmplinirile.

Invocăm respectabilitatea ca să nu se vadă că stăm ţinuţi de reguli ca păpuşile de sfori. Dacă cineva ne-ar tăia regulile, am cădea.

Aşa că femeia se trezeşte că vrea dragoste, dar şi respect.

Şi că nu le poate obţine în acelaşi mod.

La ce să renunţe? Când stă sub bărbat cinci minute şi la serviciu opt ore, chiar se mai pune întrebarea asta?

Femeia îşi reprimă feminitatea din cauza societăţii. Din cauza lui „aşa ceva nu se face" spus de oameni care visează efectiv să facă „aşa ceva".

Ai terminat vinul şi ciocolata? Bun.

Acum să-ţi spun câte din lucrurile despre care se spune că nu se fac sunt fanteziile cuiva. Toate. Dar e mai uşor să aduci un televizor în dormitor când vrei să ai parte de acţiune.

Ştiţi bancul cu tipul care-şi pipăia iubita în somn? Îşi tot strecura mâna până când ea, simţind un plăcut fior, l-a întrebat ce vrea... Telecomanda.

La bancul ăsta mulţi oameni nu râd. Şi încă şi mai mulţi râd ca să nu se dea de gol.

Să nu îi simţi că miros a floricele şi filme de pe torenţi.

Ce femeie ar recunoaşte că nu pleacă doar pentru că s-a plictisit să o ia de la început şi să ajungă tot în punctul acela mort?

Ce bărbat ar admite că are o nevastă ca majordom. Are grijă de casă. De el au grijă altele. Care, culmea, îşi doresc rolul femeii oficiale.

Chiar vor să schimbe mirosul de spermă de pe sâni cu mirosul de naftalină de pe haine?!

Fericirea are mai multe şanse să fie reală când e neoficială. Când îţi dai seama că eşti fericit, cel mai adesea a început să-ţi treacă!

Ce cuplu ar recunoaşte că au transformat încet-încet cuibuşorul de nebunii în cimitir al elefanţilor.

Sau, cum ar zice golanii, doar al elefantului.

Unii spun că sexul e ceva superficial. Poate atunci când o ai mică :)))

Să ieşi uşor din faza de negare e absolut esenţial dacă vrei să găseşti o soluţie.

Altfel, tu te poţi convinge că nu ai o problemă, dar să ştii că „a lua problema în propriile mâini" nu a fost niciodată o expresie la modul propriu.

Omul se obişnuieşte mai greu cu singurătatea decât cu nefericirea.

Dacă vrea să trăiască momentele din carte, ea nu-l va solicita pe el. E uşor să găsească pe unul care să o dea cu capul de tăblia patului şi să o facă să ţipe. Pe el se bazează.

Amanții sunt ca anotimpurile. El nu pleacă. Bine, mai lipsește nopți. Contează că se întoarce.

Câte pahare trebuie să bei ca să ți se pară frumoasă? Cum cine? De viața ta vorbim!

Știi care e cea mai scurtă perioadă de timp măsurabilă? Aceea dintre „sunt prea tânăr să mă liniștesc" și „sunt prea bătrân să o iau de la început".

Nici nu-ți dai seama când ai trecut dintr-o parte în alta.

Când ai trecut dintr-un trup în altul.

Te uiți la pozele tale vechi și parcă sunt ale unor oameni morți!

Versiunile tale mai tinere sunt toate îngropate sub praful anilor, cu câteva amintiri mai amuzante scrise ca epitaf pe mormântul fiecărei decade. Fiecare dintre noi decade.

Fiecare dintre noi moare.

Dar e o replică demențială în *Automata*, un film care îți dă de gândit. To die, you have to be alive first.

În relații nu există bine și rău, doar lucruri care ne convin și lucruri care nu. Nu există amante, curve, don juani, homosexuali, lesbiene, oameni instabili dependenți de aventuri de o noapte. Există doar oameni care se iubesc. Fiecare cum poate. Și una dintre definițiile fericirii nu este să dai peste perfecțiunea întruchipată, ci peste un partener ale cărui defecte să se potrivească perfect cu ale tale.

Aniversăm anii de căsătorie, nu pe cei de dragoste

Și credem că există o vârstă periculoasă la bărbați și femei. Fără să ne gândim că există o vârstă periculoasă a relației.

Iubim diferit în timp, dar nu în funcție de vârsta biologică. În funcție de experiențe.

• ***Iubirea copil***

Iubirea copil îmi place cel mai mult. Pentru că totul e pentru prima oară. **Chiar și prima oară e pentru prima oară!** E teribilistă. Vorbește mai mult decât face, mai ales că de multe ori nu face nimic.

Când râde, râde de o doare burta.

Când plânge, plânge cu sughiţuri, de te doare sufletul.

E bine să trăieşti iubirea copil la vârsta la care eşti şi tu un copil. Altfel îţi va fi foarte greu.

Copiii vor să păzească ce e al lor, dar nu ştiu niciodată care le sunt duşmanii.

• *Iubirea adolescentă*

Le ştie pe toate.

Are coşuri pe care vrea să le ascundă. Un alt fel de a spune că are defecte pe care şi le ştie, dar vrea să le acopere, nu să le rezolve.

Află mai târziu că dispăreau doar date cu tinctură de timp.

Iubirea copil nu te trăgea de păr când i-o cereai pentru că i se părea violenţă. Iubirea adolescentă muşcă. Din păcate, când şi unde nu trebuie.

Ca orice adolescentă, iubirea de această vârstă nu are nici răbdare pentru iubirea copil, nici respect pentru iubirea matură, aşa că e rezervată tinerelor amante care nu cred că e o problemă că au luat soţul unei femei cu burta la gură. „De ce să nu plece? Dacă nu mai era fericit?"

Chiar. Aşa va zice şi el peste câteva luni sau un an când va pleca de la tine. De ce să nu plece? Doar o iubire matură poate să înlocuiască pe termen lung o iubire matură. De la facultate nimeni nu se mai întoarce la liceu. Poate doar ca să predea.

Bună seara, domnule profesor, am venit la meditaţie.

• *Iubirea matură*

E o iubire care a mai... iubit la viaţa ei.

O iubire recunoaşte mirosul de stricat din cel mai vag: Faci cum vrei tu :)

O iubire care înţelege riscurile, totuşi merge mai departe. O apreciez mult mai mult decât pe cea copilăroasă, care înţelege doar lumina din flacără şi se joacă aiurea cu chibriturile lângă pat.

O prefer oricând iubirii adolescente, care ştie suficient cât să fie „suficientă".

Iubirea matură înțelege șabloanele din orice poveste, evită pericole, inventează pericole pentru că știe cât de mult ne plac.

Nicio femeie nu e cu adevărat bună la pat atunci când i se maturizează corpul, ci atunci când i se maturizează capacitatea de a iubi.

Și niciun bărbat nu e cu adevărat bun (la orice) în viață. Ne copleșesc cu laudele abia după ce nu le mai putem auzi.

Mai presus de toate, iubirea matură știe că nu e infailibilă.

Luptă pentru ce are și știe pentru ce luptă. Asta îi permite să realizeze și când războiul continuă degeaba, pentru că motivul lui a dispărut.

Și știe că nimeni nu trebuie păstrat cu orice preț. Nimeni nu e fericirea personificată.

M-a întrebat o prietenă dragă: Știi cum e când știi că ai dat peste „the one"?

I-am răspuns: Da, mi s-a întâmplat de mai multe ori.

Toți spunem că nu e o competiție, dar toți vrem să câștigăm

O femeie frumoasă, celebră și de curând părăsită e intervievată după divorț.

— Cum a fost să realizați că ați trăit atâta vreme în minciună?

— Draga mea, el a trăit atâta vreme în minciună. Eu am trăit o frumoasă poveste de dragoste...

Corect!

De fiecare dată când au făcut dragoste, ea a trăit ceva frumos, iar el, deși era cât se poate de „inside" fizic, emoțional nu era tocmai acolo.

Era invitat în grădina secretă și totuși condamnat să rămână afară.

Iubirea nu e o competiție, și totuși cine câștigă? Cel care părăsește pare într-un moment de forță. Dar este?

Părăsita se lovește cu capul de toți pereții în „perioada de refacere", dar el a fost tot timpul într-o situație ambiguă. Cine a pierdut ani din viață?

Cine i-a câștigat?

Un bărbat în devenire, sărac și neinteresant pentru presă, are o discuție cu o femeie. Sunt amândoi pe acoperișul unui bloc de zece etaje. Ea îi spune de ce l-a înșelat. Îi mai spune că „e frumos", că-l vrea în continuare, dar că vrea să se întâlnească și „cu alți oameni".

El se gândește la toate opțiunile, inclusiv cum ar fi să se arunce în gol. De fapt, e deja în gol, iar cea mai dramatică săritură ar fi să zică „OK"... Nu zice nimic. Merg împreună la ea, să-și ia niște lucruri. Clișeu sau nu, fac dragoste în apartamentul ei de la etajul cinci. El a făcut pentru ultima dată dragoste cu ea.

Ea îl petrece cu privirea de la balcon încercând să-și dea seama când a făcut ultima dată dragoste cu el.

Pare foarte clar cine e învinsul, dar nu este.

Mulți merg însă atât de departe în dorința de a câștiga ceva ce nu există, încât recurg la rețeta cea mai tristă. Fac un copil ca să-și salveze relația. Erau doi învinși, acum pierd toți trei.

În primul rând, să-i faci un copil e complimentul suprem. Dacă ai ajuns în punctul în care trebuie să-ți salvezi relația probabil că nu-l merită!

În al doilea rând, dacă relația scârțâie, s-ar putea să nu te mai considere atrăgătoare. Și e adevărat că-ți vor crește sânii, dar nu văd cum ar putea să-ți ajute sex-appeal-ul cele 15 kg cât vei pune pe tine în nouă luni.

Pune în balanță momentele emoționante de la ecografie, bătăile inimii micuțe pe un ecran, ținutul în brațe pentru prima oară, cu depresia de după, durerile fizice, privarea de somn (a ta), privarea de sex (a lui, că ție chiar n-o să-ți vină!) și mai ales gândește-te că un copil e ca o sentință pe viață... cu unica diferență că, atunci când îl faci când trebuie și cu cine trebuie..., te simți extraordinar de bine în pușcărie!

Un copil nu salvează nimic. El e un om care are dreptul la o viaţă a lui, nu un cadou de pus sub brad. Nu poţi să păstrezi bonul ca să-l returnezi la magazin dacă nu-l place.

Revin la ce am scris la început: fă-l cu cine merită. Şi asta nu pentru că e un bărbat cu material de tată... ci pentru că ţi-ar plăcea să-i recunoşti privirea în ochii copilului tău. Indiferent ce s-ar întâmpla după.

Suntem învăţaţi că minciună este atunci când spunem ceva neadevărat, dar ea începe din momentul în care alegem să NU spunem ceva adevărat

O numesc uneori SINceritatea.

Prea mulţi oameni îşi photoshopează viaţa.

Îşi machiază sufletele cum se machiază ochii... să pară mai mari.

Îşi ascund frustrările în critici acide pe care le fac tot timpul. Oricui. În fine, ei cred că şi le ascund, eu cred că şi le dezvăluie.

Înainte toţi puneam pe Facebook o parte din ceea ce făceam, acum facem lucruri special ca să avem ce pune pe Facebook.

O prietenă îmi spunea: Mi se pare că suntem din ce în ce mai dispuşi să ne certăm, dar din ce în ce mai puţin dispuşi să ne despărţim.

Nici minciuna nu se mai numeşte minciună. Se numeşte PR personal.

Nici sinceritatea nu se mai numeşte sinceritate. Nici măcar cum am scris-o eu... SINcerity. Se numeşte direct prostie.

Mă declar vinovat. În paharul din faţa mea nu e apă. E tequilla.

Nu vreau să joc nici cu albele, nici cu negrele. Vreau piese roşii.

Se spune că pe femei nu trebuie să le înţelegi, trebuie doar să le iubeşti.

Sună bine, dar e o prostie. Cum poţi să o iubeşti când nu o înţelegi? CE IUBEŞTI atunci? O proiecţie a imaginaţiei tale?

E ca şi când ai mânca doar coaja de la pepene... că nu înţelegi miezul.

Nu. Tu iubeşti altă femeie. Aia pe care o poţi înţelege. Atât cât o crezi tu că e.

Iubeşti ce poţi să vezi cu ochii.

La dracu'! Eşti bărbat sau aparat de fotografiat?!

Iubeşti ce poţi să apuci cu mâinile.

Eşti un orb care îşi face o impresie despre chipul ei trecându-şi degetele peste fiecare reper.

Da. Îi ştii forma buzelor..., dar niciodată n-o să le ştii culoarea.

Nu. Serios. CUM poţi s-o iubeşti pe ea dacă nu ştii cine este?

Mergi pe gheaţă crezând că eşti pe pământ.

Eşti prins între două mări: una de apă şi alta de aer.

Dacă nu înveţi repede să înoţi, ar cam trebui să zbori.

Şi totuşi ne cam grăbim să anatemizăm minciuna înainte să înţelegem că ea, ca orice crimă, are un mobil. Şi acest mobil poate să schimbe totul!

Niciun bărbat nu se mai oboseşte să mintă o femeie la care nu mai ţine. Şi nicio femeie nu se mai preface că-l crede.

Realitatea este ceea ce cunoşti.

Sunt oameni care îi văd culorile pe dos, ca nişte daltonişti ai înţelesurilor. Minciuna e ceva rău, spun ei, dar nu pot să explice prea clar nici unde începe minciuna, nici unde se termină binele.

Viaţa e plină de poveşti neterminate şi încă şi mai multe neîncepute. Flirturi, aluzii, erori, corectarea lor... toate se întâmplă cu omul de lângă tine şi tu habar n-ai.

Ştiţi câţi bărbaţi au încercat altceva doar ca să realizeze cât de bine le e acasă?

Foarte mulţi.

Ştiţi câte femei au flirtat „nevinovat" cu vorbe pe care, dacă le-ar fi auzit la soţii lor, făceau moarte de om?

Toate.

Dar ce, dragă, doar am vorbit...

Oricum, flirtul nevinovat este, prin definiţie, ceva ce fac eu. Ceva ce îmi iert eu şi îmi trec uşor cu vederea. E mai greu să iertăm altora lucrurile pe care nu ni le imputăm deloc nouă.

Sunt atât de multe momente în care nu mai ştim ce simţim, cine suntem, cu cine suntem. Totul pare ca un mers pe sârmă şi ne cam tremură picioarele.

Echilibrul într-o relaţie de durată NU este static. E un pendul. Extremele dau o medie care ne ajută să mergem mai departe între fericire şi nemulţumire.

Toţi oamenii care ajung la nunta de aur s-au gândit la un moment dat la divorţ. S-au gândit la alţi oameni. Oameni din trecut care păreau mai buni pe măsură ce trecutul se îndepărta şi gunoaiele lui nu se mai vedeau aşa bine. Păreau nişte flori :))) Oameni conjuncturali care păreau providenţiali numai pentru ca apoi să vedem că interesul *pentru* noi ascundea de fapt un interes *la* noi.

Mi-au scris multe femei despre bărbaţii lor care mint. Vai, ce urât! Ca o adevărată inchiziţie a căsniciilor, câteva dintre ele făceau, într-un front comun, apel la mine ca apărător al femeilor.

Am fost nevoit să le dezamăgesc: nu sunt un apărător al femeilor, pentru că a fi femeie nu e o calitate în sine. Vorba aceea, care spune că sunt oameni şi oameni, include şi că sunt femei şi femei :)

Nu, nu sunt un apărător al femeilor, încerc să fiu un apărător al adevărului, iar adevărul despre minciună... e foarte nuanţat.

În primul rând, există, vreţi sau nu să credeţi, minciuni justificate. Până nu înţelegi tot ansamblul n-ai cum să judeci.

În al doilea rând, niciun bărbat nu se oboseşte să mintă o femeie la care nu mai ţine. El minte tocmai ca să o ţină.

Avem şi noi momentele noastre de confuzie chiar dacă — putem să fim puţin ironici — bărbatul nu stă în faţa dulapului să se întrebe astăzi cu ce mă îmbrac, ci în faţa agendei din telefon: astăzi cu cine mă...

Dar asta fac şi multe femei.

În al treilea şi ultimul rând, bărbaţii mint mai mult şi femeile mai bine. Gândeşte-te puţin, bărbatul nu face poliţie politică în casă, nu urmăreşte ca un detectiv. Femeia are în codul genetic verificarea registrului de apeluri :)) Oare de ce?

În plus, NU sunt blamaţi cei care mint. Sunt blamaţi cei care sunt prinşi :) Iar faptul că un om e prins cu minciuna înseamnă de cele mai multe ori că e un amator, un ageamiu, că nu e obişnuit să mintă. Ceea ce ar trebui să te bucure. Desigur, nu-i putem da o bilă albă, dar măcar aia neagră să fie mai mică. Genul de bilă neagră pe care ai putea uşor să o faci pierdută sub albul aşternuturilor de pe pat.

Nu poţi să opreşti o femeie să plece.
Totul e să o faci să nu vrea

La fel şi la bărbaţi. Omul se întoarce mai uşor decât pasiunea. Totuşi, societatea are nevoie de a doua şansă şi n-ar recunoaşte în ruptul capului că, fie nu poţi să aduci pe nimeni înapoi, fie nu merită!

Adesea sunt întrebat ce poţi să faci să aduci pe cineva înapoi. Nu ştiu o reţetă care să funcţioneze la toată lumea, dar de cele mai multe ori nu poţi să aduci pe nimeni înapoi. Sau nu merită.

De ce ne luăm hamul şi praştia? De plictiseală. De prea mult rău. De prea mult bine.

Vrem mai mult. Mai multe. Altceva.

Ni se pare că suntem ţinuţi departe de distracţie. Nu mai vrem un loc la masă, vrem în mijlocul ringului.

De multe ori noi, cei care plecăm, n-avem curaj să spunem că ne-am luat bagajul pentru că aveam deja un bagaj. De frici. De speranţe. De întrebări la care celălalt nu era răspunsul.

De şi mai multe ori noi, cei care rămânem, nu avem nici noi curaj să recunoaştem că vrem să spălăm cu cincizeci de mesaje şi zece apeluri zilele în care nu ni se părea necesar să dăm un semn de viaţă.

Nu ştiu adevărul absolut, dar în adevărul meu nu există dragoste într-un cuplu fără pasiune.

De cele mai multe ori pasiunea a plecat înainte să plece omul. Pasiunea cum o aduci înapoi?

Te-ai gândit?

O s-o mimezi ca pe un orgasm?

Sunt mii de motive pentru care ni se spune pa! Mii de motive declarate care ascund alte câteva mii de motive reale. Pentru că suntem atât de diferiţi. Noi faţă de alţii. Noi faţă de noi.

Toţi vrem o reţetă simplă. Sau măcar una pe care să o putem înţelege. Un job description al amantului perfect.

O listă ca listele de cumpărături pentru femeia căreia să nu-i dea nimeni papucii dacă nu strigă ea din baie să-i aduci.

Înainte să ne gândim la dreptul fiecăruia la fericire, m-aş gândi la dreptul fiecărui bărbat de a fi el însuşi. M-aş gândi la dreptul fiecărei femei la visuri de un singur loc.

Dacă trebuie să sacrifici ceea ce eşti pentru ceea ce ai... atunci cine e omul acela care are ce vrei tu?

E complicat de simplu, nu?

Cu riscul să vă supăr, voi, cei care aţi face orice după ce a plecat, de ce n-aţi făcut orice cât a fost lângă voi?

Nu mulţi bărbaţi o să recunoască asta, dar nimic nu face un bărbat să urască mai tare un alt bărbat decât că i-a luat femeia. Dacă ea s-ar întoarce la el, mirosul celuilalt i-ar părea palpabil. Gândul că ea a făcut cu celălalt tot ce a făcut cu el nu-i dă pace.

E ca un tablou la care ţinea mult şi căruia i-a desenat cineva o mustaţă. O simţim. Ne gâdilă neplăcut. Cine ar vrea să sărute o femeie cu mustaţă? :)))

Şi ce femeie care recâştigă un bărbat n-ar observa cum cealaltă i-a schimbat felul cum face dragoste?

E altă femeie.

E alt bărbat.

Trebuie să ne luăm inima în dinți și să realizăm că am vrea să aducem înapoi omul așa cum a fost înainte să plece.

Acel om nu mai există!

Mama a fost o femeie exagerat de cuminte, dar tot avea o vorbă: mai ușor păzești o turmă de capre... decât o singură femeie.

Vrei să păstrezi ceea ce ai.

Cred că e cazul să ne dăm singuri două palme să ne revenim: nu avem nimic. Deci n-avem ce să păstrăm. Nu în modul clasic.

Nu ne cumpărăm femeie! Nu închiriem un bărbat.

Nici nu le luăm în leasing, chiar dacă banii pe care-i pierzi la divorț seamănă un pic cu rata reziduală.

Nu există seif în care s-o pui când mergi la serviciu.

Nici agenție de asigurări care să asigure împotriva riscului... îndrăgostirii de altul.

Nici împotriva riscului ca tu să te îndrăgostești de alta, dar, desigur, asta nu e o problemă, că doar noi suntem bărbați.

Nu poți să o pui în lesa exclusivităților cu un colier scump.

La un moment dat, se simte rece și o să prefere niște mâini calde ceva mai jos pe corp.

Nu poți să-i iei cheile de la mașină atunci când vrea să plece singură la dracu-n-praznic-city, că pleacă și cu trenul. Și se duce altul s-o aducă. Poate chiar cu o mașină mai mișto decât a ta.

Așa cum te adormi în fiecare seară, lași totul pe pilot automat, bătăile inimii, respirația și corpul tău se întoarce la viață a doua zi pentru că iubește viața, ea se va întoarce la tine în fiecare zi.

Pentru că asta face.

Asta facem.

Putem să alegem în fiecare zi. Și alegem în fiecare zi la fel.

Nu pentru că suntem constrânși, convinși, cumpărați mai subtil sau mai grosier.

Pentru că vrem.

Iar când nu mai vrem, nu mai contează nimic.

Dor planurile de viitor făcute împreună, dar încet-încet ele devin doar un trecut care nu se va mai repeta.

Dor obiceiurile pe care trebuie să le schimbăm.

...explicațiile pe care suntem obligați să le dăm...

Ustură unele remarci. Nu e chiar felul în care vrei să ieși în evidență...

Dar tot pleci.

Și atunci se rupe ceva ce rar se mai face la loc.

E mai ușor să o faci să nu plece.

Să o aduci înapoi... e lucrul dracului... a luat deja decizia o dată..., iar a doua oară... îi vine mai ușor rolul.

Scuipăm unde am pupat și invers fără să admitem că fiecare om pe care l-am întâlnit ne-a transformat în oamenii care suntem

Să spui că o dragoste nu a contat e ca și când ai pretinde că nu-ți amintești un cutremur în care te-ai temut că vei muri.

Așa e dragostea. Un cutremur care te lasă fără replică.

Când simți că te îndrăgostești e mai bine să stai pe loc...

Să nu fugi în direcția greșită.

Poți să te îndrepți cu băgare de seamă către o ușă mai zdravănă și să rămâi în cadrul ei până trece.

Exact ca la cutremur, nu încerca să scapi pe scări: e imposibil să-ți dai seama care mai sunt susul și josul.

Ține-te bine și așteaptă până se scutură molozul lumii tale vechi, până se sparg cu zgomot ferestrele prin care priveai această mare iluzie pe care o numești lumea reală.

Când îngerii vin și te leagă de pat nu te zbate! Acceptă masca pe care ți-o lipesc de gură și trage gazul nefericirii cu plămânii până nu mai poți, până îți pierzi cunoștința, până se termină tot și începe să curgă prin furtun picătura reziduală numită fericire.

Nu o poți bea.

O să-ți umezească doar buzele și ochii.

E normal să negi că așa ceva s-a întâmplat când mulți oameni nu sunt siguri că au trăit așa ceva măcar o dată în viață?

Poți să negi primul sărut.

Bun.

Penibil.

Sublim.

Groaznic.

Prima despărțire?

Depresie.

Poveste.

Lecție.

Râs.

În dragoste nu e ca la matematică. Nu există o culegere Gheba din care să poți exersa.

De câte ori te-ai gândit că iubitul de astăzi este omul de care te-ai îndrăgostit și datorită tuturor femeilor pe care le-a cunoscut?

De câte ori când ai scormonit în trecutul femeii tale, sub orice motiv, n-ai avut senzația că ea ar fi fost altfel dacă primul ei iubit ar fi fost altul?

De prea multe ori cerem unui om să se lepede de trecut ca de satana, de parcă nu vrem să credem că tot ce s-a întâmplat în acel trecut a rămas imprimat în carnea și gesturile acelui om. Carne și gesturi de care ne-am îndrăgostit.

Ne e teamă de o competiție cu senzații la fel de bune, de parcă viața ar fi trebuit să fie un deșert până am venit noi ca Sfântul Duh preschimbat în porumbel. Nu, serios, chiar suntem nebuni? Vrem să credem în viață după moarte, dar o interzicem pe cea de dinaintea noastră?

Câte relații a avut? Cinci? Zece? Cincisprezece?

Unii s-au străduit mai mult și au luptat mai tare pentru relațiile lor care par multe, iar alții, pur și simplu, au fost într-o conjunctură în care atât au cunoscut: pe tine. De două ori.

Cine poate să judece?

Şi — uitându-se sincer în trecutul propriu — cine poate să condamne?

Cine poate să fie sincer când spune că oamenii de până atunci nu au contat?

Că primul iubit a fost insignifiant, al doilea o eroare, iar al treilea n-a contat nici el.

Ce bărbat atent cu femeia de acum a fost educat exclusiv de mamă şi de tovarăşa dirigintă?!!?

Mai multă educaţie i-au făcut femeia care l-a dus prima oară la orgasm şi cea care i-a dat prima oară papucii.

Iubim şi învăţăm. Şi, da, uneori o facem cu mare plăcere! Şi e foarte bine să fie aşa.

Era şi un banc. Se întoarce Ion acasă şi spune cătrănit: Marie! Io am fost la birtul din sat şi, uite, am aflat că Vasile a luat-o pe Leana fată mare, Gheorghe a luat-o pe Ana la fel... Numa io te-am luat începută.

La care Maria îi dă replica genială: Auzi, Ioane, ţie îţi place cum te ţin eu ca p-o floare?

Îmi place.

Îţi place cum gătesc io mai bine ca mumă-ta?

Îmi place.

Da' în pat, ce facem noi acolo îţi place?

No, sigur că-mi place!

Păi unde crezi tu că se învaţă toate astea? La fără frecvenţă?

• ***Singurul lucru mai important decât sexul într-o relaţie***

Nu sunt genul platonic.

Nici măcar când lucrez nu sunt 100% calm.

Sută la sută calm înseamnă neimplicat.

Nu te implici când nu-ţi place.

Şi dacă nu-ţi place, de ce să o faci?

M-am convins de nenumărate ori că sexul într-o relaţie nu e condiment. E un fel principal. Oamenii care se simt bine în pat (sau pe unde îi mai prind fanteziile) zâmbesc mai mult. Şi — mai important — **îşi zâmbesc unul altuia.**

Şi totuşi cel mai important lucru într-o relaţie va rămâne altul.

Sună banal, dar e comunicarea.

Primul lucru care complică totul este că nu poţi să comunici nici ce vrei, nici ce oferi. Comunici cine eşti.

Şi pentru că mulţi dintre noi nu suntem prea mulţumiţi cu cine suntem, alegem să mintim. În toate formele de comunicare.

În loc să ne apropiem cu fiecare cuvânt care ne dezvăluie, ne alienăm cu fiecare frază inventată special ca să ne ascundă!

Ni le tot punem ca pe o scăriţă în spatele tribunei, să părem mai înalţi sau cum îşi pun femeile bureţei de sutien.

Ce-ai face dacă ţi-aş spune că şi sexul e tot o formă de comunicare?

Gesturile sunt complimente. Poftele sunt complimente. Erecţia e un compliment şi orgasmul... feedback!

Chiar şi conceperea unui copil e ca scrierea unui roman. Cu doi autori. Ilf şi Petrov.

Oamenii sunt neliniştiţi când nu comunică sexual, nu mai sunt siguri de sentimentele celuilalt.

Dar sunt doi străini din punct de vedere cerebral dacă nu comunică şi despre celelalte interese ale lor. Sexul vorbeşte doar despre interesul pe care îl au unul pentru celălalt.

Suntem alcătuiţi din atât de multe ferestre şi din atât de multe ziduri. Uneori îţi deschizi fereastra ta iubită spre un domeniu şi descoperi că ea are acolo un zid.

Curajoşii vor să-l spargă.

Inteligenţii vor să afle de ce e acolo şi din ce e făcut ca să-l poată dinamita mai bine.

Înţelepţii cântăresc totul şi de multe ori lasă zidul la locul lui. Şi se întâlnesc cu celălalt doar la ferestrele comune. Pentru că armonia într-un cuplu nu înseamnă un geamăn de sex contrar. Înseamnă să înţelegem că uneori chiar asemănările sunt cele care ne separă, iar diferenţele ne unesc.

Eu beau vin alb.

Ea bea roze.

Niciunul dintre noi nu e deranjat atâta vreme cât paharele stau unul lângă altul pe aceeaşi masă. E o metaforă sau o realitate? Ambele.

Viaţa întreagă e o metaforă şi toţi încercăm să înţelegem ce vrea de fapt să spună.

Toţi vrem să găsim un sinonim pentru fericire într-un nume propriu. Vrem ca „Te iubesc" să nu fie un eufemism. Căutăm o gramatică a dorinţei.

Ce e, până la urmă, comunicarea în cuplu?

Mulţi cred că a comunica înseamnă să vorbeşti. De fapt, înseamnă în primul rând să ştii să asculţi.

Nu să auzi ce ţi se spune. Să asculţi.

Am scris mai înainte că o femeie îşi deschide mai uşor picioarele decât sufletul.

Pentru că se teme să nu fie judecată.

Nici bărbaţii nu se descurcă prea bine.

Ei se tem să nu pară ridicoli.

Ne temem mai mult de penibil decât ne temem de nefericire.

Bărbatul trebuie să fie puternic. Nu fericit!

Nu-i aşa că aţi simţit de multe ori discuţia ca pe un ping-pong? Dai tu, dă şi el. La un moment dat, nici nu mai aştepţi să-ţi vină rândul.

De ce?

Pentru că nu vrei să te exprimi.
Vrei să te impui.

Şi pentru că vrei să te impui, simţi nevoia să ridici tonul.

Să te ridici pe tine cu totul deasupra celuilalt.

Şi apoi vă miraţi că nici dragostea fizică nu mai umple distanţa! Firesc. Te-ai pus pe un soclu de orgolii. Cine ar vrea să facă dragoste cu o statuie?

Nu există niciun cuplu care nu se ceartă.

Uneori, şi tăcerea e o ceartă continuată cu alte mijloace decât cele ale limbajului.

Diferența între cei care se ceartă și apoi se iubesc și cei care se ceartă și apoi se despart reprezintă un tip aparte de putere.

Puterea de a recunoaște că ai greșit.

În fiecare ceartă amândoi greșesc: unul că o începe, celălalt că o amplifică.

Iar voi, domnilor, țineți minte: nicio femeie nu se mai obosește să se certe cu un bărbat pe care nu-l mai vede în viitorul ei. Pentru că cearta e o dispută prin care ea vrea să obțină o schimbare. Vrea să te schimbe. Nu să te schimbe cu altul. Știu că am mai zis asta, dar o să o repet și eu până când trecem de faza în care o citiți și ajungem în faza în care o rețineți. Apoi în cea în care o folosiți.

Există un singur lucru mai periculos decât o femeie care țipă. Una care tace.

Atâta vreme cât comunici există o relație. Și cât timp există o relație există o șansă, atâta vreme cât comunicarea este la ambele capete. Un dialog nu înseamnă ca una dintre părți să încuviințeze tot ce spune cealaltă!

Desigur, cei care nu comunică în relațiile lor nu se abțin să „comunice" despre relațiile altora. Adesea cu un efect distructiv încât nu mai putem face diferența între cuplurile fericite și cele în care unul iubește și unul se lasă iubit. Poate că nici nu trebuie. Până la urmă, câinele moare de drum lung...

Nu există bărbați care se tem de gura nevestei. Doar soți care își respectă soțiile.

Știu că au sărit câțiva ca arși. Toți știm cazuri de „sub-papuciști". Dar aceia nu sunt bărbați. Sunt niște copii care au îmbătrânit fără să crească și care aveau nevoie de o „mamă" autoritară. Și asta au.

Nu știu dacă ați observat, dar mulți chiar le spun nevestelor „mamă".

Prima consecință a unei comunicări frumoase este senzația că el o răsfață prea mult.

Asta se întâmplă în primul rând pentru că bărbatul are o suită de gesturi prin care își poate arăta respectul pentru femeia lui ÎN PUBLIC.

De cele mai multe ori, femeia îl răsfață ÎN INTIMITATE.

Unde „gurile rele" nu pot să arunce o privire.

O să vă povestesc o fază dintr-un film despre o legendă a artelor marțiale, Yip Man. Cei din generația mea știu cine e luptătorul legendar pe care el l-a antrenat: Bruce Lee. Yip Man, un om cu zeci de lupte în spate, avea o dambla... firească. Nu se bătea în casă. Se perturbau energiile. În film vine un rival și îl provoacă. Yip îi cere să meargă afară și rivalul îl ia la mișto că se teme că-i va sparge porțelanurile nevestei. Replica lui, așa cum mi-o amintesc după mulți ani, mi-a sugerat titlul: Aici nu e niciun bărbat care se teme de gura nevestei. Doar soți care-și respectă soțiile.

Un bărbat adevărat, atunci când își iubește soția, are grijă să o includă în planurile lui FĂRĂ ca ea să fie nevoită să se impună sau să se roage.

Un bărbat adevărat nu aduce flori când a făcut o tâmpenie, să se dea de gol ca un idiot :)) Aduce flori pentru că s-a întâmplat să vadă și să știe că ei îi plac. Uite, eu cumpăr mai des în ghiveci și fac mișto că asta demonstrează că vreau flori și o relație de durată. Mă deprimă când mor după câteva zile.

Un bărbat adevărat, când are ghinionul să dea peste câte una care nu reușește să fie șefă la serviciu și vrea să fie acasă, ori o cumintește, ori o părăsește. Cei care rămân sunt, în general, niște subalterni nativi. Care nu merg acasă de la job. Fac naveta între două slujbe.

Presiunea prietenilor asupra celor care își fac program mai mult cu soția decât cu gașca e uneori o neînțelegere, alteori chiar o ușoară invidie: ei caută încă prin baruri ceea ce el are deja acasă.

Când femeia știe că are un bărbat care o respectă și pe ea și propria masculinitate orice ieșeală cu băieții e floare la ureche. Pentru că există un echilibru.

Ea nu te sună din zece în zece minute când eşti la un pahar cu vin şi o sticlă cu vorbe!

Tu nu te justifici, nu te scuzi, nu minţi.

E un balans care se păstrează mai uşor decât pare.

Dacă şi bărbatul ştie să-i ofere femeii de lângă el exact ceea ce îi cere!

Respectul se plăteşte cu respect.

Şi libertatea cu libertate.

Nu există femei puternice care stau în spate, dar nici în faţă.

Comunicarea nu e un schimb de „to-do-lists". Aşa că multe dintre femeile care se entuziasmează citind ce ar trebui să facă bărbatul ideal nu comunică decât pe jumătate. Mai precis, comunică ele cu propriile dorinţe. Mai ascunse sau mai la vedere.

Aşa cum bărbatul face „de bunăvoie şi nesilit de nimeni" o insulă de intimitate pentru cuplu, acel cuib în care ea cuibăreşte, la fel de natural şi femeia are contribuţia ei la fericire.

Fericirea e un joc în doi. Ca atare fiecare face ceva, nu doar există!

Mi se pare tragic că se vorbeşte de al şaselea simţ al femeii care îşi dă seama când bărbatul ei vine de la alta.

Ciudat, de ce nu şi-a folosit această femeie al şaselea simţ mai devreme? Să realizeze şi ea ce vrea el şi să ofere?

Un pic de comunicare ar face orice femeie să realizeze că bărbatul apreciază o casă curată mai puţin decât un pat şifonat.

Un pic de comunicare ar ajuta orice femeie să înţeleagă că ideea că ea are nevoie de bărbat ca instalator, psiholog, complice, amant etc., iar bărbatul nu vrea decât sex e o simplificare care dăunează enorm. Orice lucru trebuie simplificat până la ultimul nivel posibil, dar nu mai jos.

Un pic de comunicare ar face orice femeie, oricât de competitivă, să înţeleagă că această competiţie e AFARĂ! Nu în cuplu.

Familia e un sport de echipă. Iar podiumul are suficient spațiu să fim amândoi pe primul loc.

Să reluăm această demonstrație un pic mai acid.

Nu. Scopul în viață al bărbatului nu este să facă fericită femeia!

E cam rece apa? Intrați încet. Întâi emisfera cerebrală stângă.

Într-o relație ori sunt amândoi bine, ori nu e niciunul!

Let's play master and servant? Nu, mulțumesc.

Să faci o femeie fericită e o muncă de șapte zile pe săptămână?

Și nopți.

Orele suplimentare nu se plătesc. Se răsplătesc.

Și totuși...

Întâlnesc frecvent două extreme la noi, bărbații: unii ar face orice, alții nu ar face nimic.

Ar cere.

Paradoxal, prima categorie nu e mai fericită decât a doua.

Femeile bărbaților din prima categorie nu sunt, de multe ori, nici mai fericite, nici mai vesele, nici mai fidele (da, ai citit bine) decât femeile celor din a doua categorie.

Cât adevăr suportați pe burta goală? O femeie al cărei bărbat ar face orice îi cere NU are cum să fie fericită pentru că la un moment dat i se termină ideile, iar el se dezvață să le aibă pe ale lui.

E ca și când ai un briceag elvețian prevăzut cu de toate, inclusiv vibrator, dar ești într-o fază în care te-ai juca mai degrabă cu altceva. Și așa ajunge prințesa să nu se mai ferească de bobul de mazăre. Să-l caute.

Și bobul ăsta e adesea un bărbat din a doua categorie.

Care are acasă o femeie obișnuită să i se ceară și pentru care fericirea înseamnă o seară fără scandal.

Uneori cele două femei se întâlnesc.

Nu e niciuna mai frumoasă decât cealaltă. Se privesc și niciuna nu înțelege. Nici înșelata, nici amanta. Nevasta nu

se prinde ce are amanta în plus. Amanta nu înțelege ce era în neregulă cu nevasta.

S-ar certa, dar sunt prea surprinse și tac. Aveau o imagine una despre cealaltă care nu se potrivește cu realitatea.

Amândouă îi cer lui să aleagă, pentru că știu că el POATE să aleagă.

Pe prostul acela din prima categorie nu-l întreabă nimeni nimic.

N-a zis că ar face ORICE să o vadă fericită? Să scoată frumos mașina din garaj și să o ducă la întâlnirea cu celălalt. Ea o să-și facă un selfie din pat. Să o vadă fericită.

Pare cam mult?

Asta pentru că nu vreau să merg mai departe. E mult mai mult. Culmea e că protagoniștii nu înțeleg scenariul. Nu-l controlează. Trăiesc din impulsuri.

Cum să înțelegi sentimentele altcuiva când nu ți le înțelegi pe ale tale?!

Cum să cunoști omul de lângă tine când tu îți petreci jumătate din timpul pe care îl aveți împreună uitându-te la televizor?

La TV poți să te uiți și la optzeci de ani!

Poți să te întâlnești cu fericirea întâmplător, dar rămâne cu tine doar dacă o meriți.

Dacă o înțelegi.

Și mai ales dacă îți dai seama că e alchimie. Un compus instabil de dorință și libertate.

Nici femeia, nici bărbatul nu sunt în primul rând datori să asigure fericirea celuilalt. Prima lor grijă e propria fericire.

Prea mulți oameni rămân împreună artificial.

Într-o relație, ori sunt amândoi BINE, ori nu e niciunul.

Și, mai devreme sau mai târziu, vor fi forțați să o admită.

Uite că deja citești despre comunicarea în cuplu de câteva pagini bune.

N-ar fi cazul să dai un telefon? Sau poate doar să întinzi mâna spre cealaltă parte a patului?

Nu ar fi oare cazul să închizi cartea şi să deschizi orice formă de comunicare, fie ea vorbită, scrisă sau Braille? Da, acela pentru nevăzători care se citeşte cu degetele.

O mână întinsă spune uneori mai multe decât o carte şi, uneori, simplul fapt să suni pe cineva spune deja cam cât toată convorbirea.

Orice scriitor ştie că e cel mai dificil să pui pe hârtie prima frază. Orice conversaţie are nevoie de un început. Un început continuu.

N-ar fi atât de simplu să nu ne mai învârtim în jurul cozii? Te cunosc? Cunosc omul care erai ieri. Cine eşti astăzi? Care sunt visurile tale de astăzi? Ce-ai făcut la serviciu nu mă interesează, suntem acasă. Într-un loc în care noi stabilim regulile şi limba oficială.

Poate că minciuna e limba noastră maternă. Suntem învăţaţi de mici să nu spunem ce nu se cade să spunem. Să nu facem ce e anormal.

Suntem învăţaţi ce e bine şi ce e rău fără să ni se spună că, de fapt, suntem învăţaţi ce e normal şi ce nu, iar între bine şi normal e cale lungă.

Gurile noastre sunt legate pe dinăuntru. Cine altcineva să ni le deschidă?

Nu îmbătrâneşte şi toţi avem nevoie de ea.

Sunt oameni care se descurcă senzaţional în viaţă. Ei nu au prieteni, au relaţii. Nu fac gesturi gratuite, totul e profitabil. Şi totuşi, cui spun oamenii ăştia un „bună seara, iubito", cu inima deschisă?

Nimănui. Pentru că văzută prin ochelarii interesului lumea devine o copie a persoanei. Oamenii se împart în şmecheri şi fraieri. Un asemenea specimen nu poate să se ataşeze de fraieri, pentru că nu-i respectă. Nu poţi să iubeşti un om pe care îl desconsideri.

Nu se pot ataşa nici de omologii lor, ceilalţi şmecheri, pentru că faţă de ei trebuie să ţină garda sus. Se simte relaţie, nu prieten pentru şmecherii din jur. Un cuib de vipere nu e un loc unde poţi să ai linişte, nici când eşti chiar tu o viperă.

Bunătatea sufletească este o formă superioară de frumusețe și refuz să cred că e pe cale de dispariție. Simți mai multă plăcere când dăruiești decât atunci când dai un tun. Când dăruiești n-ai de ce să te uiți peste umăr să vezi dacă nu cumva te urmărește cineva.

Omul care dăruiește e bogat: el a avut din ce să dăruiască. El a avut, mental, un plus din care să ofere sau măcar a putut să trăiască mai departe și cu un minus.

Oricum, mai mult decât un costum și o pereche de pantofi nu luăm cu noi în pardesiul de lemn în care vom merge înapoi.

O femeie care își alege un bărbat de caracter are cu cine să pună fundații pentru visuri.

Rezistent ca granitul este cuvântul lui și prețios ca aurul. Nu-l dă cu ușurință, dar nu-l ia aproape niciodată înapoi.

Iar bărbații știu toți că suntem egali în fața timpului.

Ia-ți o femeie frumoasă și vei fi fericit zece ani.

Ia-ți una care să aibă și inimă și vei fi fericit toată viața.

La polul opus, orice bărbat imaginativ poate să facă promisiuni credibile, dar numai unul de caracter le va și ține.

În fiecare zi poți să alegi.

În fiecare zi trebuie să alegi. Ești forțat. Între bine și prieteni. Între corect și iubit. Între principii și plăceri.

Și de multe ori spui: de mâine mă schimb!

De câte ori n-ai zis asta?

O să fiu mai rău, că în lumea asta n-ai cum să răzbești altfel. O să fiu mai puțin implicat. Că implicarea vine la pachet cu nervi, analize care ies prost, bani care se pierd, suflete care rămân paradite ca toantele.

Implicarea e felul acela de fidelitate a oamenilor față de o idee... care se transformă într-un business pe care ți-l ia cineva care știe cum să ia prim-planul. Sau într-un job pe care-l inventezi chiar tu, apoi îl crești până se trezește cineva că e prea bun pentru tine și-l dă... cuiva față de care avea o obligație.

Sau e penibilitatea aia ca o credință în Dumnezeu când investești fiecare bătaie de inimă în viața altui om.

Care rămâne alt om.

Sau devine alt om. Unul de nerecunoscut...

Gata! De mâine te schimbi! De câte ori n-ai zis „de mâine o să mă doară fix în cur"?

De mâine o să sap şi eu colegi sau concurenţi. De mâine o să-mi iau şi eu şeful cu „era să aveţi o scamă".

De mâine o să fiu cu totul altfel pentru acest bine pervers pe care oamenii îl numesc succes.

De mâine o să învârţi pe degete bărbaţii aşa cum fac alea care îşi fac vacanţele în Monaco.

Sau femeile ca un gigolo.

Chiar, ce prost Constantinescu ăsta, că are mii de fane şi o singură Muză!

Unii nu se pot schimba. Mulţi alţii... pot.

De mâine te-ai decis... o să te schimbi şi tu.

Ce tristă e despărţirea asta a ta de tine!

N-o face. Te rog.

Lumea e suficient de murdară ca să apreciez enorm petele de curăţenie.

Rămâi frumos. Rămâi aşa cum eşti. Prost de bun, implicat, capabil de dragoste.

E într-un film rusesc o poveste care mi-a luat minţile: oamenii cu puteri supranaturale şi le descopereau la o vârstă aproape adultă. Unii alegeau întunericul. Ceilalţi, mai puţini, lumina.

Pus în faţa acestei alegeri eroul întreabă de ce sunt atât de mulţi care aleg partea întunecată.

Răspunsul e devastator:

„E mai uşor pentru om să ucidă lumina din sufletul lui, decât să lupte cu întunericul de pretutindeni."

Cea mai bună poziţie

Internetul duduie de răspunsuri la întrebarea: Care e cea mai bună poziţie?

Sunt sugestii în funcţie de zodie, de filmele pe care le-ai văzut şi de anul naşterii. Asta de la urmă parcă mai are sens: dacă ai optzeci de ani nu-ţi mai poţi permite chiar orice.

Există recomandări în funcţie de oraş, de partidul pe care l-ai votat, şi poziţii pentru raw vegani şi pentru fanii fast food. Şi asta cred că are sens. După nişte ani de hamburgeri sau hotdogi nici nu ţi-o mai vezi. Darămite să alegi poziţii. Zici mersi dacă mai ai cu cine.

Am văzut şi multe sugestii în funcţie de preferinţele muzicale. Eu ascult mult Rammstein...

Care să fie cea mai bună poziţie? Dacă ai stabilit o asemenea minune nici nu mai îndrăzneşti să sugerezi alta! Cum să-i oferi o poziţie „de mâna a doua"?

Behold! O poziţie to have and to hold! O poziţie cu care să te însori, cum te însori cu o femeie? Femeia e mereu alta, are stări diferite, dorinţe noi, e minunat să găseşti femeia care să le bage pe toate celelalte în beznă, să vrei să rămâi doar cu ea, dar o singură poziţie? Ce plictiseală! Atunci de ce nu stabilesc oamenii ăştia şi care e cea mai bună oră? Am putea să oprim curentul în cartier, că oricum ştim ce face toată lumea şi nu e nevoie de prea multă lumină. Poate mai sunt unii care chiar nu vor să se şi vadă.

Eram în clasa a VI-a când am condus o anume fată acasă. Pe drum a început o ploaie furioasă şi ne-am ascuns într-o scară de bloc. Ne aşezaserăm pe treptele de ciment. Nu era altă lumină decât cea de la fulgere. La un moment dat m-a luat speriată de mână. Credeţi-mă... eram în cea mai bună poziţie!

De ce se strică mai repede o relaţie oficială decât una neoficială?

Pentru că întotdeauna ceea ce vrei cântăreşte mai mult decât ce ai. Ce e sigur devine asfaltul pe care alergăm după ce e posibil...

Rampa de lansare e singurul lucru sigur din tot angrenajul unei misiuni NASA. Şi e lăsată în urmă. Pe bărbaţi siguranţa îi îngraşă. Pe femei le face mai neatente. Uneori chiar le face mame şi uită să mai fie femei.

Ni se pare că suntem împreună când ne uităm şase zile din şapte la câte un film. Fără să admitem că, dacă ar cădea curentul şi ea ar fi la menstruaţie, n-am mai avea despre ce să vorbim.

Într-o relaţie oficială, dacă misterul e primul sacrificat, zilele devin un terci fără gust.

O relaţie frumoasă e ca un vin roşu care trebuie lăsat să respire.

O să-mi sară lumea în cap, dar într-o relaţie oficială se spun prea multe. Sunt lucruri pe care nu vreau să le ştiu. Pe care nu trebuie să le ştiu. Larry Hagman spunea că a avut o căsnicie senzaţională pentru că n-au mers la aceeaşi toaletă.

Când sunteţi într-o relaţie neoficială şi te sună, simţi că flirtează cu tine, când sunteţi într-una oficială... te verifică.

Când relaţia este „neoficială", pentru bărbatul care atrage femeile ca un magnet simte iubita că trebuie să lupte ca să-l cucerească. În cea „oficială" vrea să lupte ca să le îndepărteze pe celelalte.

Aşa îl îndepărtează şi pe el. Pare nesigură pe ea. Mai grav, pare nesigură pe EI.

La neoficială se răceşte friptura, la oficială e prea adesea rece patul.

La neoficială orice rezultat pare deschis, la oficială all bets are off.

La neoficială spui: „Noi nu suntem ca alţii" pentru că toţi par incapabili să trăiască o dragoste aşa de mare ca a voastră. Dincolo spui: „Ca la noi, la nimeni" pentru că toţi par să se descurce mai bine ca voi, să se certe mai puţin decât voi, să fie mai fericiţi decât voi.

Când ni se cere să fim împreună la bine şi la rău totul sună aşa romantic. Ne şi vedem în luptă, ca-n filmele artistice. Dar viaţa e un serial şi în multe episoade nu se întâmplă mai nimic.
Ar trebui să ne întrebe dacă vrem să fim împreună şi la... plictiseală.

Plictiseala e mai corozivă pentru cuplu decât răul. La rău ne strângem. La plictiseală căutăm vinovaţi. Şi nu ştiu cum se face că de vină e mereu celălalt.

Şi aşa ajungem să fim într-o relaţie la distanţă cu omul cu care stăm în aceeaşi casă.

Pentru că la început a fost jobul. Trebuie să mâncăm mai bine, să ne îmbrăcăm mai bine.

Urmează prima casă şi ultima vacanţă când stai cu harta în mână să alegi locurile, mai mult decât cu Excelul să eviţi preţurile mari.

Apoi, în loc să munceşti mai puţin, aşa cum ai promis de la bun început, ţi-ai mai luat un job. Benzina e 6,5. Când ai cunoscut-o era 3,5. Cred că pe la 8,5 îi dai papucii dacă mai zice că vrea la mare în weekend!

Eşti într-o relaţie la distanţă cu visurile pe care încă le mai ai. Le mai ştergi de praf. Ai scris pe cutie „amânate". Ştii foarte bine că acea cutie e sicriul lor. Later means never.

Dragostea pare ceva prea costisitor. Îţi stă în drum. Ciudat, tocmai ţie care ar trebui să admiţi că stai pe loc.

Vii acasă şi propui repede un film. La film nimeni nu vorbeşte, deci eviţi o discuţie despre voi.

Care voi?

Ce-ai face dacă ţi-aş spune că era o vreme în care oamenii puteau să rămână îndrăgostiţi chiar dacă la cinci dimineaţa plecau de acasă la cozi. El la lapte, ea la pâine. Sticlele atârnau greu şi el voia să o menajeze. Dar se ţineau de mână când ieşeau din bloc.

Voi nu vă atingeţi nici în maşina personală. Dacă vreodată te-ar întreba de ce, tu ai răspunde că n-ai cutie automată.

O minciună care vine automat.

Între jumătatea stângă şi jumătatea dreaptă a patului sunt 500 de kilometri.

Iar tinereţea ţi s-a terminat de o jumătate de oră.

Te uiţi la ştiri. Situaţia din Ucraina te îngrijorează. Dacă vin ruşii peste noi, ai putea să pierzi tot!

Ce ai tu de pierdut?

Tu care nu ai nimic luat separat? Voi care nu mai aveţi nimic în comun?

Realizările voastre sunt o plăcuţă pe căsuţa poştală şi un plod care vă poartă numele mai departe. Culmea gloriei: să duci mai departe numele de Popescu.

Popescu-junior e la o şcoală privată din care speraţi să iasă mai deştept decât voi. Nu mai are rost să schimbi.

Cineva spunea că pe doi români căsătoriţi îi ţin mai bine împreună ratele decât jurămintele în faţa popii.

Tu mai ai câţiva ani de plătit rate la casă după care poţi să te pregăteşti liniştit.

Să mori.

N-am spus noi că „timpul va decide"?

Uite că a decis.

Ziua nu ştie dacă ai făcut ceva cu ea sau nu.

Fiecare om poate să fie egalul visurilor sale!

Numai dacă alege să lupte pentru ele. Pentru că în realitate eşti egalul faptelor tale.

Timpul n-are nicio altă treabă decât să treacă. De ales alegem noi. Sunt câteva lucruri pe care nu le alegi: să te

naşti, să faci varicelă, să te îndrăgosteşti şi totuşi multe femei cred că pot să iubească un bărbat pe care, de fapt, doar îl apreciază.

Omul e plin de calităţi? OK! Jos pălăria, nu toate hainele!

Nu bea, nu fumează, face sport. Îl putem propune pentru Comitetul Olimpic şi-l premiem cu o diplomă, nu cu o cină cu happy end.

Are bani, carieră, viitor, maşină? Maşina rămâne în parcare, în pat urci doar cu el.

E un tip sigur. Îţi garantează liniştea? În viaţă liniştea e un sinonim parţial pentru plictiseală. Avem toată viaţa de apoi să fim liniştiţi.

E mai uşor să alegi să te desparţi de un om pe care ştii sigur că îl iubeşti, dar de lângă care te pun pe fugă defectele, decât să iubeşti un om pentru calităţile lui. Pentru ele îl apreciezi. Şi atât.

Iar timpul degradează tot: imperii, sentimente. Ne degradează pe noi.

Era o lege a lui Murphy: Ce începe bine se termină prost, ce începe prost se termină şi mai prost.

Dacă la început nu e scânteie, când să apară un foc?

Fraza asta de film care creşte glicemia: „O să învăţ să te iubesc", e pentru oamenii care cred că pot să se îmbete bând apă dintr-o sticlă pe care scrie „Absolut Vodka" graţie efectului placebo.

Ce-o să faci? O să înveţi să-ţi accelerezi singură pulsul când îl vezi? Dragostea nu e un joc de glezne. Ai mai multe şanse să-ţi bată inima mai tare dacă ieşi la alergat.

O să înveţi să tremuri de nerăbdare? Poate de frig. În decembrie, faza asta s-ar putea să-ţi iasă dacă ieşi puţin până afară.

O să înveţi să vrei un copil cu el? Să-l priveşti pe micuţ şi să constaţi că are ochii lui ta-su. Nişte ochi care nu-ţi spun nici acum mai nimic.

Nu. N-o să înveţi nimic, dar, ce e drept, timpul o să decidă. Că ai fost o fraieră.

A treia poveste care pare să nu aibă legătură cu nimic

În fiecare zi trecea pe lângă florăria fără sens, în drumul spre staţia de tramvai.

Era reglat ceas: ajungea fix în acelaşi timp cu tramvaiul. Care şi el era reglat ceas. Ceea ce dovedeşte că ai în faţă o lucrare de ficţiune.

În scurtul interval de timp cât se întâmpla totuşi să-l aştepte... a remarcat-o pe fata de la Optica Medicală. Dacă ar fi fost tutungerie, ar fi intrat, chiar dacă nu fumase niciodată... dar aşa? Poţi să te apuci de fumat dintr-o prostie de-asta, dar miopie nu poţi să-ţi laşi, aşa cum ţi-ai lăsa părul mai lung.

Zilele treceau aşa cum trecea el zilnic pe lângă florărie în drumul spre tramvai.

Venea din ce în ce mai devreme. Îşi dorea să aibă cât mai mult de aşteptat şi binecuvânta ideile celor de la Optica Medicală: în ordinea importanţei... mai întâi că au angajat himera, apoi că au lăsat vitrina neacoperită. Să o poată vedea nestingherit.

După două săptămâni a realizat că florăria avea sens, dar nu ştia ce flori îi plac.

Zilele treceau. El nu putea să se decidă. Trandafirii păreau prea demonstrativi. Narcisele prea ieftine.

După alte două săptămâni s-a decis pentru lalele. După încă două zile a decis între multe şi puţine. Mai precis s-a lămurit că oricât de multe ar fi luat, tot i s-ar fi părut puţine.

Dar ce culoare?

Roşul era prea direct. Albul prea impersonal. Galbene! Asta era! Cum era el gelos pe toţi clienţii ei. Chiar şi pe cei cu lentile fund-de-sifon.

Trecuse deja atât de mult timp. Încă puţin şi trecea şi sezonul lalelelor.

Dar venise ziua.

Cu buchetul imens ţinut cu ambele mâini s-a oprit în faţa Opticii.

Era închis, iar pe vitrina curată stătea un afiş lipit cu scotch:

ANGAJĂM VÂNZĂTOARE.

Trenurile care pleacă nu fac curse dus-întors

Ba da. Dar când se întorc e mâncarea rece la vagonul restaurant.

Când se întorc coboară din ele... alţi oameni.

Şi batista aia pe care ai fluturat-o ca proasta nu mai e, între timp, curată. Ţi-ai suflat nasul în ea.

Nu ştiu cum se face, dar trenurile astea, când se întorc, parcă pierd o... clasă.

Iar când aştepţi în gară ar trebui să fii conştient că indiferent cine se întoarce, vine cu bagaj. Şi tu o să trebuiască să-l cari.

Până la urmă ce putea să facă biata fată dacă a pierdut trenul? S-a dus şi ea la „ia-mă, nene".

Sau bărbatul? El nici nu recunoaşte că l-a pierdut. Stă pe peron aşa, ca un hobby.

Filmul favorit? *Trainspotting*.

Ultima carte citită? *Mersul trenurilor*.

Chiar? Cum se termină?

Eu cred cu tărie că *Mersul trenurilor* e o lucrare de ficţiune :)) Scrie că vine la 7, apoi impiegatul adaugă pe o tăbliţă, ca o erată, încă 40 de minute, încă o lună, încă un Crăciun.

Doamne, cât pot trenurile astea să întârzie! Se renovează Gara de Nord până ajung la destinaţie. Amuzant e că uneori par că recuperează şi că îşi vor merita până la urmă

suplimentul de viteză. Aiurea. Rămâi cu sufletul compostat şi cu banii daţi. Pardon, cu anii luaţi.

Sunt zile pe care le uiţi. Săptămâni pe care le uiţi. Luni.

Noroc că nu te întreabă cineva ce-ai făcut în 2002. N-ai avea idee ce să zici. Avea un vis întârziere până în 2004 şi-l aşteptai? Dacă te duceai după el, nu l-ai fi ajuns din 2003?

Sunt ani întregi pe care îi uiţi.

Şi sunt secunde pe care le retrăieşti.

Secunde când ai spus ceva important sau n-ai spus nimic.

Momentul acela care ar fi trebuit să fie al tău.

Sunt zile în care ai trăit în lumină. *Ai fost lumină.*

De cele mai multe ori ai mii de poze care nu mai înseamnă nimic. Absolvirea facultăţii, petreceri, sunt doar alte poze. Din alte zile. Din momentele *acelea* nu ai. Erai prea ocupat să le trăieşti. Şi e foarte bine aşa.

Schimbarea e singura constantă.

Mergem cu ceasurile ticăind în noi ca nişte bombe pline de riduri de expresie.

Când sună, nimic nu explodează.

Dacă n-ai explodat când trebuia, ce să-ţi fac?

Sunt arme retrase fără să fi fost folosite în niciun război.
S-au perimat aşteptând.

În cazul lor e bine. Taţi şi mame au rămas în viaţă.

Dar tu?

În '89 se spunea că românii nu pot să iasă în stradă pentru că mămăliga nu face explozie.

Un truc de manipulare în masă.

Ţie nu ţi-ar strica o explozie.

De bucurie.

Dacă astăzi nu-ţi place ce vezi într-o parte şi te întorci înspre cealaltă nu te va ajuta mâine. Când s-ar putea să nu-ţi placă nici ce vezi în stânga, nici ce vezi în dreapta. Mai grav, nici ce vezi înainte.

A patra poveste care pare să nu aibă legătură cu nimic

Necenzurat

Unii beau ca să-şi aducă aminte ce-a fost bun. Alţii pentru că vor să uite. Dar există un prag dincolo de care alcoolul nu mai ajută. Indiferent dacă bei ca să uiţi sau bei ca să-ţi aduci aminte. Amintirile refuză să dispară sau refuză să se clarifice. Stau sub pătura străvezie a justificărilor. Fără ea ar fi simplu să spui unde ai greşit. Fără ea ar fi mai simplu să spui că nu ai greşit deloc.

El era un bărbat care-şi sărbătorea libertatea. Fără să poată admite că „libertatea" asta nu înseamnă altceva decât că nu mai avea cine să-l întrebe unde a stat până la ora aia.

Îl deranja femeia îngrijorată care se temea şi de umbra ei. Acum i-ar plăcea să sune telefonul. Atunci îl dădea pe silent. „Nu ştiu, dragă, era zgomot."

Îl agasa fraza aia repetată mereu: „Te aştept, nu pot să adorm fără tine." Acum i se pare că era mai degrabă o picătură de romantism într-o ciorbă pragmatică. E frumos să te aştepte cineva oricât. Ore. Zile. Chelnerii puneau scaunele pe mese şi el nu pleca pentru că nu voia să admită că acum el n-ar putea să adoarmă fără ea.

Tot timpul voia ceva de la el şi viaţa i se părea o listă de cumpărături. Lapte, brânză cu mucegai, struguri, dragoste. De fapt, atunci era frumos. O copilărie neapreciată. O adolescenţă târzie când te grăbeşti să creşti fără să-ţi dai

seama că asta te va transforma dintr-un potențial Don Quijote într-unul dintre cei care-și băteau joc de el. E greu să dai valoare unei vieți într-o lume în care valoarea unei vieți nu mai există. Îți trebuie o lume mai mică. De două locuri.

Era un stat decimat de molima singurătății. Un oraș în care nimeni nu mai avea vecini. Era sub demnitatea lui să o caute, dar peste puterile lui să o uite.

Cea mai mare problemă când ești nefericit este că știi că ai fost fericit cândva. Că ai avut femeia destinație care dă un sens drumului. Seara încearcă să adoarmă la TV. Dacă merge direct în pat și închide ochii, parcă o are desenată pe reversul pleoapelor. De ce nu i-a văzut la fel de clar frumusețea când era aievea? De ce trupul lui nu-i ducea la fel dorul când nu-i simțea lipsa? Este iubirea perfectă un tablou pe care îl înțelegi doar de la o distanță? Nu spațiu, ci timp?

Închide ochii. Afară e o realitate. Înăuntru altă realitate. Una pierdută. Una pe care chiar el a închis-o. Ca o ușă din aceea cu yală automată, cum avea când era copil. Dacă ieșeai și se închidea în urma ta, nu mai puteai să intri decât dacă aveai cheia.

El ieșise în pijama și și-a așteptat părinții pe scări. Îi era atât de frig. Și îi era rușine să bată la alte uși. Niciuna dintre ele nu avea vreun înțeles pentru el.

A așteptat. Ca și acum. În pijama. Și acum îi era frig, doar că acum nu mai avea nicio certitudine că va veni cineva.

Viața era prea simplă și nopțile prea sigure. Cine apreciază un miracol care se tot repetă? Dacă apusul de soare ar dura opt ore nu l-ar mai fotografia nimeni!

Era stăpânul ei absolut, atunci de ce acum nu poate să o cheme? Să vină și altfel decât să-i bântuie visele?

Nu e ciudat? Să nu-i mai vorbească gura care-i știa tot trupul?

Casa era plină de amintirile lor. Acum doar ale lui?

Straniu cum aceleași amintiri îl făceau pe el să regrete că a pierdut-o și pe ea că n-a plecat mai devreme. Doar i-a spus-o. Ca o sclavă care nu se mulțumește să-și recâștige libertatea și sare să-și omoare stăpânul, la fel și ea a sărit cu

adevărurile ei, tăioase ca niște cuțite ascuțite de răbdarea nerăsplătită. Desigur, el era în viață, dar orgoliul lui era într-un fel de comă.

Închide ochii. Refuză realitatea pentru o „reluare". „Dacă doriți să revedeți selecțiuni din programul unei zile când erați fericit."

Ce să fie? Momentele când era la oglindă și îl ruga să o ajute să-și închidă rochia și ajungea să o dezbrace de tot? Era așa de grăbit și de neatent încât de multe ori scena se termina „în oglindă": cu ea chemându-l să-i închidă o altă rochie. Neșifonată.

Dragostea i se părea o cantitate infinitezimală. Acum realiza că era condimentul vieții. Și l-a luat cu ea pe tot.

Firesc. Doar cu ea venise iubirea. Era firesc să plece tot cu ea ca un „bun dobândit înaintea căsătoriei".

Sânii care dau sens buzelor.

Coapsele care conțin parcă în ele mișcarea.

Ochii care țin în ei toate promisiunile.

Le-a spălat pe toate cu lacrimi. Acum sunt curați.

Pregătiți pentru alte promisiuni.

Pe care i le va face însă... altcineva.

El nu face nimic, dar ar putea să facă? Poți să recucereşti ceva ce ai pierdut? Dar pe cineva? Cum?

Întrebarea asta a venit de la mai multe femei și de la un singur bărbat. Nu pentru că pe bărbați nu i-ar interesa, dar suntem mai orgolioși și îți trebuie mai mult curaj să recunoști că nu știi ce să faci decât să mergi mai departe pe un drum greșit.

Știu din proprie experiență că uneori renunți mai ușor la o șansă de a fi fericit decât la mândrie.

Poți să recucereşti o femeie? Depinde cât de mult ai... pierdut-o.

Sfârșitul relațiilor nu e ca sfârșitul unui film. The end și gata. Chiar și în filme se mai lasă câte o portiță pentru o continuare.

„Nu vreau să te mai văd niciodată" poate să însemne doar „trebuie să te străduieşti mai mult".

Sunt despărţiri de formă, ca atunci când o trupă iese de pe scenă doar ca spectatorii să o cheme la bis. Şi sunt despărţiri irevocabile ca o sentinţă la care nu mai ai voie să faci recurs.

Ar trebui ca bărbatul care a avut o femeie să aibă mai multe şanse să o recucerească? Doar ştie deja ce-i place. Ştie şi ce nu-i place.

Problema e că din lucrurile care ei nu-i plac el a tot făcut. Că altfel nu mai aveam despre ce să vorbim.

Nici femeia, nici bărbatul nu se mai întorc la un partener de la care au plecat dacă nu sunt convinşi că acesta s-a schimbat.

Practic, ca un bărbat să recucerească o femeie care l-a părăsit trebuie să o poată convinge că e... alt bărbat. Unul de care nu se reîndrăgosteşte. Se îndrăgosteşte pentru prima oară. Nu de dragul a ceea ce a fost, ci de dragul a ceea ce poate de acum înainte să fie.

O femeie trebuie recucerită ÎNAINTE de a o pierde!

Când flirtezi în fiecare zi cu aceeaşi femeie ea nu simte că se transformă dintr-o iubire într-o relaţie.

Când te joci cu un bărbat şi suprizele sunt condimentul vieţii, el se eliberează de una dintre cele mai mari temeri pe care le avem noi, bărbaţii: că totul se schimbă când iubita devine nevastă.

Unii cred că nu trebuie să uiţi aniversarea voastră, eu cred că fiecare zi poate să fie frumoasă, că doar nu o să ne bucurăm unul de altul cu program.

Ea trebuie să ştie că rămâne o prioritate pentru tine, nu ceva de care eşti sigur. Ce-i al meu e pus deoparte. Nu e. Ce-i al tău umblă pe străzi printre alţi bărbaţi care vor ceea ce tu nu mai arăţi că apreciezi.

Crezi că ea nu ştie că ieşi de zece ori la ţigară, dar nu-ţi faci timp să o suni o singură dată să-i spui că o iubeşti?

Crezi că el nu ştie că te aranjezi pentru tot felul de ocazii, dar dacă ieşiţi doar voi doi nu te mai străduieşti atât, că ai faţa obosită şi hainele alea sexy sunt incomode?

Cumpără-i flori când nu i-ai greşit şi oferă-i cadouri fără să ai o ocazie specială.

Dar mai ales nu uita că are nevoie de complimente şi cele mai importante pentru ea sunt cele care vin de la tine.

Recucereşte-o în fiecare zi şi n-ai s-o pierzi niciodată.

50 ways to leave your lover

Sigur că ştii să dai papucii. La treaba asta şi la politică toţi proştii se pricep.

Aşa cum e plictisitor să rămâi toată viaţa în poziţia misionarului, ar fi păcat să te desparţi mereu la fel. Şi viaţa are grijă să n-o faci, indiferent ce-ţi propui tu.

O să ai despărţiri în care dai şi despărţiri în care primeşti, unele calme, altele isterice, unele în care „rămâneţi prieteni" şi altele când ai da peste el cu maşina. De două ori dacă nu punem la socoteală marşarierul. Mai important decât know-how-ul dării papucilor este know why-ul.

E bun, dar moale, e rău, dar viril, e urât, dar inimos...

E frumoasă, dar proastă, e bună de sex, dar nu e bună de nevastă, e inteligentă, dar..., de fapt, e prea inteligentă şi nu mai par eu supererou...

Nu cred în liste de pro şi contra.

Nu-ţi trebuie un tabel ca să-ţi dai seama dacă eşti fericit sau nu. Fericirea şi guturaiul sunt două lucruri evidente.

Nu. Nu cred că e suficient s-o iubeşti. Iubirea nu te face neapărat fericit. Ba chiar din contra. Nimic nu te poate face să te simţi mai mizerabil decât iubirea.

Am un prieten care s-a despărţit de curând de o femeie pe care mulţi o considerau perfectă. Nu-l mai făcea fericit. Este el fericit acum? NU. Dar nefericirea de acum e mai bună decât senzaţia călduţă pe care o avea înainte.

Nefericirea asta reprezintă şansa lui la o nouă fericire. Una reală. Ştiu asta pentru că am întârziat şi eu în piscina cu apă stătută.

Viaţa nu e chiar aşa scurtă, dar partea ei cea mai mişto începe pe la 16 ani şi la 40... se termină.

Crede-mă, nu vrei să ajungi să descoperi iubirea la 35, după ce ai pierdut opt din cei mai frumoşi ani... şi să exclami în plină revelaţie erotică „fuuuuck, deci aşa trebuie să fie!!!".

Nu te mulţumi cu o „relaţie". Meriţi o iubire.

Meriţi să cazi şi să simţi că ai ajuns mai sus.

Meriţi să-ţi pierzi liniştea şi să nu-ţi pese unde s-a dus.

Meriţi, femeie, să te doară genunchii şi gura de atâta dragoste. Să dormi ca după o noapte pierdută când noaptea e de fapt câştigată.

Meriţi tu, bărbate, să îţi fie greu să ascunzi cât de puţin contează părerea celorlalţi. Meriţi să înţelegi diferenţa dintre „a face dragoste" şi „futut" cu care te plictiseau femeile pe care nu le-ai iubit. Surprinzător, tocmai acum când ea îţi spune „fute-mă" şi îţi cere să o „pedepseşti" , iar tu simţi paradoxul suprem: să te supui dominând-o.

Meritaţi amândoi acel moment când aproape nu mai e nevoie să ceri. Şi când, dacă totuşi ceri, ştii că-i faci celuilalt o bucurie pentru că-l laşi să ştie ce ţi-ar plăcea.

Nu mai e nevoie să vorbeşti. Vorbele astea pe care le-ai mai spus par murdare şi rupte. Ai nevoie de cuvinte noi pentru că acum ai găsit noi sensuri!

Când o săruţi pe gură după ce ţi-a făcut multe cu gura aia şi realizezi că tu o respecţi mai mult decât pe femeile cărora le săruţi mecanic mâna şi le spui: „După dumneavoastră" la uşa biroului tău. Pe ea o conduci cu privirea până la baie când pleacă din pat transpirată şi lasă în urmă un parfum de sex şi fericire.

Ai vrea să-i faci un compliment. Dar vorbele sunt aer gol.

Sentimentele îţi umplu capul şi parcă scriu o nouă logică, simţi că ai febră, dar aerul cald e la fel de gol.

Eşti un om cult, dar acum ştii că viaţa s-a săturat de aduceri aminte, de lecţii învăţate pe de rost. Viaţa îţi cere să inventezi cel mai frumos compliment!

Ne-au păcălit ca la integrame, definiţie: Cel mai frumos compliment, din două cuvinte, orizontal (pentru cei mai în vârstă, cei tineri pot şi vertical), ghici ciupercă... ce-i. Te iubesc, desigur! Cel mai frumos compliment. Clişeul suprem.

Sentimentele care au nevoie de publicitate nu prea au profunzime, dar noi parcă suntem setaţi: doar ne spune cineva „Te Iubesc" şi gata! Adăugăm dragostea pe lista lui (sau a ei) de calităţi: uite, dragul de el, e drăguţ, are un venit stabil (şi aşa sper să fie şi sentimentele lui)... şi... mă iubeşte. Wow! Ce de calităţi.

Faptul că te iubeşte nu e o calitate a lui. E o calitate a ta! Că eşti... de iubit.

Eu nu sunt un om mai bun pentru că ascult, acum în timp ce scriu, *Simfonia a IX-a* de Beethoven! Nu e meritul ascultătorului, e meritul compozitorului. Sunt milioane de urechi şi un singur Beethoven!

Pentru mine cel mai frumos compliment este să nu spună „dacă nu-ţi place, găseşte-ţi alta" sau „nu-ţi convine... pleacă".

Cel mai frumos compliment este să împarţi primul loc de bună voie, când erai obişnuit să fie al tău fără concurenţă.

Cel mai frumos compliment...

...este când schimbi.

Uneori schimbi tot, chiar dacă asta înseamnă să pierzi tot... pentru un nou început...

E şocant, dar cel mai frumos compliment pe care îl poţi face unei femei este când, încet-încet, nu mai eşti bărbatul de care s-a îndrăgostit.

Te plăcea pentru că erai nebun. Erai nebun, acum te gândeşti altfel la riscuri. Pentru că viitorul nu mai e doar al

tău. Îți păstrezi nebunia pentru nopți, că doar o noapte bună nu e una în care dormi, și responsabilitatea pentru fiecare zi.

Erai omul care dobora un rival cu un cuvânt, acum ești omul care clădește cu fiecare acțiune. Iubirile de o vară pot să fie aroganțe, o familie e în primul rând o echipă.

Iubirile de o vară sunt castele de nisip. Nu poți să-ți crești copiii în castele de nisip.

Nu. Nu mai ești bărbatul de care s-a îndrăgostit pentru că înainte, cu cât lăsai mai puțin impresia că te atașezi, cu atât se atașa ea mai tare. Îi ziceai: Îmi spui cam des „te iubesc!" Acum îi spui zilnic că o iubești. Pentru că știi cât de mult înseamnă pentru ea. Iei cuvintele cele mai frumoase ca pe niște flori și i le aduni într-un buchet de complimente.

Înainte, parcă și distanța nu făcea altceva decât să vă apropie și mai tare. Poate o și cultivai. Distanța asta. Păstrai un pic de mister, Mister. Acum vrei să mergi peste tot cu ea. Să-i arăți orașe și munți, și mări ca tot atâtea rame în care voi sunteți tabloul.

Înainte, o ascundeai prin camere de hotel, acum, ai vrea să-i dai cheile lumii.

Înainte, îi chemai un taxi, acum, mergi cu câteva minute mai devreme în parcare să încălzești mașina.

Și micul dejun? Pentru tine cel mai bun mic dejun era... încă o oră de somn. Iar acum, cel mai bun mic dejun se ia în pat pentru că ești în patul cui trebuie.

Ora nu contează! Cel mai bun mic dejun poate să înceapă la miezul nopții și nu ține cont nici de dietă și nici de buget: o tonă de ciocolată sau o felie de pâine uscată sunt exact ce vrei.

Mic dejunul perfect îți bucură gura. Care începe să spună prostii la foc automat. Îți bucură ochii. Mai ales atunci când nu te uiți în farfurie. Îți bucură degetele fără să le lingi. Cel puțin nu pe ale tale. Îți bucură nasul, așa cum e el turtit de alt obraz care ba nu s-a demachiat încă, ba nu s-a aranjat, dar arată și miroase atât de bine.

Golanii spun că pentru un mic dejun perfect trebuie să ai ouă.

Uneori îl pregăteşti tu, alteori ţi se aduce, dar adevărul e că micul dejun perfect, la fel ca o cafea bună, e doar un pretext pentru fericire. Şi are parfum de femeie.

Adora felul în care o dominai. Pe ea, care face inimile să bată în ritmul tocurilor de zece centimetri...

Acum sunteţi o echipă. O întrebi când iei o decizie. Uneori te întrebi dacă asta te face să pari mai puţin sigur pe tine.

Nu îndrăznea să-ţi ceară o oră în plus. Păreai atât de ocupat. Acum timpul fără ea ţi se pare pierdut. Pierdut eşti tu? Te-ai schimbat atât de mult.

Nu mai eşti bărbatul de care s-a îndrăgostit.

Dar asta e foarte bine.

Acum eşti un bărbat mai bun.

A cincea poveste care pare să nu aibă legătură cu nimic

Picture this!

Era aşa de frig în studioul ei de pictoriţă, dar rar realizau asta. Erau ziare vechi în loc de storuri, lipite direct pe geam. Când voiai să te uiţi afară parcă vedeai spre înapoi. Spre o lume care nu mai exista, cu titluri-bombă şi oameni importanţi prinşi în prenadez. Ca muştele în hârtie lipicioasă.

Mulţi dintre oamenii aceia muriseră între timp.

Parcă doar noi existăm, zise el.

Poate cât suntem aici. Când ieşi pe uşă, mai există şi nevastă-ta. Poate când ieşi pe uşă, nu mai exist eu...

El realiză că, dacă mai vorbesc, se vor certa. Şi dacă se vor certa, o să se mai culce o dată cu ea. Aşa, pe gol, nu mai avea niciun chef. Dar o ceartă bună o făcea de fiecare dată şi mai frumoasă. Aşa că spuse ceva ce o enerva de fiecare dată.

Partea proastă cu lucrurile care ţi se tot spun este că la un moment dat chiar şi simpla lor menţionare te scoate din sărite. Partea bună e că în cinci minute erau în pat. N-a lăsat-o să-şi dea jos pantofii şi acum le simţea tocurile pe fese. Îl enerva teribil gândul că nu era un călăreţ, ci un cal. Călărit invers.

Cine a sedus pe cine?

Cine era păcătosul şi cine tentaţia? Totul atât de clar încrucişat, ca nişte zale fără început şi sfârşit, ca nişte aliaje care nu se mai pot separa în materiile lor prime, ca

un contract făcut de Dumnezeu sau de aghiotantul lui de la termocentrala pe bază de carne.

Care dintre ei era cerneala şi care tocul care scria pe palimpsestul timpului? Timpul ăsta second hand, pe care s-a mai scris, de pe care s-a mai şters.

Care dintre ei era cerneala care se va termina, care tocul care se va frânge?

Îi veni să râdă la gândul că s-ar putea duce la preot să se spovedească. Cu povestea asta cu palimpsestul şi tocul şi cerneala. Şi că preotul îi va spune zâmbind: Fiule, asta e o problemă pentru un grafolog... Tu trebuie să afli al cui e scrisul.

I se păru atât de amuzant încât îi şopti şi ei povestea la ureche. Nicio femeie din viaţa lui n-a râs aşa. Total şi dezarmant şi cu el înăuntru. Era ca şi când zeci de valuri mici s-ar urca şi s-ar lăsa în flux şi reflux. Termină râzând.

Viaţa era ruptă ca două jumătăţi de pâine: una albă, alta neagră. Teoretic, ai din două jumătăţi o viaţă... „integrală".

Când el a plecat era prea bine dispus ca să vadă maşina aproape aburită parcată în apropiere. Nici ochii celeilalte femei. Care n-aveau ştergătoare. Le-ar fi trebuit...

A doua zi, lângă studioul cu ziare în geam parca aceeaşi maşină. Jumătate pe trotuar, chiar lângă anunţul: Realizăm portrete după model sau fotografie!

O femeie zveltă, cu ochelari de soare la ochi, intră făcând clopoţelul de la uşă să sune vesel:

Bună ziua, aş dori să comand un portret de familie...

Sigur că da, ce dimensiune?

Mărime naturală se poate? Sau măcar jumătate. După fotografie. Sunt trei personaje, eu, soţul şi copilul nostru...

Pictoriţa zâmbi: O să vă cam coste...

Femeia zâmbi şi ea şi spuse foarte încet: Deja am început să plătesc...

Pictoriţa n-a înţeles, dar nu i s-a părut că scăpase ceva esenţial aşa că nu i-a cerut să repete: Aveţi fotografia la dumneavoastră?

Sigur că da. Din poză îi zâmbea *el*. Între un copil indefinit şi o femeie cât se poate de uşor de recunoscut.

E greu de făcut? Îl şi livraţi dacă vă las o adresă?

Încercă să-şi păstreze cumpătul: Desigur, în cât timp îl vreţi acasă?

Ce faci când iubeşti un bărbat care nu e al tău?

• Varianta morală? Nu te bagi.

• Varianta libertină? Nu te implici.

• Varianta mea? Dacă tot te-ai băgat... şi n-a fost doar sex... **încearcă să NU:**

...te simţi vinovată

N-o să poţi, dar măcar să nu te simţi vinovată pentru că-i dai viaţa peste cap, că-i spargi căsnicia etc.... Dacă era aşa mişto la el, n-aveai loc.

Simţi că fericirea ta are fundaţia pe o minciună. Aşa este. E o fericire născută din nefericire, una care, în cazul că şi-ar părăsi familia pentru tine, e o fericire generatoare de nefericire, dar alegerile dificile ne definesc mai mult decât momentele de acalmie. Cine suntem sub stres e mai relevant decât cine vrem să credem că suntem când nimic nu ne tulbură.

Din poveştile fericite nimeni nu învaţă nimic. Credem că ni se cuvin.

...intri în competiţie cu cealaltă

Să te dovedeşti mai frumoasă, mai bună la pat, mai înţelegătoare. Să-i ceri dovezi că te iubeşte mai mult. Că la tine ţine cu adevărat. Că ea contează din ce în ce mai puţin. N-ai nicio treabă cu ea, nu e tango în trei. Treaba ta e cu el.

E bărbat şi tu l-ai pus într-o situaţie în care trebuie să aleagă, fără să-i ceri tu să aleagă. Dacă nu o face singur, nu are nicio valoare.

Orice bărbat ştie că nimic nu este mai incomod decât să-ţi ceară amanta, în plin act sexual, să-i spui că e cea mai bună din viaţa ta. Nu faci altceva decât să o aduci şi pe cealaltă în pat cu voi. Decât să o aduci mental, mai bine o aduci fizic. Îi împlineşti şi lui o fantezie.

Ştiu că mulţi tineri se vor grăbi să spună că asemenea întrebări nu există. Cei mai experimentaţi ştiu că şi amantele vor certitudini. Indiferent cât de nefiresc pare în raport cu situaţia e firesc în raport cu natura femeii.

... încerci să te transformi în a doua soţie

O relaţie extraconjugală cronică e fix ce nu vă trebuie. Eventual să ajungi să şi găteşti ca ea.

Poate faceţi şi schimb de reţete...

STABILEŞTE-ŢI UN PRAG DE TIMP! Cât poţi să accepţi o asemenea relaţie. Apoi respectă-l orice ar fi. Dar nu stabili limita peste douăzeci de ani!! Unul e deja prea mult!

Ştiu că pare imposibil, dar vei ajunge să simţi că ai o obligaţie faţă de un bărbat care are... alte obligaţii!

Tu nu eşti în relaţia asta pentru că ştii să găteşti, ci pentru că ştii să-l fierbi.

Dacă-i oferi ce are acasă, de parcă ar fi un casting şi îţi dovedeşti că eşti bună de soţie, n-ar strica să te gândeşti că nu a apreciat ce are acasă. În loc să se mute cu tine o să vă părăsească pe amândouă. Pentru o a treia.

...oferi necondiţionat, doar de frică să nu te părăsească

Cu cât eşti mai sigură, cu atât eşti mai neinteresantă.

Bărbatul care cere exclusivitatea pe care nu o oferă are nişte probleme mult mai mari decât că-şi înşală nevasta.

Cum să fie gelos, când merge în fiecare noapte într-un alt loc, numit acasă?

Un pic de reciprocitate.

...te minți singură

Lasă-l pe el! Măcar atât să facă!

...îl lași să pozeze în victimă

Nu e. E bărbat. Dacă tu nu-l ai decât pe el, iar el mai are pe cineva, e destul de clar cine e victima!

El e un „victim".

Haideți să o luăm frontal: cum arată un bărbat plângând pe umărul unei femei, genul care vrea să agațe povestind cât de greu îi e acasă cu nevastă-sa?

De curiozitate, când stai cu un asemenea exemplar într-un pub și încearcă să-și justifice dorința față de tine prin lipsa dorinței nevestei față de el, nu te întrebi instinctiv două lucruri?

Primul: Cum a ajuns să nu mai aibă acasă ce-i trebuie?

Și al doilea: Meriți să fii a doua opțiune? Nu-l vrea cealaltă, așa că se mulțumește cu mine?

Era și un banc cu bărbatul care vine acasă și îi propune nevestei să facă sex. Ea îi spune: „Nu pot, dragule, că mă doare rău capul."

La care el: „Da' astăzi pe toate vă doare capu'?!"

Jalnic.

Poate cel mai amuzant specimen e acela care (proaspăt întors de la curve) se plânge prietenilor că ți-a citit nu știu ce mesaje pe Facebook în care te conversai cu unul.

Știi de ce?

Pentru că pe noi — indiferent că suntem femei sau bărbați — ne deranjează mai puțin ideea unei relații extraconjugale a celuilalt. Ne deranjează că s-ar putea ca acela să aibă o iubire extraconjugală. În timp ce noi doar facem sex.

Lupi moraliști. De ambe sexe.

Diferența dintre erotic și porno e felul cum pui lumina și disponibilitatea pentru public. Un domn cu mulți bani, dar și foarte reușit mobilat la mansardă, justifica la un moment dat de ce a renunțat la o domnișoară după ce aceasta a apărut goală într-o revistă pentru adulți: Nu-mi place să vadă toată lumea pentru nouă lei ce văd eu plătind mii de euro.

Ei i se părea că așa se demonstrează dezinhibată și independentă.

Lui i se părea că e doar obraznică și mediocră.

Cântărețele cu sâni frumoși sunt mult mai numeroase decât cele cu voce. Voce nu poți să-ți pui. Ca atare, vedeta lui a rămas o vreme... solistă. Să revenim la bărbați.

Fie că e un fals victim, fie că el chiar se vede într-o postură de nefericire pe care trebuie să și-o arate, victimului ar trebui să i se interzică să mai poarte pantaloni.

Poate greșesc eu, dar cred că pentru un bărbat un singur lucru e mai penibil decât să se laude: să se plângă. Femeilor le plac bărbații pentru că sunt bărbați. Dacă vor un copil plângăcios își fac unul. Nimeni n-a zis că viața e ușoară. Nici măcar viața de cuplu. Ești bărbat, intră în pachetul standard o pereche de bile, poartă-te ca atare!

Un sfat de DJ

...nu asculta muzici triste... care parcă vorbesc despre ce ai tu... sau mai degrabă despre ce nu ai tu...

Se spune că „atunci când eşti fericit asculţi muzica; când eşti nefericit înţelegi versurile".

Nu e aşa. E o nostalgie de împrumut. O suferinţă de telenovelă. Gândeşte-te un pic câte femei din lumea asta nu au ascultat *Adèle* fiind convinse că situaţia li se potriveşte perfect.

Acum imaginează-ţi-le pe toate plângând în acelaşi timp. Un cor mondial al bocitoarelor.

Ultimul punct:

Nu te victimiza nici pe tine

De multe ori amanta cuiva e soţia altcuiva sau prietena oficială a cuiva.

În mod normal ar trebui să aleagă, dar îşi spune că nu poate.

Eu cred că poate a şi făcut-o. Să amâni alegerea e tot o alegere. Femeia se tot amăgeşte singură că îi iubeşte pe amândoi „diferit". Ea ştie foarte bine că pe unul dintre ei nu-l mai iubeşte deloc. Dacă-l iubea pe unul, nici nu-l lua în calcul pe celălalt, iar pe asta n-am spus-o numai eu. Nouă,

bărbaților, când ne spun mai mulți prieteni că suntem beți, mai întâi protestăm, dar apoi ne ducem la culcare.

Singurii doi bărbați pe care poate să-i iubească o femeie în același timp sunt soțul și băiatul ei. Care, invariabil, trece de la faza în care nu se mai dezlipea de fustele ei, la faza când nu-i mai răspunde la telefon și fuge după fustele altora.

Toate mamele vor recunoaște după un pahar de tărie că sunt puțin geloase pe iubitele băieților lor

Bărbații ăștia eligibili și puși pe treabă, pe care femeia îi iubește în același timp sunt o poveste. Ce e adevărat în ea nu e că femeia nu știe pe care îl iubește, ci că uneori nu știe pe care să îl aleagă.

Asta e cu totul altă poveste. Bărbații au fost mereu demonizați în texte feministe de doi lei, că nu fac din sentimente supremele argumente. Și totuși, cei mai mari poeți, cei mai dramatici compozitori și cei mai valoroși pictori sunt bărbații. Pentru că e tocmai pe dos.

Femeia e mai cerebrală în alegerea partenerului, pentru că ea nu caută doar un iubit cu care să se hârjonească prin pat. Caută și un tată pentru copiii ei.

Dacă se poate să fie doar carne macră ca David Beckham, deștept ca Einstein și cu darul cuvântului ca Eminescu e foarte bine. Dar cele mai multe femei pot să renunțe (chiar cu părere de rău) la toate astea pentru un contabil cu salariu bun, plătit la timp.

Am fost de zeci de ori pus în fața acestei dileme. Ale unor femei care iubesc doi bărbați. Colege de birou, străine care băuseră prea mult, chiar și femei cu mintea la ele, carieră și copii acasă.

Când s-au desprins din izmeneală, din ipocrizie, toate au reușit să-și răspundă singure: nu iubeau decât pe unul, dar cel pe care nu-l iubeau sau nu-l *mai* iubeau... părea mai sigur.

De ce preferă femeile bărbaţii mai în vârstă

La un concurs de voci a venit un tânăr cu prietena lui pe care o iubeşte mult, deşi o cunoaşte de mai puţin de o săptămână. Nici nu îndrăznesc să mă întreb dacă a luat în calcul doar zilele lucrătoare sau şi weekendul...

Reuşeşte să o jignească pe ea şi restul lumii în timp ce se laudă pe sine: puştiul a realizat că fetele frumoase sunt atrase de băieţi cu un intelect scăzut. De unde deducem că el şi-a ales o urâtă, de deştept ce e.

Să te mai miri că femeile preferă bărbaţii mai în vârstă!

Pentru că ei se îmbracă mai bine (în haine) şi pentru că le dezbracă mai frumos pe ele din cuvinte.

Pentru că ştiu să vorbească unei femei, dar mai ales ştiu când ar trebui să tacă.

Pentru că sunt în stare să domine o divă în devenire, iar faptul că eşti frumoasa liceului n-o să le înmoaie picioarele, o să le întărească pula.

Şi mie mi se părea aiurea când eram în a IX-a. Ce căutau colegele mele cu studenţi? Probabil altceva decât un sărut.

Aşa cum studentele căutau la bărbaţii căsătoriţi altceva decât o ejaculare precoce.

Îmi pare rău, domnilor. Ne coacem mai greu. Cât suntem cruzi ar trebui să facem măcar mai puţină gălăgie.

Diferența de vârstă e mereu discutată în termeni de bine și rău. Alb și negru. De cele mai multe ori chiar cu referire la păr.

E bine? E rău?

Un grizonant cu o majoretă?

O femeie care își privește tinerețea uitându-se înapoi, cu un artist care are toată viața înainte?

Românii rezolvă repede: ea cu banii, el cu anii. În multe cazuri așa e. Pe noi ne interesează, desigur, celelalte.

Sunt femei care erau convinse că s-au îndrăgostit de un bărbat mai în vârstă și cu mai multe posibilități materiale decât motrice fără să realizeze că de confort s-au îndrăgostit. Când și-au dat seama, credeți că au renunțat la bărbat și la confort?

Despre cele care au vrut, au avut, iar în unele cazuri au și păstrat un bărbat care are ce discuta cu socrul mic pentru că au făcut armata împreună, îmi e teamă să mă pronunț.

Oamenii sunt mai dispuși să judece decât să înțeleagă.

Nicio schimbare de guvern nu va fi vreodată discutată în plenul asociației de locatari, dar un cuplu în care ea e mai în vârstă cu zece ani va bate orice record de comentarii. Ce e drept, asta și pentru că de cele mai multe ori se întâmplă invers.

Bărbații caută remediul pentru chelie de când s-a inventat femeia mai tânără. Înainte de inventarea ei, bărbatul privea chelia fără reproșuri, ca pe un upgrade. Adio păr vâlvoi, coafura rezistă.

Ați râs?

Foarte bine.

Urmează directa de stânga.

Alegerea unui partener mai tânăr înseamnă în primul rând negarea propriei vârste. *Re*negarea propriei vârste.

Nu e atât frică de moarte, cât frică de bătrânețe. Desigur, e greu să admiți. Dormi pe ideea asta și înjură-mă abia mâine! Tu vrei să păstrezi clipa în loc, ca Faust, dar în loc să recurgi la vrăji complicate și să-ți dai sufletul Diavolului, îl

dai unei diavoliţe care, atunci când tu ieşeai din liceu, abia ieşea din uter!

Sau tu, femeie, vrei să simţi fluturi în stomac, ca în liceu, deşi nu mai arăţi ca în liceu. Ei bine, atunci măcar el să arate!

Unii cred că al doilea motiv este că vrei să demonstrezi că mai poţi. Mai ales femeile simt nevoia să mai facă un ultim tur de pistă (scuzaţi de expresie, n-am intenţionat nicio analogie).

Este un cântec de lebădă al frumuseţii. Femeile ştiu bine cât de trecătoare este frumuseţea şi vor să-i aducă un ultim omagiu: bărbatul mai tânăr.

Directa de dreapta: În majoritatea cazurilor în care diferenţa de vârstă e mare, relaţia seamănă cu una profesor-elev. Unul dintre parteneri îl creşte pe celălalt. Ca în programul petrol-contra-hrană, aşa avem noi idei-contra-scântei sau creier-contra-trup.

Ce urma la box? E prea târziu să încerc o eschivă. Cred că intră lovitura de KO.

Compatibilitatea nu o dă vârsta. O dă nivelul.
Şi chiar dacă unul dintre ei pare mai mare, s-ar putea să fie doar... mai bătrân.

A şasea poveste care pare să nu aibă legătură cu nimic

Ce mâini reci şi ce priviri incandescent de obraznice.

Amândoi sunt ca la intrarea într-un club unde ţi se cere o parolă pentru acces.

O spun amândoi: Ştiu foarte bine ce vreau.

Sex.

Atât.

Şi dacă la inima unei femei se poate ajunge prin vagin?

Taci, zici că e o replică dintr-un film de groază!

Dar ţie îţi plac filmele de groază!

Eşti un nesimţit.

Dacă îţi plăceau ăia simţiţi stăteai acasă.

La recepţia hotelului li se cere „un act de identitate". Ea se panichează. El face o glumă în şoaptă: „Act de identitate? Nu eram aici pentru un act sexual?"

Ea se enervează de-a dreptul: E cea mai proastă glumă pe care ai făcut-o astăzi!!

El dă „buletinul" şi spune rece: E suficient doar al meu, suntem căsătoriţi.

E foarte adevărat. Doar că fiecare cu altcineva.

Ea a venit cu lenjerie intimă sexy în poşetă.

Dacă te prindea?

Un gentleman nu umblă niciodată în poşeta unei doamne.

Păcat, uite ce-a pierdut :)))

Ea se duce să se schimbe în baie. El se simte ca la teatru. Uşa de la baie e cortina. Dincolo de ea, în culise, diva.

Ce frumoasă e iubirea la „premieră".

Fiecare dintre ei e şi actor, şi public.

Aveau nişte replici învăţate, dar le-au uitat.

Ea are trac. Nu vrea să urce pe patul ca o scenă. Se plimbă prin faţa lui, ezitant, în lenjerie intimă şi pe tocuri.

Prea multe gânduri, prea puţin vin.

Ar vrea să-l întrebe „Cum arăt?", dar se teme că a exagerat şi el îi va spune „Ca o piţipoancă".

Se teme degeaba.

Niciun bărbat nu spune ce gândeşte înainte de prima partidă de sex cu o femeie. Toţi spunem ce credem că trebuie.

Iar ea e atât de frumoasă încât orice minciună pare justificată. Simte că trebuie să o ajute. Nuditatea ne încurcă doar când celălalt e îmbrăcat.

Vrei să-mi scot cămaşa?

Bravează: Nu, pantalonii. Mă ocup eu. De fapt ştie că mâinile îi tremură atât de tare încât nu e în stare să deschidă câţiva nasturi. Cu un fermoar s-ar descurca mai bine.

Încearcă să o facă în timp ce îl sărută, dar nu merge şi se lasă în genunchi. Să vadă mai bine.

E rândul lui să piardă controlul. Acum i se pare că doar a mimat nepriceperea. Pe femeie o stimulează ideea că are un partener mai experimentat. Pe bărbat îl blochează. Ca atunci când mergi pe o stradă dubioasă şi fluieri nepăsător ca să nu se vadă că te temi, încearcă să se scoată cu o glumă.

Oare cum a explicat ea acasă genunchii ăia vineţi?

Zilele trec.

Dar parcă numai nopţile le rămân. Numai de ele îşi amintesc. Câte o noapte la şapte zile. Restul nu e timp, e aşteptare.

E preludiu. Când se întâlnesc nu mai vorbesc aproape deloc.

Indiferent cât de mică e poşeta, mereu încape în ea şi lenjeria intimă.

El o sună la o oră sigură şi o întreabă ce vin să ia.

Parcă sunt într-un fel de căsnicie: „Dragă, ce vrei să iau în drum spre hotel?"

Vinurile se schimbă: alb, roşu, roze, şampanie. Demisec. Sec. Sex.

Lenjeria intimă se schimbă şi ea: neagră, nude, albă.

Fără să-şi dea seama s-au schimbat şi ei.

Am un cadou pentru tine. De Crăciun. Lenjeria aia de crăciuniţă a ajuns în poşetă fără să mai ştie cineva de ea.

Cu asta ce faci?

O arunc în drum spre casă.

A doua zi l-a sunat: Ştii ce? Am uitat-o-n taxi! În taxi! Căciuliţa, sutienul, chiloţeii.

Bine că suntem români. Dacă eram nemţi te trezeai cu taximetristul la uşă. Să-ţi returneze bunurile pierdute. Să te văd dacă răspundea bărbatul :))

Să nu faci promisiuni când eşti fericit.

Să nu pui întrebări dacă nu eşti pregătit să auzi răspunsurile de care îţi e teamă.

Ce planuri de viitor ai? întreabă el inoportun.

Planurile mele de viitor cu tine se întind doar până la ora 4 a.m. Ce ai? Vezi să nu pierzi caii!

El tace.

Apoi oftează:

Mi-ar plăcea să am şi dimineţi cu tine.

Ea se uită la el cu milă. Şi ce reputaţie bună avea! Amantul perfect. Fără complicaţii. Nu sună când nu trebuie.

Ce-ar fi să te măriţi cu mine? spune el. Vreau mai mult...

Tu chiar crezi că să şi dormi lângă mine înseamnă MAI MULT?

Să-ţi spăl hainele şi să le usuc înseamnă mai mult?

Să te laud când îţi calci singur o amărâtă de cămaşă înseamnă mai mult?

Păi, dacă înseamnă aşa un MAI MULT, de ce nu eşti acasă, să sforăi lângă nevastă-ta?

Ai tupeu să mă critici!

Ai tupeu să mă ceri. Când nu sunt nici măcar divorţată!

Mi-ar plăcea să am și dimineți cu tine.

Nu are niciun rost. Ar strica totul. Și... în plus... într-o iubire dimineţile nu sunt începuturi. Începuturi sunt serile. Dimineţile sunt doar cuprinsul unei cărți pe care nu poți să o publici. Și pentru că rămâne neștiută, pare mult mai bună decât e ea de fapt.

Care e definiția unui cuplu perfect? Un bărbat și o femeie despre care nu avem suficiente informații.

În caz că nu te-a trezit cafeaua, îți vei da seama că adevărul frige mai tare. Și e mai amar și mai util. Uneori și mai negru.

Cum vreți în dimineața asta adevărul?

Cu două de zahăr?

Macchiato?

Machiato ești tu.

Adevărul e de cele mai multe ori un espresso scurt, din gânduri râșnite pe loc.

Și niciodată nu e mocca.

Spre deosebire de cafeaua pe care o duci la buze, adevărul are buzele ca punct de pornire. Și fiecare pereche de buze care îl rostește îi schimbă gustul, aroma, menirea.

Pentru unii e revelație, pentru alții rușine.

Pentru unii e absolut, pentru alții e perisabil.

Eu sunt din a doua categorie. Nu vreau adevăruri expirate. Ținute în dulap lângă schelet până când s-au stricat. Îmi e scârbă de adevărurile inutile. Vorbele care nu s-au spus la timp ar trebui să nu mai fie spuse niciodată!

Un adevăr spus când trebuie se încarnează într-o schimbare. Unul spus prea târziu te bântuie sub forma unui regret. E fantoma unui om care nu a trăit niciodată. Regreți un trecut care nu s-a întâmplat. La ce-mi mai folosește dacă nu am știut când tot trecutul acesta era viitor?

Un cuplu perfect se bazează pe aceste adevăruri care nu se spun.

Mamele noastre aveau o vorbă: măciuca aia blondă-n blugi e o spărgătoare de căsnicii. Inițial am vrut să aflu de unde știa mama că măciuca era blondă și-n blugi... Apoi, dacă într-adevăr căsniciile sunt ca peștele de sticlă de pe televizor: casante.

Toate căsniciile sunt din interes. Am tot interesul să te țin lângă mine, așa că facem un contract pe durată nedeterminată — numită solemn „până ce moartea ne va despărți" —, se poate mai nedeterminată de atât? E ca o plecare în vacanța de pe lumea ailaltă, fără măcar să stabilim care din noi face primul check-in-ul.

Un singur lucru e sigur: e mai rău decât la zborurile low cost. Măcar ăia te lasă să iei ceva cu tine, mai un bagaj de mână, mai un laptop... Dar să nu divagăm...

În contractul ăsta eu îți vând prezentul meu și o bucată din viitor.

Contravaloarea?

Prezentul tău și o bucată din viitor.

Deja mi se pare că vindem ceva ce nu deținem.

Halal bază.

Așa că... da. Căsniciile sunt ca peștele ăla de sticlă: casante și demonstrative.

Tot ce ați auzit rău despre mine nu e numai adevărat. E doar o mică parte din ce-am făcut.

De unde atâta experiență, dacă nu din greșeli?

Cred că n-am făcut niciodată parte dintr-un cuplu perfect.

Ăștia sunt ca Moș Crăciun: nu discută niciodată în contradictoriu, nu se ceartă niciodată când aleg mobila, nu sunt niciodată triști. Parcă sunt nebuni sub tratament în filmele americane!

La vie e un vin roze.

Eu nu vreau o relație perfectă, vreau o iubire care să mă consume cum consumă flacăra lumânării chiar sursa propriei vieți.

Să mă îngrozească şi să mă fascineze în acelaşi timp ca ochii unui şarpe care-şi hipnotizează prada.

Să mă mângâie ca degetele unui copil pe obraz şi să mă biciuiască fix ca un stăpân de sclavi.

Şi e bine să ai grijă ce-ţi doreşti, că s-ar putea să... mi se fi întâmplat deja :-))))

Nu poţi să-ţi oferi inima dacă nu-ţi pierzi minţile. Iar cuplul perfect pare întotdeauna format din oameni cu scaun la cap.

Care, dacă într-adevăr au scaun la cap, când simt că nu mai merge se despart cu mult scandal în casă, dar fără niciun cuvânt greu în public.

Nimeni nu e furat dintr-o relaţie. Dacă a plecat, înseamnă că deja nu mai era acolo.

A şaptea poveste care pare să nu aibă legătură cu nimic

Unde marea întâlneşte pământul, sub un soare crud, într-o lumină care îşi bate joc de dorinţele oamenilor, am văzut un bărbat însoţit de o femeie singură.

Cât de greu e să suporţi singurătatea asta însoţită.

Singurătatea asta desperecheată. Dar machiajul ei era impecabil...

Cerul se prelingea pe pământ în lacrimile dulci ale ploii. În lacrimile acelea nesărate ca o glumă spusă de prea multe ori. I-am văzut din nou. Ea era străvezie...

O hologramă tangibilă.

Doar ochii. Numai ochii îi mai legau sufletul de lumea noastră în vreme ce el încerca să i-l lege de al lui cu tot felul de daruri în formă de ac, precum cele care prind iremediabil fluturii.

Căldura nu se lăsa alungată când el încerca să o păstreze ca pe o fotografie alb negru deasupra patului.

Cât de asemănătoare sunt roşul răsăritului şi cel al apusului!

Ţinea în mână o ramă goală. Fotografia se reîncarnase doar ca să plece...

I-a cerut un ultim sărut.

Buzele lor s-au atins fără rost...

Ultimul sărut se întâmplase demult.

Niciunul dintre ei

Nu şi-l mai aducea aminte.

Iubeşte-mă cu voce tare

Sunt multe situaţii în care o dragoste trebuie să rămână ascunsă. Una ar fi când se împotriveşte familia. De exemplu, soţia lui... sau soţul ei...

Sunt şi mai multe situaţii în care stă şi se uită la tine ca blonda-n meniu pentru că nu ştie ce să comande.

Nu ştie dacă te vrea fast-food sau la pachet pentru acasă. Şi pentru că nu s-a decis ce vrea, nici nu poate să spună ce vrea de la tine.

Cum ar fi dacă ne-am spune cinstit tot ce vrem? Numai ce vrem.

Te vreau pentru sex.

Te vreau pentru că nu mă ascultă nimeni altcineva şi n-am bani să merg la psiholog (o canapea avem toţi prin casă)...

Nu facem asta. Şi cred că e foarte bine!

Totuşi, tu ştii ce vrei de la ea. *Ea* nu s-a decis.

Tu te gândeşti la o cerere în căsătorie, dar n-ai cum s-o ceri, că n-ai cui... ea nici nu se gândeşte să te prezinte.

Sau invers.

Ea şi-ar tatua numele lui pe pielea ei fină, el are şoricul gros şi n-o lasă nici să-i dea tag pe Facebook...

Toţi am fost ilegalişti cel puţin o dată sau măcar... circumspecţi. Dar pentru că eu nu m-am întâlnit niciodată cu femei care aveau IQ-ul cât talia, amândoi am ştiut de ce nu vorbim. De ce nu ne afişăm.

Și uite... tu stai și mă citești și nu ești lobotomizată.

Ești doar îndrăgostită. La prima vedere, nu e mare diferență, la a doua, e uriașă. Lobotomizarea e ireversibilă... îndrăgostirea se rezolvă cu dușurile reci ale indiferenței...

Stai și mă citești și vrei să-l crezi că nu spune „Te iubesc" pentru că nu e pregătit. Că doar se știe că e nevoie de cel puțin o oră de încălzire cu joc de glezne pentru două cuvinte!

Stai și mă citești și vrei să-l crezi că numai proștii își pun pe Facebook „in a relationship".

Stai și mă citești și vrei să crezi că, pur și simplu, i se umflă degetele și nu mai poate să poarte verigheta aia.

Sau că e ateu și n-are rost să vă căsătoriți, în niciun caz la biserică...

Draga mea, nu știu cât de necredincios îi este el lui Dumnezeu, dar ție îți va fi sigur.

Toți vrem să fim iubiți cu voce tare.

Cu majuscule.

Să se simtă bine și când te ascunde în dormitor, și când te scoate în lume și te prezintă prietenelor.

E important să te prezinte. E și mai important cum te prezintă. *Un* prieten sau prietenul *meu*. O vecină... sau... locuim deja împreună.

Iar despre cei care... chiar și când nu mai e niciun motiv... păstrează limita de discreție față de partener, de parcă ar fi la bancă... ține... cont... că nu sunt cea mai bună investiție.

A opta poveste. Care pare să aibă legătură cu a şasea

Cine vrea spectatori? Cine vrea o relaţie normală? Normală? Cei care ridică în slăvi normalul nici nu sunt în stare să-l descrie.

Nici cei care fug de normal. Habar nu au de ce fug.

E acasă la el.

E într-o cameră de hotel.

Niciodată la ea.

A încercat o dată. N-a mers.

E ceva legat de teritoriu la bărbaţi. Nu poţi să te culci cu nevasta omului privindu-l în ochi, nici măcar atunci când el e acolo doar sub formă de tablou.

Ea a venit mai devreme.

Ea a plecat mai târziu.

Avea o vagă senzaţie de relaţie normală. Cât pe ce să facă o glumă de genul honey, I'm home, când a intrat. Iar la final, ea i-ar fi spus la plecare să fie cuminte.

Ea e blondă.

Ea e brunetă.

Ea e mereu alta chiar şi atunci când e aceeaşi de câteva luni.

Ea e căsătorită.

Ea e sinceră: De ce nu pot să fac cu soţul meu ce fac cu tine?

Ea minte de îngheaţă apele: Te iubesc.

El se joacă. Cu gândurile ei, cu sânii ei, cu aşteptările ei.

O leagă la ochi şi o priveşte. Atât. Voia un minut în care să nu fie nevoit să ascundă. Să nu fie necesar să o privească în ochi şi să se prindă că joaca a încetat.

Că s-a îndrăgostit.

Acum cinci minute, era doar sex.

Acum cinci minute, era doar o femeie.

O femeie pe care nu-şi dorea să o scoată în oraş. Acum, e o femeie pe care *nu poate* să o scoată în oraş.

Ea încă aşteaptă acolo.

Îi atinge obrajii. Ce copilărie.

Îşi plimbă degetele pe gât.

Vezi că n-ai voie să mă muşti, m-ai trimis cu semne acasă data trecută.

Nu te muşc.

Şi nici în genunchi să nu mă mai pui. A văzut şi i-am spus că am spălat pe jos cu cârpa. Eu care n-am făcut curat de zece ani... Chicoteşte.

Îi leagă şi mâinile.

Are sfârcurile atât de tari încât nu par din carne.

Ştia foarte bine ce voia de la ea. De ce a stricat totul?

Bun, curat şi ieftin: femeia măritată.

Şi bine legată ;)

De pat.

Ce faci? întreabă ea. Nu te dezbraci?

El a ieşit deja. E în stradă. Cu telefonul ei în mână.

Scrie grăbit un SMS apoi se întoarce la recepţie.

Ţine telefonul ăsta. O să vină un domn, 1.90, brunet, ochi albaştri, cam ca mine, doar mai înalt. Va fi puţin îngrijorat. Linişteşte-l. Apoi poţi să-l conduci în camera mea. Apropo, vreau să şi plătesc.

Sigur, domnule, aţi consumat ceva de la minibar?

Nebunia în doi de care nimeni nu vrea să se vindece

Nu-mi plac poveştile triste. Tensionate, aparent fără speranţă, provocatoare, poveştile care te forţează să admiţi că tot ce ştiai tu e greşit, da, dar nu triste.

Există o tristeţe de dragul tristeţii. Şi există oameni care profită de asta. Oameni care „te ajută" prin cărţile pe care le scriu, prin filmele pe care le fac, prin piesele pe care le compun să rămâi într-o băltoacă de tristeţe.

Un trist în suc propriu.

O tristă care nu mai are speranţe, doar consolări.

Dream big.

Ai tot auzit-o. N-o crezi. You live small...

Şi? De cele mai multe ori, dacă vrei să ţi se schimbe viaţa trebuie să te schimbi mai întâi tu. Pe tine.

Nu cumpăra cărţi motivaţionale.

Arunc-o şi pe asta într-un colţ şi nu mai intra nici pe blog.

Nu face un sondaj printre cunoscuţi la fiecare pas: să o fac, să n-o fac.

Nu-ţi stabili tu singur un prag. O limită. O cuşcă.

Nici în dragoste. Nici în orice altceva. E atât de simplu să te închizi singur în lagărul de concentrare al ideilor preconcepute. Ostile ca sârma ghimpată.

E o temniță din care nu poți să scapi pentru că ești propriul gardian și nu te scapi din ochi.

Toate poveștile de succes care merită să fie spuse încep cu oameni care au plecat de jos. Cine moștenește o avere și o înmulțește are mai puține merite decât cineva care nu s-a avut decât pe el însuși.

Toate talentele care au strălucit au fost dublate de nebunia maximă: toată lumea crede în Dumnezeu, tu crezi în tine. Pare megalomanie, narcisism, aroganță. Rar a fost cineva descoperit când nu se descoperise deja singur.

Toate descoperirile sunt datorate unor oameni care au făcut lucrurile altfel decât se fac. Și acum toți facem ca ei.

Dar mai ales...

Toate iubirile care merită să fie povestite au început prin a fi... imposibile.

O să te doară să pierzi? Ca dracu'!

Ți se zdruncină totul. Lumea pare că se sfârșește, dar de fapt ne sfârșim noi. O etapă. Atât.

Consideră fiecare luptă pierdută un antrenament.
Pentru că singurele războaie dinainte pierdute sunt cele în care alegi... să nu lupți!

Te dai mare că ești bărbat!

Ai curajul să-ți spui părerea mai ales în cercul tău de prieteni, mai rar în ședințele de la job. În cazul cel mai nefericit nu deschizi gura nici în fața mamei tale, că rămâi fără bani de benzină, realizatule.

Ai tupeu să te bați și cu zece inși! Mai ales când ești însoțit de cincisprezece prieteni.

Nu te sperie o sticlă de vodcă! Ce aventurier, cuceritorul Everestului cu wc-ul în brațe în loc de vârful muntelui.

Și te lauzi că poți să faci dragoste câte patru ore pe noapte, dar de patru luni n-ai cu cine, măi Rambo!

De ce?

Pentru că de curajos ce eşti nu îndrăzneşti să-i spui veveriţei de la contabilitate că te ia cu ameţeală doar când îi simţi parfumul în lift.

Pentru că ţi-e frică de penibil, stai în banca ta că poate vine ea să te întrebe ca pe fetele de la pension dacă dansezi. Asta când are ea drum la xerox :-)

Eşti bărbat! Încearcă să te ridici la înălţimea poziţiei pe care ai câştigat-o la loteria naşterilor!

Şi crede-mă... fiecare realizare a fost cândva doar un vis în mintea cuiva.

Şi curentul electric a părut cândva o nebunie!

În comparaţie cu bărbaţii care au făcut lumea ta aşa cum o ştii, tu n-ai oricum mare brânză de înfruntat.

Dacă te refuză, măcar lasă liber un loc pe care oricum nu-l ocupă.

Dacă nu încerci, răspunsul va fi mereu NU!

Toate iubirile sunt imposibile atunci când nu îndrăzneşti!

Dream building!

Suntem şase miliarde şi nu ne cheamă nimeni la un team building. Ne asmut unii împotriva altora şi suntem atât de uşor de provocat... Ne unim mai uşor împotriva unui lucru decât pentru. Sperăm în tăcere la un mai bine pentru care nu facem nimic.

Nu facem nimic să se întâmple. Aşteptăm să ni se întâmple.

Cerem!

Căsuţa de mail a lui Dumnezeu e tot timpul plină. Oameni care vor mai mult decât au. Un mai mult care de cele mai multe ori înseamnă doar altceva decât au.

Pentru un vis nu aştepţi. Nu te milogeşti.

Lucrezi la el.

Îţi bandajezi dezamăgirile.

Îţi reanimezi motivaţiile când mai au un pic şi mor.

Dacă ai ceva de spus, mai devreme sau mai târziu se strâng oameni să asculte.

Dacă zideşti ceva important, pe lângă cei care „îţi sapă la temelie" se strâng şi oameni care vor să ajute.

Mulţi vor tot ce cred că poate lumea să le ofere. Puţini vor să ofere ceva lumii.

Mulţi vor să domnească asupra ei. Câţiva să o schimbe.

Dar realitatea e doar o limitare a imaginaţiei. Poţi să te plângi sau poţi să o înfrângi.

Dacă tu crezi într-o idee care e contra sistemului, luptă contra lui. Orice sistem are doar de câştigat din asta. Cei care luptă contra lui îl fac un sistem mai bun.

Sigur... şi să crezi în tine e o noţiune care are limitele ei: spitalele de nebuni sunt pline de oameni care cred în ei. Cred că pot să zboare de la etaj fluturând două batiste, sau se cred Napoleon!

E o treabă riscantă să crezi în tine, dar cineva trebuie să o facă.

Sunt trei categorii de oameni: celor mai mulţi viaţa li se întâmplă, un grup mai restrâns este al celor care şi-o trăiesc, iar cei mai puţini sunt aceia care şi-o savurează.

Nu confunda evoluţia personală cu acumularea.

Un prieten mi-a spus cândva: Mi-aş dori să fie din nou vară. Vara lui 1998.

Parcă prea ne grăbim să le bifăm pe toate. Viaţa ca un check list. Facultate. Văzut. Job. Done.

Iubită, maşină, casă, casă de căsătorii, lună de miere, ani de plictiseală, copil, lapte praf, nervi la fel, vacanţe nasoale, poze reuşite, avansare, salariu mai mare, timp mai puţin, şcoala ăluia mic, apoi facultatea lui, prima lui iubită, prima lui maşină, primul lui job, prima dată când nu te mai sună deloc o săptămână întreagă.

Adesea, o întâmplare tristă se transformă într-o poveste veselă peste ani. De ce peste ani? Hai să râdem un pic de probleme chiar în timp ce se întâmplă. Să le râdem în faţă. Să le luăm la mişto.

Unde ne grăbim? Către linia de sosire?

Panglica pe care o vei rupe la sfârşitul cursei e prinsă la ambele capete de poarta de la intrarea în cimitir.

Eu azi nu vreau să mă grăbesc.

Nu mi se pare o idee bună.

Opreşte-te aici din citit. Ne vedem mâine.

Dacă...

Dacă nu ne-am pierde timpul cu invidii, am avea vreme să ne îngrijim mai mult de urcarea noastră decât de săpatul gropii altuia.

Oricum, se zice că atunci când pleci să te răzbuni e bine să sapi două gropi.

Dacă am înţelege cât de puţin timp avem, am vinde mai puţin din el.

Dacă am înţelege că succesul e un sport de echipă..., învingătorul n-ar mai fi întotdeauna singur.

Dacă am alege să nu mai trăim totul în vitrină..., am gusta şi victoriile fără public.

Dacă n-am mai alerga de nebuni după certitudini..., am fi nevoiţi să minţim mai rar.

Dacă am înţelege de ce au apărut regulile, probabil n-am mai respecta nici măcar jumătate dintre ele. Desigur, de cele mai multe ori un set de reguli stricte nu e înlocuit de libertate, ci de alt set de reguli.

Dacă am renunţa la vorbele stridente în favoarea faptelor citeţe, am vedea mai mulţi oameni fericiţi pe stradă decât în reclame.

Dacă am avea grijă de trupurile noastre aşa cum avem grijă să facem toate reviziile la maşină... am trăi mai mult.
Dacă am asculta sfaturile pe care le dăm copiilor noştri... am trăi mai frumos.

Dacă în loc să pupăm moaştele sfinţilor le-am urma principiile...

n-am aştepta o lume mai bună după moarte.

Am face-o aici, pe pământ, iar omul modern nu s-ar mai încadra în categoria „falsuri veritabile". Sau „copii originale".

Femeile vor să stârnească emoţii adevărate la fiecare bătaie din genele false, iar bărbaţii, să plătească folosind promisiuni fără acoperire.

Două minciuni se acoperă bine una pe cealaltă, dar nu fac un adevăr.

Două planuri nepuse niciodată în practică nu valorează nici cât un pas greşit, făcut din instinct. Măcar din ăla înveţi ceva.

Nu vorbim despre ceea ce ne interesează tocmai pentru că nu vrem să se ştie că ne interesează.

Nu recunoaştem superioritatea nimănui, dar răspundem bine la comenzi.

Suntem liberi?

Da. Suntem liberi să ne alegem stăpânii.

Ne e ruşine cu noi. Ne e ruşine cu prietenii noştri. Nu mai admirăm cu voce tare, că e ca la ţară, dar ne săpăm colegii cu lopată cu surdină, ca la pistol, ca la oraş.

Vrem să pară că avem, că putem şi că suntem mai mult, aşa că falsificăm totul.

În dormitor se mimează orgasmul. Pe Facebook se mimează fericirea.

Uneori, la muncă se mimează lucrul. În ziua de salariu însă, nemulţumirile sunt pe bune.

Politicienii vor o viaţă mai bună. Nu precizează pentru cine.

Unii sunt pregătiţi să vorbească.

Multora le e încă teamă să-i asculte.

Şi totuşi, eu cred că putem mai mult de îndată ce vom înţelege diferenţa dintre facerea de bine şi campania de imagine.

Dacă vom înţelege diferenţa dintre precauţie şi laşitate. Mai avem nevoie şi de riscuri. De reguli pe care nu le luăm de-a gata, fără să ne întrebăm care e rostul lor. Pentru unii şi creativitatea e o obrăznicie. Că nu respectă regulile.

Şi mai ales dacă vom admite că e o diferenţă între speranţa de viaţă şi bucuria din ea.

Dragostea e o boală? Da! De inimă...

Te aşteptai mereu să vină cu ceva din ce are în plus, dar nu... Ţi-a arătat poşeta goală, jurnalul gol în care a renunţat să mai scrie, apoi pe ea goală...

Spre deosebire de jurnal, pe ea nu se neglijase. În nicio zi. Erau toate la locul lor. Ţi-a plăcut. Dar te gândeai mereu la ce o face specială şi dădeai aiurea din umeri.

Aşa că nu te opreai din căutare:

Să vină femeia aia ca un pământ al făgăduinţei!

Cu nicovala ei de conţinut extra!

Cu oţelul aspru al ideilor învelit în piele fină!

Să vină, dracului, odată ca niciodată, să-ţi umple golul!

Dar toate erau baloane cu aer cald. Toate erau necesare, dar nu şi suficiente. Toate erau în aşteptarea unui bărbat care să aibă el conţinutul... şi oţelul... şi pe dracu' gol în el!

Un fel de tu, dar mai tânăr. Un fel de tu, dacă părinţii te-ar fi reuşit. Dacă te-ar fi iubit.

Un fel de tu, dacă nu te-ai mai plânge când, de fapt, eşti fericit, şi dacă n-ai mai căuta ceva ce nu există pentru că nu trebuie să existe.

Acum ştii ce-o face specială. Schizofrenica asta de iubire.

Nu e straniu cum golul din sufletul unui bărbat poate să fie umplut de golul din sufletul unei femei?

Până şi iubirea are două feţe!

Cea luminoasă...

Numai nebunii spun asta cu voce tare şi doar cei irecuperabili o şi scriu, dar e foarte posibil ca viaţa să fie doar un accident. Universul stă cu spatele la tine, Dumnezeu nu dă RSVP, iar ştiinţa, cu cât descoperă mai multe, cu atât nu mai înţelege nimic.

Când iubeşti cu adevărat totul se schimbă:

În primul rând, universul devine... palpabil. Ea e tot universul pentru tine, iar tu nu-ţi mai poţi lua pur şi simplu mâinile...

În al doilea rând, Doamne-doamne îţi face cu ochiul ca un tată care aprobă captura şi dă cu un oftat cheile de la maşină.

În cel de-al treilea rând, ştiinţa rămâne tot la fel de toantă pentru că acum „ştiinţă" înseamnă să ştii ce-i place ei..., iar chestia asta se tot schimbă.

Zâmbeşti mai mult şi ierţi mai uşor, cu graţia aristocratului care deplânge starea prostimii... Eşti conştient că toţi cei care nu iubesc sunt nişte săraci nemiluibili...

Cum nu-i poţi ajuta, măcar nu-i mai certi.

Şi adevărat e că eşti un aristocrat al emoţiei şi un bancher sentimental chiar şi atunci când ai iubit o singură femeie toată viaţa. Realizarea erotică nu înseamnă să poţi avea aproape orice femeie (cazul meu), ci să te împărtăşeşti din trupul de pâine caldă şi din sângele ca vinul cules târziu al himerei maxime.

Văzându-ţi mâinile care tremură perceptibil, respiraţia neregulată şi inima care sună ca un solo de tobe, medicii s-ar putea îngrijora pentru viaţa ta. Adevărul este că n-au de ce. Viaţa ta e doar un vis în alt vis şi un accident în alt accident mai mare..., dar din secunda în care te-ai îndrăgostit a început să aibă un sens.

...şi cea întunecată...

Iubirea e mai tare decât Photoshopul: îndrăgostitul nu vede CHIAR niciun defect la femeia-vieţii şi nici nu se întreabă dacă e pe bune. E doar contrariat când arată poze prietenilor şi ei dau reţinut şi politicos din cap.

Energizează mai tare decât frunzele de coca mestecate pe plantaţie şi slăbeşti mai bine cu ea decât cu dieta South Beach...

Iubirea e mai inventivă decât un copywriter, mai determinată să reziste decât Nelson Mandela în închisoare, mai fără scrupule decât Râmaru şi mai ascunsă decât masoneria.

Îşi motivează crimele mai ceva decât Machiavelli şi are o moralitate mai îndoielică decât o actriţă porno.

Adesea, te îndepărtează de prieteni mai ceva decât descoperirea că eşti gay.

Regizează mai precis decât Wong Kar Wai, îşi ascunde mai bine intenţiile decât Kid Poker şi ţinteşte mai sus decât poate să cânte Angela Gheorghiu...

Nu te grăbi să mă contrazici. Vei găsi iubire adevărată în trădări şi doar obişnuinţă searbădă în vieţi care ţi se dau drept modele. Vei găsi pasiune incandescentă în suferinţa de nesuportat, dar şi cenuşă sub multe rochii de mireasă.

Vei mai găsi autentic unde credeai că e teatru şi teatru unde credeai că e templu.

Iubirea e nebună ca un plonjon la mare adâncime în care te bazezi doar pe aerul din plămâni.

E crudă ca o luptă de câini! Nu-i vorbi. Nu încerca să negociezi cu ea. E incapabilă să înţeleagă normalitatea neîndrăgostiţilor. Sunt mai multe şanse ca sultanul din Brunei să înţeleagă prin ce trece un român cu credit pe casă. Şi totuşi vrei să ştii ce e iubirea...

Închide calculatorul, lasă biblioteca în pace, spune cu voce tare: EU NU O SĂ MĂ ÎNDRĂGOSTESC NICIODATĂ şi fereşte-te. Are simţul umorului foarte dezvoltat... căţeaua.

Pentru fiecare soţ neglijat există un amant suprasolicitat

Neglijat sau neglijent.

Femeia care nu ştie să aprecieze ce are e la fel de incomodă ca bărbatul care nu ştie ce vrea.

Din fericire ambele lucruri se învaţă. Din nefericire, ca la facultate, pierzi un an. Sau doi.

Mulţi vor să explice un pas greşit al lor printr-o greşeală a celuilalt. Noi, românii, avem o vocaţie să ne învinovăţim pentru ce ne-au făcut alţii. Că le-am permis. Dacă unui cunoscut i s-a furat portofelul din buzunarul de la spate auzi comentarii de genul: Păi, acolo se ţine? El nu ştie că se fură?

Dacă i s-a furat unei femei bărbatul, ea nu a ştiut să-l ţină. Dumnezeule! Ce suntem noi? Labradori?! Tot păgubaşul e de vină.

Sunt femei care nu se opresc niciodată din flirtat. E vina soţului că o singură voce care-i spune că e frumoasă nu-i ajunge?

E vina lui că femeia e un fel de ipohondră căreia degeaba îi spune un doctor că n-are nimic, ea se mai duce să mai ceară o a doua opinie?

Cum a zis Sorescu, nu-mi daţi răspunsuri. Nu am timp de răspunsuri. De-abia am timp să pun întrebări. Pentru că

în cazul acesta nu există un singur răspuns. Nu există o boală. Există bolnavi.

E mult mai uşor să ataci un castel decât să-l aperi.

Telefonul nu sună decât în orele sigure. În orele *singure.*

Cine era, dragă?

De la bancă.

La ora asta?

Era robotul. Ştii sondajele alea care măsoară gradul de satisfacţie...

Râd amândoi.

Poate că râde şi robotul.

Orice bărbat care a fost măcar o dată amantul unei femei măritate (adică, în principiu, orice bărbat, punct) poate să-ţi spună că aşa s-a şi simţit uneori. Ca un robot. Aşa cum puneau mamele noastre murături să le ajungă toată iarna sau făceau mâncare o dată pentru toată săptămâna, aşa îşi face femeia modernă provizii de sex.

Are doar o noapte şi parcă nu-i ajung orele.

Nici lui forţele, dar face pe dracu-n patru şi duce.

De cele mai multe ori pe dracu-n cinci.

Nimic nu se apropie mai bine de ceea ce credem noi că e o nimfomană decât o nevastă nesatisfăcută.

For English press two...

Era un banc mai demult...

Dacă vrei sex de calitate ai nevoie de un soţ, totul e să nu fie al tău :)))

Sau nu era banc?

Mulţi credem că swingerii sunt jalnici, dar dacă poţi pentru o secundă să vezi păienjenişul relaţiilor extraconjugale realizezi că la un moment dat toţi suntem swingeri.

Nu ştiu de ce, dar fidelitatea e un subiect care-mi stârneşte mereu cheful de bancuri. Mai era unul cu un ardelean şi un oltean care lucrau la o corporaţie în Bucureşti. Olteanul făcea mişto de graiul ardeleanului cu multe împrumuturi

nemţeşti şi ungureşti: Auzi? Dacă eu m-aş culca într-o zi cu nevastă-ta, noi am fi şogori?

No, atunci am fi chit.

Fug de la o idee la alta mai ceva decât un aventurier de la o femeie la alta.

Poate pentru că vreau să spun prea multe.

Poate pentru că nu îndrăznesc să le spun până la capăt.

Pentru că nu vreau să dau un verdict.

Am citit şi eu câteva pagini dintr-o carte la modă şi m-am cam plictisit pentru că e scrisă să placă, iar mie îmi plac de ani buni cărţile care sunt scrise să ajute.

Cu un lucru însă sunt 100% de acord. E foarte riscant să dai verdicte.

Nu există alb şi negru, în schimb avem cincizeci de tonuri de gri. După care mai avem şi culorile.

Sper să nu deranjez!

Sper că nu deranjez dacă te dezbrac din priviri.

O să te îmbrac la loc în cuvinte.

Am nişte verbe care se potrivesc perfect cu ochii tăi... şi nu numai.

Sper că nu deranjez dacă-ţi spun că n-ai nevoie de pumni.

Eu ar fi trebuit să mă apăr, dar dracu-a ştiut cum stătea nebuna ascunsă sub chipul de înger, ca minereul de fier ascuns sub pământul pe care cresc panseluţe.

De fapt, tu nu mai ai nevoie de nimic şi de nimeni: de sobă, de pătură, de instalator, de şofer, de amant şi de soţ. Da, ştiu că e ca şi când aş avea două joburi, dar nu mi-e frică de muncă!

Sper că nu deranjez dacă nu te întreb ce faci mâine. Nu vreau să ştiu dacă eşti liberă în weekend. Vreau să ştiu ce o să faci până mori.

Da. Ştiu că sună dubios.

Vreau să intru prin efracţie în casa ta şi să nu mai plec niciodată.

Sper că nu deranjez dacă recunosc deschis că am poftă de tine cum ai poftă de mâncare. O poftă fizică. Mănânc cu ochii, dar simt viitoarele gusturi în gură. Prefer să fiu obraznic, decât ipocrit şi recunosc că-ţi vreau trupul înaintea sufletului. Puţine femei se duc la o sală unde să-şi antreneze compasiunea sau bunul-simţ sau sensibilitatea. Trupul acesta, în schimb, a flămânzit în diete ca să se sature de sex

şi încă nu cred că a reuşit să-şi echivaleze orele de efort în ore de plăcere.

Sper că nu deranjez dacă spun că minţi mult.

De cele mai multe ori, pe tine.

Oamenii mint mult pentru că e confortabil. Cel mai mult se mint singuri. Se mint că nu sunt singuri. Se mint că mai e timp. Se mint că alţii sunt de vină. Se mint că numai ei sunt de vină.

Aud adesea exprimări de genul: X a luat-o de la zero şi a ajuns nu ştiu unde. De la zero?? Nu ştia să meargă şi să vorbească? Nu avea o educaţie de la părinţii lui şi un acoperiş deasupra capului?

Atunci orfanii de tată o iau de la minus unu? Şi cei de ambii părinţi pornesc de la... minus doi?

Fiecare atu genetic, ţara în care te-ai născut, dacă pur şi simplu ai sau nu puţă când te naşti, toate ne diferenţiază, dar noi îi dăm înainte ca pionierii cu egalitatea de şanse.

Chiar astăzi vorbeam cu un domn despre această iluzie periculoasă. Noi am vorbit despre ea extinsă la societatea umană in integrum, dar mie mi s-a dus mintea în urzici către o amintire. O fostă colegă care mi-a spus: Radu, tu ştii că pe mine n-a încercat nimeni să mă agaţe? Niciodată? Nimeni nu a fluierat după mine. Nu m-au claxonat decât dacă voiau să fie siguri că nu mă calcă...

Ce puteam să-i spun?

Cine decide cum să se combine genele alea încât unii au putere de calcul şi alţii de atracţie?

Cine decide cum se combină încât unul are charismă şi altul cancer la douăzeci şi trei de ani?

Habar nu avem.

Sper că nu deranjez dacă spun că adesea nici nu ştim de ce ne îndrăgostim. Sau ştim că nu ne-am îndrăgostit deloc, dar sexul scuză mijloacele.

Când eram foarte foarte slab şi extrem de sărac îmi venea să-mi plesnesc amicii aspectuoşi care spuneau din Oltcitul lu' tata: Atitudinea e totul.

Să aibă ei atitudine în autobuzul doi barat. Eventual pe scară, când vine plin şi nu mai are loc să urci.

Apoi, vreo doi ani mai târziu, când mă rugau colegele să-mi scot tricoul, cred că le venea lor să-mi dea două palme când le spuneam că eu le cuceresc cu poezii de Nichita Stănescu. Uneori chiar şi cu ale mele :))

Sper că nu deranjez dacă nu vreau să vorbim despre micile plăceri ale vieţii în casa spânzuratului învins de marile nefericiri ale vieţii!

Chiar mai sunt tinerii şi bătrânii la aceeaşi linie de start!

Viaţa nu ne trimite notificare ca operatorii de telefonie mobilă înainte să ne suspende abonamentul. Nici tinereţea nu ne anunţă că trece. Nici simţul umorului nu plăteşte facturi.

Sper că nu deranjez dacă strig că nu există egalitate de şanse în faţa dragostei. Uneori, frumuseţea unei femei îi inhibă pe bărbaţii prea autocritici care n-o invită niciodată în oraş crezând că nu sunt de nasul ei. Aşa se face că ele au senzaţia că toţi bărbaţii sunt nişte porci, că pe ăştia nu-i inhibă nimic!

Nu există autocorrect pentru viaţă!
Aceea e autocenzură.

Ştii când spune un bărbat despre o femeie că e superficială? Când îi refuză avansurile. Când spune o femeie despre un bărbat că e imatur? Când o lasă pentru una mai tânără :))

Nu. Nu există egalitate de şanse în faţa dragostei.

Dar orice bărbat trebuie să înţeleagă că trebuie să lupte cu ghearele şi cu dinţii pentru ce îşi doreşte. Trebuie să lupte cu mintea şi cu inima, care sunt mai puternice decât ghearele şi dinţii. Şi trebuie să înţeleagă că, dacă vrea să câştige, trebuie ca din când în când să ştie să piardă.

Sper că nu deranjez dacă spun că-mi doresc foarte mult poziţia asta chiar dacă nu mă recomandă CV-ul. Am avut prea multe locuri de iubit, cum au alţii locuri de muncă.

Ştiu că nu sunt candidatul ideal, dar ia-mă pentru o perioadă de probă. Care să dureze toată viaţa.

18 ani. 18 ani mai târziu

Nu iubeşti cu adevărat nebuneşte în adolescenţă. Atunci nu înţelegi nimic din ce ţi se întâmplă.

Iubeşti nebuneşte mai târziu. Când înţelegi perfect şi totuşi mergi înainte :)))

Când nu ştii care sunt pericolele, nu poţi să vorbeşti de curaj. E inconştienţă. Curajul nu e atunci când nu te temi, ci când îţi înfrunţi deplin conştient temerile.

Un placebo al sufletului, care crede că se poate vindeca prin alt suflet şi de fapt se vindecă singur.

Fiecare e cu sufletul lui.

Cum poezia are jumătate din ADN-ul poetului şi jumătate din cel al Muzei.

Pe cine iubeşti mai mult, copile? Pe mama sau pe tata?

Copiii nu ştiu nimic despre dragoste.

De cine ai mai multă nevoie?

Asta ar fi fost o întrebare mai bună.

Copiii nu ştiu nimic despre dragoste pentru că lumea lor e mică. Alegerile lor sunt simple. Şi sunt gata făcute.

Mi-ar plăcea să ne vedem...

Ce înseamnă fraza asta la 18 ani?

Dar 18 ani mai târziu?

Cred că un singur lucru făcea cele două situaţii să semene. În ambele mă feream de cineva. În ambele se opunea familia.

La 18 ani, tatăl ei.

18 ani mai târziu, soţul.

Ştiu un hotel.

Şi eu îl ştiu.

S-a bosumflat imediat: Ai mai fost?! Cu cine?!!

N-am răspuns. De fapt, n-am mai spus nimic.

18 ani.

Ne vedem la ora 18?

Nu.

Ai dreptate. La 18 e prea devreme.

Nu, i-am răspuns. E prea târziu.

Tu chiar vrei să cred că te-ai schimbat?

Crezi ce vrei. Dar mi se pare ciudat că poţi să crezi că lumea s-a schimbat, clima s-a schimbat, puterea politică s-a schimbat, dar nu şi eu.

Bărbaţii nu se schimbă.

Unde ai citit asta? Într-o revistă pentru femei? Sunt mai nocive decât fumatul.

Ştii tu?

Da. Nu ajunge că vă pompează în ochi imagini cu femei retuşate. Vor să vă retuşeze şi opiniile despre viaţă. Despre voi. Despre bărbaţii voştri. De ce m-ai căutat? Ce e în neregulă cu bărbatul tău?

E... acelaşi, dar la tine?

A mea e mereu alta.

Aham? Are dublă personalitate şi îi înşeli o personalitate cu cealaltă personalitate?

Nu. Facem un 3some.

Can I watch?

No. But you can read about it.

O iubeşti prea mult.

Nu poţi să iubeşti prea mult. Poţi doar să nu iubeşti deloc. Tu aşa vezi dragostea, ca pe o friptură! Cum o vreţi? Well done? Medium? În sânge?

Poţi să iubeşti molcom? Să laşi dragostea în ralanti şi să-i mai dai talpă doar din când în când? La un stop, să te vadă lumea, de Valentine's Day?

Nu știi bancul acela cu fata care-i zice lui: Știi, dragă, mâine e ziua îndrăgostiților.

La care el: Și? Ce? Ne-au invitat?

Eu o văd fix ca pe o boală de care nu scapi. Cât timp ai ce-ți trebuie, nu intri în criză. Atât. Vin între voi depărtări măsurabile în kilometri sau în vorbe și gata! Sevraj, nostalgii sau planuri despre unde să ascunzi cadavrul unui rival. Sau ambele. Ai putea să ascunzi cadavrul unui rival în curtea liceului tău. Ar fi ca o întâlnire de douăzeci de ani cu o mână moartă.

Se poate să nu iubești deloc. Sau să iubești.

Off.

On.

Out.

In.

Când iubești o femeie o înveți pe de rost, o termini și o iei de la capăt ca pe o carte de care nu te saturi. Și pe la pagina 3 mai descoperi ceva, ce nu ai observat la prima lectură.

Când iubești un bărbat ți se pare că este mai elocvent decât zece oratori chiar și atunci când se bâlbâie.

Iar sexul este poezie. Nu ți se mai pare o exagerare nici Kama Sutra și corpul încetează să mai fie materie.

Pentru că, da, atunci când iubești o femeie trebuie să o supui. Să-i îndeplinești dorința pe care nu și-o spune nici sieși, când își face discursuri în fața oglinzii. Să o domini spre plăcerea ei, mai degrabă decât să o ridici până unde n-o mai poți atinge cu mâna.

În dragoste nu te ridici pe vârfuri. Te lași în genunchi.
Să oferi plăcere. Să oferi un inel. Să ceri iertare.

Desigur, cel mai adesea stăm bățoși, ne cocoloșim mândria și ne ștergem la nas cu fericirea.

Apoi o aruncăm în drum, că oricum nu ni se mai potrivea culoarea și ne mirăm când o vedem cât de bine se asortează la alt costum.

Apa spală, până la urmă, orice, iar sufletul e un bordel cu pereți din hârtie!

Poți să vezi jocul de umbre, ca la un teatru japonez. Poți să auzi dorințele când șoptesc. Chiar să le înțelegi când strigă, dar e atât de ușor să confunzi formele.

E imposibil să vezi culorile.

Până când ea te lasă înăuntru.

E singurul fel de penetrare care sperie un bărbat. Ca și când copilul care ești vrea doar să dezbrace păpușa, nu să-i și vadă mecanismul care-i dă ochii peste cap. E mai simplu la mașinuțe. Acolo e atât de matematic totul: merg înainte, merg înapoi, tragi de volan stânga... virează la stânga. Chiar crezi că femeile semnalizează într-o direcție și merg în alta din greșeală?

Uneori ai senzația că femeile nici nu există! Sau n-ar trebui. Sunt 100% neverosimile!

Cu rochițele lor ca staniolul în care păstrezi ciocolata, cu tocurile lor cui, ca vârfurile de săgeată... cu zâmbetele lor ca mici stropi de aur în noroiul universal.

Ochii lor ghicesc gândul înainte ca el să se fi înfiripat.

Mâinile femeilor alină sau decapitează cu aceeași ușurință. De ce credeți că Moartea nu e „Domnul cu coasa"?

Vorba lui Sorescu: Eminescu n-a existat...

Nici femeile.

Au existat doar niște hamace miraculoase, făcute din carne vie, care ne leagănă între început și sfârșit.

Niște forme de energie care pun în mișcare sau distrug totul.

Continente inexplorabile unde geografia se schimbă tot timpul.

Pentru ele nu există hărți, dar s-a inventat un nume.

Cum s-au inventat nume pentru toate lucrurile pe care nu le putem înțelege...

Dumnezeu nu a creat femeia pentru că Adam avea nevoie de un partener de viață.

Dumnezeu a creat femeia pentru că viaţa avea nevoie de un scop.

De altfel simţi că îmbătrâneşti numai în anii în care nu iubeşti. În anii de iubire, deşi trăieşti totul de două ori mai intens, timpul încremeneşte. Priveşti omul pe care-l iubeşti şi-l găseşti neschimbat pentru că inima ta îl cunoaşte. Privirea ta intră în privirea lui, cum intră drumeţul pe o poartă cunoscută. Nu zăboveşte la intrare, nu verifică numărul casei să ştie dacă a nimerit unde trebuie. E adevărat. Numărul „casei", pârdalnicul ăla de număr, e mereu mai mare, fără să reprezinte, în ochii altora, mai mult. Cu cât îmbătrâneşti mai mult, cu atât reprezinţi mai puţin.

Dar nu pentru el. Sufletul care-ţi iubeşte sufletul. Ca două maşini care gonesc spre abis, cu şoferii privindu-se, complet neatenţi la drum. Vitezele sunt perfect sincronizate şi sunt la fel de nemişcaţi unul faţă de celălalt cum ar fi fost la o cafea. De o parte şi de alta a unei mese.

Aşa văd eu teoria relativităţii. Viteza luminii e singura constantă.

Despre întâmplări şi alegeri

Unii cred în destin, alţii în coincidenţe.

Acelaşi timp. Acelaşi loc.

Totul poate să înceapă de aici sau să se termine aici.

Descoperi un om aşa cum descoperea Columb noile teritorii: fără să ştii că lucrurile pe care le aştepţi sunt rareori lucrurile pe care le vei întâlni.

Credeam că eşti India. Tu erai America.

Fiecare explorează şi se lasă explorat.

Doi oameni. Două lumi. Şi totuşi, uneori sunt aceleaşi gânduri. Aceleaşi pasiuni. Diferite etape.

Unii oameni îşi imaginează „jumătatea" ca pe un geamăn de sex opus. Ce plictiseală ar fi!

Alţii îşi imaginează partenerul perfect ca pe un perfect opus. Are tot ce nu avem noi. Are nevoie de tot ce putem noi să oferim. E iubită sau e proteză??

O asemenea relaţie perfect complementară nu funcţionează decât în afaceri. Unii produc, alţii fac livrări, alţii desfac. Sigur, mai e şi statul. Care impozitează.

Până nu ne pun ăştia impozit şi pe prietenie, ne mai putem bucura să oferim fără să ţinem contabilitatea. Până nu ne impozitează dragostea, putem să dăm fără să pierdem.

Trebuie să experimentăm normalul ca să putem aprecia extraordinarul. Şi mai ales, să avem curaj.

Parcă e mai bine să greşim trăindu-ne viaţile noastre, decât să părem oameni de succes copiind viaţile altora.

Reciprocitatea

Fiecare cauză are un efect, dar nu toate victoriile au un premiu.

Ne dorim asta în fiecare relaţie, psihologii specializaţi în terapie de cuplu spun că aşa trebuie să trăim, iar revistele ţin să atragă mereu atenţia despre tot ce face femeia şi uită să aprecieze bărbatul. O să vă supăraţi pe mine, dar e unul dintre cele mai distructive lucruri care se pot întâmpla într-o relaţie.

Ideea asta de troc, de reciprocitate absolută, te iubesc, mă iubeşti, e un tip de a ţine scorul din care (ce surpriză) pierd amândoi.

Pentru că nu iubim la fel, deci nu putem să ne echivalăm iubirile. Pentru că nu avem aceleaşi abilităţi, deci nu putem să calculăm cât trebuie să facă el ca să egaleze ce face ea. Şi mai apare şi nebunia „ce fac pentru el nu fac cumva pentru noi?"

Eu nu pot să scap de o idee care mă obsedează. Ca mulţi „obsedaţi" :), de fapt, nici nu vreau să scap de ea.

Ideea e simplă: dacă mâine toţi oamenii s-ar trezi gândind altfel, ei ar acţiona altfel şi cu toţii am trăi cu totul altfel. Nimeni n-ar mai privi fericirea ca pe o obligaţie şi nici nefericirea ca pe o sursă de venit.

Bunăstarea nu s-ar mai etala.

Iluziile nu s-ar mai vinde.

S-ar face mai puține promisiuni și s-ar ține mai multe dintre ele.

Nu-mi plac poveștile triste și vreau să văd cât mai mulți oameni fericiți. Și una dintre contribuțiile logicii mele poate să vină pe ideea de reciprocitate.

Femeie, uită de egalitatea între ceea ce face el pentru tine *versus* ce faci tu pentru el. Gândește-te la reciprocitatea cu tine însăți! Dacă ești gata să îi faci concesii, aceleași concesii trebuie să ți le faci și ție. Dacă orice dorință a lui poate să fie o abatere de la rutina ta zilnică, atunci și dorințele tale pot să-și facă loc în program. NU în al lui/vostru. ÎN AL TĂU.

Dacă el merită tot ce poți tu să oferi mai bun, atunci și tu meriți ce poți să oferi tu mai bun.

Îl răsfeți?

Răsfață-te.

Îi treci cu vederea unele defecte?

Nu mai fi atât de dură cu ale tale!

Îl iubești?

Nu uita să te iubești și pe tine!

Pentru bărbați văd reciprocitatea exact la fel. Orice bărbat trebuie să învețe că, dacă ar merge și până la capătul lumii pentru ea, atunci ar trebui să facă și excursia aia în Parâng pentru care i se pare tot timpul că nu are bani!

Dacă îi oferi celuilalt lucruri pe care ți le refuzi ție, mai devreme sau mai târziu o să-l urăști!

Frustrările se acumulează. Renunțările obosesc. Te simți un iubit-om-bun-la-toate sau o iubită-satelit care se rotește în jurul unui orgoliu de dimensiunea unei planete. Mulți dintre noi, bărbații, ne declarăm vinovați de orgoliu, dar e „meritul" multor femei, în frunte cu mamele noastre, că acest orgoliu mai acumulează masă și devine din ce în ce mai mare.

Iubirile sunt naturale. Relațiile, din nefericire, tind să fie din ce în ce mai artificiale. Un set de obligații încrucișate nu vor lega un cuplu. Vor face doar nefericiți doi câte doi.

Până la urmă, primul om pentru care ar trebui să faci „orice pe lume" ar trebui să fii tu însuți.

Acei bărbați care vor fi mereu părăsiți. Și de ce

Femeile poftesc la un bărbat pentru că e bărbat.

Nu-și doresc o prietenă cu testosteron care să le care mobila.

Nu vor un instalator.

Prietene, suntem în 2015 deja. Poți să găsești ORICE pe Google.

Mai puțin bărbați.

Ori sunt prea efeminați, dar își numesc slăbiciunea sensibilitate.

Ori sunt prea indecișI, dar numesc incapacitatea lor de a lua hotărâri... maturitate și chibzuință.

O femeie va ierta mai ușor un bărbat îndrăzneț, decât pe unul care așteaptă prea mult.

Femeia aia îmbătrânește cu fiecare lună în care tu nu ești în stare să zici ceva. Dacă îți ia o lună să zici ceva, e firesc să se întrebe de câți ani o să ai nevoie ca să faci ceva.

Așa că e normal să o ia altul.

Tu o să te alegi cu prietena ei mai urâțică și mai prostuță. Haide, nu-mi servi povestea aia cu toți suntem egali.

Am mai spus-o: respect femeia când nu e un fel de bărbat cu vagin. Vreau să fie feminină. Iar femeile respectă bărbații când nu sunt niște femei cu penis.

Așa cum un bărbat nu e interesat de o femeie care nu are un strop de frumusețe și nu rămâne cu o frumoasă care nu are măcar o jumătate de inimă, la fel nici ele nu vor un bărbat fără personalitate, pasiune. Un bărbat fără putere.

Orice femeie care spune că vrea de la un bărbat sensibilitate minte!

Ea vrea de fapt forță. Puterea ca el să-și recunoască sentimentele. Și mintea să le înțeleagă și pe ale ei!

Orice femeie minte când spune că își dorește stabilitate!

Ea vrea de fapt puterea de partea ei, pentru că știe că viața e o aventură. În care nu poți să mergi cu un cuplu șchiop.

Orice femeie care spune că vrea un bărbat cu simțul umorului minte de îngheață apele. Ea vrea putere. Că nu există multe feluri de putere mai mare decât cea a unui zâmbet care te face să mergi mai departe sau a unui hohot de râs care distruge efectiv.

O cititoare a nimerit-o suspect de exact într-un comentariu: dacă am comparat femeia mereu părăsită cu o casă, bărbatul va fi un drum.

Da, femeia caută un bărbat care știe ce vrea, altfel spus, caută un drum care duce undeva. Un drum care să i se deschidă. O călătorie fascinantă pe care să poată merge într-o zi cu copiii ei.

Cine ar alege să trăiască... cu un sens giratoriu?

Nimeni.

Bărbații aceștia „care nu duc nicăieri", aceste fundături fără sfârșit, mereu disponibili, niciodată capabili, nu știu că femeia, care nu se prea descurcă să găsească o adresă la două străzi distanță, are un fel de GPS pentru relații.

Și când realizează că nu e pe drumul cel bun, GPS-ul îi spune imperativ: Take the first exit.

A noua poveste care pare să nu aibă legătură cu nimic, dar are legătură cu absolut tot

Nu era într-o relaţie pe care nu şi-o dorise.

Nici cu un bărbat care i-a greşit.

La ora trei jumate dimineaţa oglinda de la baie era deja plictisită de întrebările ei, dar numai în ea avea încredere.

Băuse un pahar de vin apoi o apucase curajul.

A părăsit-o din nou când a realizat că nu ştie unde stă şi a plâns în maşină. Apoi s-a întors încet-încet. Să n-o oprească poliţia şi să-i verifice alcoolemia.

I-a scris un mail. Dacă nici el nu putea să doarmă, atunci îl va vedea sigur.

Niciun răspuns.

Nu ştia care variantă i se părea mai jignitoare: cea în care el nu dormea şi alegea să nu-i răspundă sau cea în care el PUTEA să doarmă!!

S-a întors acasă. Dacă acasă se mai putea numi adresa din buletin.

Inima ştia unde vrea să fugă. Pulsul sfida gravitaţia. Îi desprindea pur şi simplu picioarele de pe sol, dar mintea nu putea să justifice fuga asta!

Şi parcă nici nu fugea de cineva sau spre altcineva. Parcă fugea spre ea însăşi. Trupul îşi urma sufletul.

Credea că ştie cum se simte adrenalina la 260 km/h. Acum trebuia să admită că s-a minţit singură, dar finuţ.

Mâinile îi tremurau ca după zece cafele.

Prietena ei, oglinda, începuse să-şi facă griji. Parcă-i arăta cearcănele mai clar, ca pe două avertismente plânse.

În fiecare noapte ceasul de pe noptieră dansa cu timpul în defavoarea ei.

Ce era iubirea asta care venea nechemată cu ditamai înşiruirea de simptome? Ca o boală...

Fără ea viaţa ei ar fi liniştită. Dar NU MAI VREA SĂ FIE LINIŞTITĂ!

Dacă nu i s-ar fi părut prea banal ar fi scris pe oglindă: Nu mai vreau să fiu liniştită.

Vreau să trăiesc fiecare clipă în viaţa lui.

Era ora patru când a ieşit din nou din casă. Simţea nevoia să-şi liniştească nervii. Să respire. Să plângă fără să fie nevoie să se explice. Să urle ca un animal în agonie fără să deranjeze...

Ceva nu era în regulă cu strada. Nu-şi dădea seama ce... Apoi realiză că niciodată n-a fost singură la ora asta pe stradă. O singurătate ca o negură groasă s-o tai cu cuţitul! Nu era nimic în neregulă cu oraşul, problema era în ţara sufletului ei. Izbucni într-un plâns pe care nu era nici nevoită, nici capabilă să-l explice. Era din cauza situaţiei care n-o lăsa să doarmă? Era ofticată că e slabă? Era speriată că e singură? Se simţea ca şi când ar fi stat într-o ploaie de întrebări care curgea dinăuntru spre în afară... Tuna şi fulgera din norii grei pe care-i simţea în piept.

Aproape imediat începu şi ploaia adevărată. Curgea apa rece din cer cum curg reproşurile din gura unei femei părăsite.

Intră înapoi în scară.

Dar nu putea să se întoarcă în starea în care era.

Deşi îi era frică de străzile pustii..., îi era mai teamă de întrebările la care ştia că nu poate să răspundă. Că nu trebuie să răspundă.

Era o actriţă în culise... încercând să-şi intre în starea necesară pentru rol. Doar că, în general, se repetă într-o cămăruţă mică pentru un rol de pe o scenă mare, iar ea

repeta în imensitatea lumii pentru un rol jucat într-un apartament.

Rolul de soţie fericită.

Străzile continuau să rămână goale, dar parcă nu mai erau atât de înspăimântătoare. Decise pe loc să exerseze alt rol.

Prin ploaia incomodă alergă pe străzile din ce în ce mai goale către casa lui. Pe măsură ce se apropia, apa i se părea mai întâi suportabilă, apoi caldă..., în cele din urmă putea să jure că o frige, că iese abur din ea.

Se opri în faţa intrării. Într-un adăpost relativ. Ploaia nu era cea mai mare problemă a ei...

În oglinda geamului de la scara de bloc îşi repetă speech-ul: a fost un nemernic că i-a dat lumea peste cap, ea era atât de bine înainte să-l cunoască; o să-i mai spună cât de greu îi este acum şi cât de uşor şi în glumă trebuie că ia el toate astea. O să-l facă albie de porci, va inventa insulte noi pentru el. La dracu', el se pricepea mai bine să spele cu oamenii pe jos...

O să-l lovească!

Da! Cu pumnii aceia mici de care el râde...

Dar o să râdă şi de data asta?...

Ba nu! O să meargă la el în bucătărie şi o să-l înjunghie cu un cuţit ca-n filmele indiene!

În inimă, da! Poate aşa să simtă şi inima aia a lui ceva! O să fie ca-n telenovelele de la ştiri! Crimă pasională!

Trebuie să-l rănească într-un fel!

Să simtă şi el ce simte ea!!

Fericirea asta groaznic de tristă!!

Nefericirea asta cu minute de beatitudine ca picuri mici de aur...

Poate totuşi n-o să-l ucidă... n-ar mai putea nici ea să trăiască după asta... dar o să-i spună ea vreo două... să-l usture...

Trase aer în piept şi îşi înfipse degetul în butoanele interfonului cu forţa unui om decis să meargă până la capăt.

Nu răspundea nimeni.

Două lumini de far stricau tocmai atunci întunericul străzilor care deodată nu mai erau goale...

Era mașina lui.

De unde se întorcea la ora asta?

De unde vrea... doar e un bărbat liber... la naiba... Pe măsură ce se îndrepta spre ea, prin ploaia care devenea de lavă incandescentă, știa că n-o să-i scoată ochii pentru asta, dar o să-l lovească să simtă și el durere... sau doar o să-i spună vreo două...

Bună dimineața, iubito... Ești îngrozitor de udă! Ce era atât de presant și nu putea să aștepte până mâine? Vrei să-mi spui ceva?

Acum e momentul tău, toanto, spune-i tot! Varsă negura asta strânsă în tine și dă-i-o s-o bea..., dar căută în ea și negura nu mai era acolo...

El repetă încet... și-n vocea lui este atâta tandrețe...

Vrei să-mi spui ceva?

Da...

Mi-a fost dor de tine.

Epilog sau „va urma?“ N-aş fi ajuns aici fără tine

N-aş fi ajuns dincolo de limitele răbdării fără tine.

Să am senzaţia că inima e un fachir debutant care merge pe cărbuni încinşi prea tare. Botezul colegilor mai în vârstă.

N-aş fi ajuns dincolo de plăcere fără tine.

Într-un loc unde totul devine alb. Ca într-un alt univers unde totul e lumină şi stelele sunt singurele puncte de întuneric. Ca negativul unei fotografii alb-negru.

N-aş fi ajuns dincolo de talent fără tine. În îndârjirea aia pe care oamenii de vârsta mea n-o mai au. Ca un pictor care pune straturi de culoare cu nerv. Ştii prea bine la ce mă refer.

N-aş fi ajuns dincolo de dragoste fără tine. Unii spun că e mare brânză să uiţi de tine. Eu am uitat şi ce e bine, şi ce e rău.

Blogul. Cartea asta. Moartea şi reînvierea. Mersul pe sârmă. Lăfăitul în patul cu baldachin al retinei tale. Toate acestea nu s-ar fi întâmplat.

Fără nicio legătură.

Mulţumesc pentru tot ce-ai făcut bine. M-a ridicat.

Şi pentru tot ce-ai făcut rău. Le-am meritat.

Probabil că amândoi aveam nevoie de o lecţie... şi de un premiu pentru întreaga activitate.

De o recompensă şi o pedeapsă.

Ni le-am oferit pe ambele. Unul altuia.

Cuprins

N-o să-mi fie dor de tine 7

Preludiul în traducere liberă 17

Greşelile 21

Bărbatul „da, dragă" *versus* bărbatul „dat dracului" ... 25

Cele 5 tipuri de femei 29

Prima dintre cele nouă poveşti care par să nu aibă legătură cu nimic 38

A doua poveste care pare să nu aibă legătură cu nimic 49

Paradoxurile presiunilor sociale 52

Cea mai bună poziţie 87

A treia poveste care pare să nu aibă legătură cu nimic 92

Trenurile care pleacă nu fac curse dus-întors 94

A patra poveste care pare să nu aibă legătură cu nimic 96

50 ways to leave your lover 101

A cincea poveste care pare să nu aibă legătură cu nimic 106

Ce faci când iubeşti un bărbat care nu e al tău? 108

Un sfat de DJ 112

De ce preferă femeile bărbaţii mai în vârstă 114

A şasea poveste care pare să nu aibă legătură cu nimic 117

A şaptea poveste care pare să nu aibă legătură cu nimic 123

Iubeşte-mă cu voce tare 124

A opta poveste. Care pare să aibă legătură cu a şasea ... 126

Nebunia în doi de care nimeni nu vrea să se vindece ... 128

Dream building! 131

Dacă... 133

Pentru fiecare soţ neglijat există un amant suprasolicitat 138

Sper să nu deranjez! 141

18 ani. 18 ani mai târziu 144

Despre întâmplări şi alegeri 149

Reciprocitatea 150

A noua poveste care pare să nu aibă legătură cu nimic, dar are legătură cu absolut tot 154

Epilog sau „va urma?“ N-aş fi ajuns aici fără tine ... 158

Ina Ştefan: Dragostea nu se spală cu apă. Nu se înecă în vin. De carneni mai scapi, dar de dorul lor?... Dorul... trece cu o altă flacără! *Necenzurat* — cel mai inspirat şi firesc „te iubesc" spus nespus!

Anca Maria: N-o să-mi fie dor de tine... pentru că sunt a dracului de hotărâtă... să te păstrez!

Gabriela Bareau: Nu-ţi dai viaţa la reparat. O repari singur, ca pe o maşină lovită-n faţă, căreia îi picură lacrimi din radiator. Curaj!

Victoria Hanganu: Relaţia perfectă nu e ceva ce găseşti. E ceva ce trebuie să construieşti.

Oana Mihalache: Peste necenzuratul de Radu F. Constantinescu am dat pe facebook şi a fost dragoste la prima ideologie. Cartea s-a dovedit a fi o iubire împlinită, de la prima până la ultima pagină. Este un fel de *know how* amuzant, direct, adevărat, tranşant.

Dariana Raluca: Sper că nu deranjez, dacă te dezbrac din priviri. O să te îmbrac la loc în cuvinte. Am nişte verbe care se potrivesc perfect cu ochii tăi... şi nu numai. *Necenzurat* — o carte pentru toate anotimpurile... sufletului!

Ale Nico: Amuzantă, directă şi foarte NECENZURATĂ. Orice bărbat cititor în femei îţi va spune că sunt multe pagini pe care trebuie să le parcurgi de două ori. Şi în ele se tace.

Crystina Crys: Am avut parte de suficientă cenzură ca să umblu în întuneric... Tu mi-ai oferit cunoaştere necenzurată după bunul tău plac, ca să pot alege să merg în lumină! Unul dintre citatele preferate: „Consideră fiecare luptă pierdută un antrenament. Pentru că singurele războaie dinainte pierdute sunt cele în care alegi... să nu lupţi!"

ÎN AFARA COLECŢIILOR

Începi să afli

ISBN 978-606-588-833-3

CURTEA VECHE

Pentru a comanda online sau pentru lista completă a titlurilor publicate la Curtea Veche, vizitează www.curteaveche.ro